

Библиотека Любов и Съжба

ДЕБРА ГИНСБЪРТ

ПОРОК

ДЕБРА ГИНСБЪРГ ПОРОК

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

„Повече ли струваше хората да се хранят от голото ти тяло, отколкото да им дадеш възможност да надникнат в неизвестното бъдеще? Марина не можеше да прецени. И двете бяха посвоему приятно вълнуващи. И двете разчитаха на чисто човешката необходимост да изследваш загадъчното и забраненото...“

Марина Маркс е вкарана насила в гадателския „бизнес“, но се справя учудващо добре. Постоянно канена в затворения кръг на богатите от южна Калифорния, за да придаде на бляскавите им партита нотка мистика и загадъчност, тя изобщо не вярва в неща като ясновидството. Но вярва в силната си интуиция. Нейната дарба е да печели доверието на клиентите си и да измъква толкова повече пари от тях, колкото по-уязвими и зависими се чувстват те от нея... Като например Еди — жененият бизнесмен, който прескача от една афера на друга. Или Купър — младежът, отчаян от невъзможността да запази отношенията си с друг мъж, който го отхвърля. И Мадлин, чиято последна надежда е да забременее, за да задържи богатия си съпруг. Те всички са плячка. Но докато животът на Марина се преплита с техния все повече и повече, тя прави внезапно, стряскащо и тревожно разкритие: един ден осъзнава поразена, че наистина е способна да вижда в бъдещето. След като предсказва убийството на любовника си точно както то се случва по-късно, тя става единственият заподозрян. Остава ѝ само една надежда — надеждата да изчисти името си и да прозре истината отвъд своите видения...

*Порок — недостатък, слабост, страст.
Пророк — предвестник на бъдещи събития;
човек, способен да предсказва предстоящото.*

ПРОЛОГ

Септември 1976 г.

Мадам З. седеше на мястото си на дъсчената крайбрежна пътека от часове, но единствените живи същества, които бе зърнала, бяха две неподвижни морски птици. Беше прекалено горещо и слънчево за непринудени разходки и прекалено извън сезона за почиващи. А за Мадам З. бе едновременно твърде горещо под смазващото синьо небе и твърде късно в дългия ѝ живот, за да чака още дълго. Надали днес щеше да предскаже нечия съдба. Съмняваше се, че ще дойде отново тук на следващия ден или пък когато и да било. Ала това не я притесняваше. От известно време Мадам З. усещаше как собственият ѝ край наистина се приближаваше и се бе примирила с този факт.

Една чайка кълвеше раковина на няколко метра от нея, после изгуби интерес и отлетя. Мадам З. вдигна глава да проследи полета ѝ и видя жена и момиченце да вървят към нея в горещия трептящ въздух.

„Е, едно последно предсказание“, помисли си тя.

Когато приближиха към масата ѝ, Мадам З. забеляза, че жената и детето са майка и дъщеря, но с разменени роли. Жената бе мърлява, сприхава и неспокойна, а момиченцето беше мълчаливо, сериозно и неестествено овладяно. Когато се приближиха, Мадам З. установи, че и двете са тъмнокоси и зеленооки, че и от двете нещастieto се лее на вълни.

— Колко? — попита жената.

— Двайсет долара за бъдещето ви — отговори Мадам З.

— Много е — отвърна жената. — Твърде много.

— Става дума за бъдещето ви.

Жената се почеса отстрани по лицето и навъсено впери поглед в гадателката.

— Искам бъдеще за десет долара. Казаха ми, че предлагате такова нещо.

Мадам З. стисна устни и се опита да сдържи отвращението си. Вече усещаше мириса на химикали, примесен с вонята на застояла пот.

И преди към нея се бяха приближавали отчаяни и неправилно осведомени купувачи на наркотици, но за пръв път ѝ водеха и дете.

— Сбъркали сте — рече гадателката. — Нямам онова, което търсите.

Жената извади няколко мазни банкноти от предния джоб на мръсните си джинси.

— Виж, имам само петнайсет, а трябва да нахраня хлапето, ясно? Не се занасяй. Мога да ти дам десетачка. — Метна поглед назад към дъщеря си, която стоеше напълно неподвижна, с разширени безизразни очи и със скръстени отпред ръце. — Десет — повтори тя и в гласа ѝ се прокрадна нотка на паника. — Става ли?

— Не ме разбрахте — каза Мадам З. — Нямам, каквото искате. Аз предсказвам бъдещето, това е.

Жената я изгледа подозрително, трепна, най-сетне проумяла истината, и ръцете ѝ сломено се отпуснаха край тялото.

— Страхотно, няма що — каза тя и извади от задния си джоб смачкан пакет цигари и кибрит. — И какво да правя сега? — Отдалечи се на няколко крачки, седна на земята и запали цигара. — Какво да правя сега, по дяволите? — повтори тя на себе си.

След като известно време мълчаливо наблюдава майка си да пуши, момиченцето се приближи до Мадам З. и пусна четири лъскави монети от двайсет и пет цента върху избелелия зелен филц на масата на гадателката.

— Искам да узная бъдещето си — заяви момиченцето.

Мадам З. понечи да каже на детето да си задържи парите. Не ѝ трябваха ясновидски способности, за да знае какво го очаква. Достатъчно ѝ бе само бързо да стрелне с поглед майката, която продължаваше да пуши и тихичко да ругае. Обаче очите на момиченцето, същото искрящо зелено като цвета на морето, не допускаха никакво съжаление или съчувствие и Мадам З. се улови, че пъхва монетите в джоба си и дава знак на детето да седне на сгъваемото столче до нея.

— Как се казваш? — попита гадателката.

Момиченцето продължаваше да я гледа нетрепващо и уверено и протегна ръцете си с дланите нагоре към Мадам З. толкова бързо и непринудено, сякаш го бе правило много пъти досега.

— Ето, предскажете ми бъдещето — настоя детето, вместо да отговори на въпроса ѝ.

Мадам З. пое малките меки ръчички в своите и сведе поглед уж силно съсредоточена, питайки се какво ли иска най-много да чуе това сериозно дете. Може би да получи любима играчка или нови дрехи, или пък... Очите на Мадам З. бяха остарели и ѝ погаждаха номера. Линиите на съдбата се бяха врязали дълбоко в дланите на момиченцето и пресичаха линиите на ума и на сърцето. Имаше и нещо друго, което никога дотогава не бе виждала. Провери едната длан, после другата. И на двете липсваше линията на живота.

Мадам З. пусна ръцете на момичето и се пресегна към своята колода с карти таро.

— Ето какво ще направим: ти си избери една карта...

— Знам тази игра — прекъсна я момиченцето. — Избирам мъжа с осмицата над главата.

— С осмицата ли? — Мадам З. постави колодата пред момичето. — Какво имаш предвид?

— Ето този — заяви момиченцето, взе най-горната карта от тестето и я обърна, за да покаже Мага с вълшебна пръчица в ръка. Над главата му се виждаше символът на вечността — хоризонтална осморка.

— Много добре — заяви гадателката и пъхна картата най-отдолу в колодата. — Избери си още една.

Момичето избра следващата горна карта и я обърна. Невероятно, но на картата отново бе изобразен Магът.

Мадам З. повтори движенията си, отново постави картата най-отдолу в колодата и каза на момиченцето да си избере още една карта. То за трети път обърна картата на Мага най-отгоре в колодата.

— Тази игра е скучна — заяви детето. — Искам друга карта. Искам да ми предскажете бъдещето.

Разтреперана, Мадам З. вдигна поглед от картите и го впери в лицето на момиченцето, но вече пред себе си не виждаше детето. Гледаше собственото си отражение съвсем ясно, като в огледало. Видя как лицето ѝ се сгърчва от болка и как ръката ѝ се вдига към сърцето. Видя как в очите ѝ пропълзява сянка и затулва светлината на живота. Там, върху лицето на момиченцето, Мадам З. съзря собствената си смърт.

— Ей. Ей! Какво си мислиш, че правиш?

Мадам З. примигна и очите ѝ се навлажниха. Жената стоеше много близо до нея и крещеше. Дъщеря ѝ, отново превърнала се в момиченце с големи зелени очи, се бе дръпнала от масата и стоеше до майка си.

— Какво ѝ говориш ти, а? Какво си въобразяваш, че правиш?

Жената стисна ръката на момиченцето и го дръпна по-близо. Изражението на детето изобщо не се промени — все същият овладян и безстрастен поглед.

— Тя... — Дъхът на Мадам З. бе секнал, дишаше плитко и мъчително. Посочи към момиченцето. — Тя има дарба на пророк.

Жената изви вежди и по лицето ѝ пробяга мимолетно любопитство.

— Какво означава това, мамо? — Мадам З. за пръв път забеляза колко дълбок е гласът на момиченцето.

— Нищо — сръза я жената, — нищо не означава. Тази откачалка не знае какво говори. Чуваш ли ме, откачалке? Нещо си чалната! — тросна се тя и понечи да се обърне. — Да се махаме оттук. Достатъчно време изгубих. — Жената бързо се отдалечи и повлече момиченцето в посоката, от която бяха дошли.

— Тя има дарба на пророк! — провикна се подире им Мадам З. Двете продължиха да крачат в огряната от слънцето далечина. Момиченцето се обърна веднъж и се вторачи съсредоточено, сякаш искаше да запечата в съзнанието си образа назад.

Мадам З. ги наблюдава как се سماляват пред погледа ѝ. Гледаше ги, усещайки болките, започнали да я пробождат в гърдите, и не откъсна поглед от тях, докато светлината не стана прекалено ярка и пред очите ѝ не се спусна черен мрак.

ПЪРВА ЧАСТ

ПОРОК

ГЛАВА 1

Август 2005 г.

Марина Маркс се потеше от седмици. По кожата на цялото ѝ тяло неспирно пълзяха струйки пот. Потта тръгваше от основата на черепа ѝ и се стичаше надолу по врата и гърба, минаваше надлъжно през татуирания зодиак, пълзгаше се по главата на Овена между лопатките ѝ и накрая стигаше до изображението на плуващи риби от знака на Риба в основата на гръбнака ѝ. Отпред влагата кондензираше, чезнеше на капчици между гърдите ѝ и се събираше на струйка във влажното местенце между краката ѝ. Колкото и пъти дневно да се пъхаше под душа и колкото и дълго да стоеше под водната струя, по обяд вече бе вир-вода и напълно обезсърчена.

Твърдяха, че тялото е по-добре подготвено да се справя със сухата пещ на пустинята, отколкото с влажната жега на блатата. Метеоролозите изтъкваха този факт, когато говореха за топлинния индекс. Навън може и да е едва трийсет градуса, но когато въздухът е тежък и влажен, човек имал чувството, че е над трийсет и осем. Твърдяха, че при такава жега бебетата, възрастните и хората с крехко здраве са застрашени. Слабите организми можеха просто да се предадат и да рухнат, а дори здравите щяха да се борят с усещането за дискомфорт. И бяха прави, помисли си Марина. Тя имаше силно тяло, но безмилостната жега като в сауна направо я убиваше.

Сутринта бе най-лошата за този сезон, през който вече бе имало предостатъчно лоши дни. Тя спа дълбоко, но зле, сякаш бавно я душеха. На загоряване се събуди сепната, пламнала и с пресъхнало гърло, обзета от мисли за майка си — ясен показател за това колко неспокойна нощ бе прекарала. Марина никога не мислеше за майка си по своя воля, а когато образът на тази жена — винаги в ужасното състояние, в което я бе видяла последния път успяваше с мъка да си проправи път от дълбините до повърхността на подсъзнанието ѝ, Марина разбираше, че е под влиянието на стрес и е неспокойна.

Марина вдигна тежката си коса от врата и се изви към вентилатора на стойка до масата, въпреки че той не помагаше особено,

а само размърдваше горещия въздух. Три седмици преди това климатикът ѝ изстена мъчително, през остатъка от следобеда бълва накъсано лед и след това престана да работи. Да живееш без климатик в южна Флорида в разгара на лятото е нелепо и дори налудничаво, само че Марина нито го ремонтира, нито го смени. И за двата варианта бяха нужни повече пари, отколкото бе склонна да похарчи, за да си осигури двумесечно облекчение. Беше изчислила, че са ѝ нужни два месеца, най-много три, за да офейка и да се установи в Калифорния, а бюджетът ѝ не позволяваше разходи, които не са наложителни. Все пак не ставаше въпрос единствено за пари, защото Марина би могла да ги намери, стига да поиска истински. Оправянето на климатика щеше да улесни удължаването на престоя ѝ, може би дори щеше да намекне за някаква трайна установеност. А пък непрекъснатото лепкаво неудобство не спираше да ѝ напомня и да я подтиква да замине възможно най-бързо.

Тя се наведе по-близо до топлата струя въздух. Усещането за незначителното облекчение бе прогонено от мисълта, че ще трябва да изключи вентилатора и да го премести, преди да пристигне госпожа Голдън, което щеше да се случи в рамките на следващите петнайсет минути. Външният вид имаше много по-голямо значение, отколкото смятаха хората. Марина не можеше да си позволи някой да види пластмасов вентилатор в дома ѝ, където щеше да бъде в неприятен контраст с кристалите ѝ, с картите таро и с изящните копринени шалове. Не можеше да допусне и да я видят като обикновен човек, който страда от жегата, от влагата или от друго физическо неудобство. Трябваше да я възприемат над и отвъд болката и несгодите на плътта. Това бе пакетът, който купуваха клиентите ѝ, и бе най-вероятната причина досега никой да не се е оплакал от горещината в дома ѝ. Можеше да играе направо — просто средностатистическа работеща надомно жена с памучна рокля, която освен това е и медиум — обаче Марина много добре знаеше колко добре реагира съзнанието на повечето хора на подсъзнателната реклама. Една от най-силните ѝ търговски страни бе да изглежда автентично, без да прекалява и да се превръща в карикатура. Затова Марина гримираше зелените си очи в по-тъмни тонове, отколкото би ѝ се искало (сенки за очи „Магическо биле“ и очна линия „Вуду“, не какво да е), обличаше се с надиплени поли и с ефирни блузи, смътно напомнящи за Стиви Никс в апогея на

популярността на нейната песен „Циганка“, и боядисваше косата си в „Среднощно черно“ толкова отдавна, че вече дори не помнеше истинския ѝ цвят. Марина отдавна би подрязала тази дълга и гъста запарваща коса, ако не беше толкова важен елемент от визията ѝ.

Мислеше си, че в това забравено от бога място нищо не би имало значение. Флорида, и особено тази част от щата, ѝ се струваха ада на земята. Нищо чудно, че използваша думата „задушен“ за описание на времето, което сякаш те връхлиташе всеки път, когато се изложиш на действието му. Нищо чудно и че възрастните, болните и духовно осакатените се събираха в тази гореща и размътена падина — мизерия се събираше с мизерия. Трябваше да прояви по-голяма прозорливост, че никога не би могла да бъде щастлива тук.

Когато пристигна във Флорида в края на бавното си спускане по източното крайбрежие, Марина не бе възнамерявала да се задържа дълго. Пътуваше без много багаж, но въпреки това минаха седмици, преди да разопакова всичките си дрехи, а после изтече още повече време, преди да започне да добавя нови предмети в малката къща, в която живееше под наем. Постепенно и едва ли не против волята си Марина купуваше лампа за ей тук или стол за ей там, докато цялата къща заприлича повече на дом, отколкото на временната кутийка, в която се бе нанесла. Бързо започна да печели, защото почти всичките ѝ първи клиенти станаха редовни, и ето че неусетно тя се установи, записваше часове за месеци напред и не след дълго вече бе здраво стъпила на местна почва. Но колкото по-стабилно се установяваше, толкова повече ѝ се искаше да си замине. Гонеше я не само времето и общият нездрав характер на мястото. В основата на всичко това — и действителната причина Марина да замине възможно най-далеч на запад — се криеха другите неща, онези, заради които ѝ бе почти невъзможно да продължава с бизнеса си.

Постепенно и съвсем не деликатно я мачкаха. Попаднала бе в общност, където цигани, последователи на сантерия и на вуду култовете живееха в крехко и предпазливо равновесие. Марина бе външна и играеше по собствени правила. Например не бе в стила ѝ да одруса здраво някой клиент и повече никога да не го види. Тя бавно градеше доверие и подхранваше необходимост. Много от клиентите ѝ се отнасяха към нея със същото уважение, с което удостояваха лекарите си. Марина винаги бе смятала, че са нужни повече умения да

събудиш у някого доверие, отколкото да му вдъхнеш страх. Освен това в крайна сметка доверието ѝ се отплащаше по-добре и имаше по-малка вероятност всичко да приключи със сърдити клиенти, които имат усещането, че са били измамани. Обаче проблемът не бе в това, че Марина се придържаше към своите собствени стандарти, а фактът, че отказваше да се съюзи с някоя конкретна група и да ѝ засвидетелства уважението си. Тя не се стараеше да се държи мило и не след дълго установи, че не е добре дошла.

Отначало започна да забелязва дребни нещица: няколко студени погледи, едва чуто цъкане с език. После обаче дружелюбното квартално ченге се отби един ден само за да се увери, че всичко е „наред“, каза ѝ, че наоколо имало „неприятности“ и че е добре Марина да си държи очите отворени за всеки случай. А, и ако въртяла някакъв бизнес от дома си, да се постараета разрешителните ѝ да са в ред — нали не искала да си има неприятности със закона, в случай че някога ѝ се наложи да потърси помощ за нещо...

След това тя започна да чува шушукания навсякъде, да вижда очи в храстите. Не ѝ се искаше да го признае, но допусна да я наплашат. Колко мразеше Флорида! Нямаше търпение да се махне от това затънтено бласто с царящото тук невежество и ужасни суеверия. Само след два месеца щеше да диша лекия калифорнийски въздух и да печели истински пари, без да се налага да търпи принесени в жертва пилета и надупчени с игли кукли. Калифорнийците обичаха чудатите и илюзорни неща не по-малко, а дори повече от всеки друг, обаче никога не приемаха нищо прекалено сериозно, най-малко пък самите себе си. Ала това не бе единствената причина да се е устремила към южна Калифорния. Някога бе живяла там и макар да не бе толкова отдавна, ѝ се струваше като спомен от минал живот. Беше само малко момиченце и престоят ѝ бе съвсем кратък, твърде кратък, за да ходи на училище или за да помни точно в кой крайбрежен град е била. Обаче Марина го помнеше като светъл миг в иначе тежкото си и нещастно детство. Този светъл спомен я примащваше сега като сиянието на фар в мрака.

Тя изключи вентилатора и го натика в един килер зад покрита с мъниста врата. Потта изби веднага и се спусна на струйки по ребрата ѝ. Марина потръпна от подобното на пълзене усещане и затвори очи. Зад клепачите ѝ бързо проблесна светлина, тя потръпна, примигна и отвори очи. За миг впери поглед в нищото, питайки се дали от жегата

мозъкът ѝ не дава накъсо. Отново затвори очи и се съсредоточи. Проблясъкът се появи отново, но този път Марина зърна и формата му — подобна на вила светкавица, осветяваща дъжда — и тогава си спомни. Бурята пред очите ѝ бе отзвук от сън, който бе сънувала... дали не бе предишната вечер? Беше се събудила стресната, оплетена във влажните и усукани чаршафи и мислейки за майка си. Може би навън наистина бе имало гръмотевица, истинска буря? Не, денят бе безоблачен, нямаше и помен от дъжд. Марина настръхна, подразнена от себе си, изпълнена с нежелание да си спомня сънищата си — добри, лоши или някакви други. Вече направо полудяваше от жегата, чувстваше се ужасно. Почукването на вратата ѝ напомни, че трябва да се стегне. Госпожа Голдън, обикновено точна до секундата, необяснимо защо бе решила този път да подрани. „Само да беше малко по-прохладно“, помисли си Марина, вървейки към вратата.

Отвори входната врата, пусна вътре влажния въздух и мирисът на гнило я заля като вълна. На прага ѝ имаше празен правоъгълник от светлина. Госпожа Голдън не се виждаше никъде. Само след секунда Марина сведе поглед и съзря мъртвата змия, натъпкана с нещо тъмно и увита върху стълбите пред дома ѝ. Още докато затръшваше вратата, адреналинът забушува във вените ѝ, а Марина съзнаваше, че ще се наложи отново да отвори вратата, за да се отърве от това нещо. Пот струеше от всяка пора на тялото ѝ, когато бързо се запъти към килера, за да извади метла и една завита на руло рогозка. Нямаше време да се справи чисто. Потта се събираше под очите ѝ като застинали сълзи. Марина отново отвори входната си врата със затаен дъх и извърнала поглед, удари онова нещо силно с метлата, помете го от стълбите и го запокити наред една туфа полумъртви стрелиции. Още веднъж забележи мръсното черно петно, което бе останало и после метна и метлата подир змията. Нямаше време да търси кофа или маркуч. Разви рогозката и я метна на стълбите. Все още усещаше миризмата на онази гадост, но поне не я виждаше.

Марина се прибра вътре и търка ръцете си, докато дланите ѝ не почервенияха и не запулсираха. Избърса хлъзгавата пот от шията си и дръпна тънката си риза, където се бе залепила за гърба ѝ. Засмя се — суров и налудничав звук, лишен от веселост. Значи вече бяха решили да подмятат своите вуду боклуци на прага ѝ. Проклетия, магии и заклинания — Марина не вярваше в такива неща, обаче вярваше в

силата на лошите намерения. Змията бе много остро предупреждение и тя не очакваше да има много други. Не можеше да си позволи да чака още два месеца. Трябваше да намери начин да се махне още сега.

Ново почукване на вратата. Госпожа Голдън бе дошла точно навреме. Марина си представи клиентката си, застанала на рогозката от трева, и осъзна, че трябва да отвори, преди възрастната жена да помирише онова, което бе скрито сред цветята. „Обаче ако я оставя да почака — помисли си Марина, — тя ще бъде отчаяна и обезумяла, когато я пусна.“ Отчаяна и обезумяла клиентка бе добре за бизнеса, а точно от това се нуждаеше Марина в момента. Трябваше да разсъждава, да пресмята, да ускори мисловния си процес. Погледна към масата, където бе наредила картите за госпожа Голдън, и в главата ѝ се оформи решение.

Щеше да гледа на госпожа Голдън за последен път и щеше да ѝ вземе много скъпо. Госпожата почука отново.

— Ехо? Там ли си? Ехо? — Гласът ѝ бе писклив и настойчив.

Да, госпожа Голдън е готова, каза си Марина. Възрастната жена и бездруго винаги бе на ръба, дори не се налагаше да я буташ. Тревогите ѝ се засилваха след последните няколко гледания на карти. Притесненията за собственото ѝ здраве се бяха превърнали в нерационални опасения, че мъртвите ѝ съпрузи — бе надживяла двама — не почиват в мир. Бе развила нездраво любопитство към собствената си смърт — кога и как ще се случи. Необходимостта на госпожа Голдън от лоши новини се увеличаваше след всяка уговорена среща и тя насрочваше сеансите си все по-често. „Каж ми нещо лошо, Марина. Каж ми нещо ужасно“ — за това умоляваха очите ѝ, това търсеха всеки път, когато дойдеше да ѝ гледат. Днес търсенето щеше да престане. На Марина не ѝ влизаше в работата да разбира защо госпожа Голдън или някой друг от клиентите ѝ изпитва толкова могъща нужда от бедствия, но пък бе нейна работа да им ги осигурява.

Тя заглади гънките на полата си и изтри с ръце влагата от устните си. Застави се да застине неподвижно няколко секунди, да овладее дишането си и да позволи на професионалната маска да се спусне върху лицето ѝ. Усети как лицето ѝ се отпуска, как гърбът ѝ се изпъва и клепачите ѝ се притварят. Най-накрая се запъти към вратата. Със силата на волята Марина се бе превърнала от най-обикновена

съсипана жена на трийсетина години в неземеен и лишен от възраст медиум.

— Да, наистина видът имаше значение.

— Здравейте, госпожо Голдън.

— Марина... Притесних се, че ти... ти...

Марина впери в госпожа Голдън внимателния си заучен поглед, който бе усъвършенствала след много години подготовка. В обикновено добре поддържаната кестенява коса на госпожа Голдън се виждаха бели корени, а скулите ѝ бяха рязко очертани на силното следобедно слънце. Ноктите ѝ, впити в износената бежова кожа на чантата ѝ, не бяха лакирани и подравнени — необичайно за нея. Кораловото червило, което си бе сложила набързо, беше сухо и стоеше на ивици, толкова бе старо. Беше облечена със сиво-кафеникави панталони от изкуствена материя и подобна блуза. Дрехите ѝ бяха старомодни и твърде дебели за времето. А и не подхождаха на обувките — детски сандали от прозрачна пластмаса, каквито се продаваха за долар и деветдесет и девет във всяка дрогерия. Марина си помисли, че възрастната жена се е запуснала не поради липсата на средства. Знаеше, че старицата разполага с много пари в брой и с още повече в банката. Така че или започваше да я обзема деменцията, или пък на госпожа Голдън ѝ бе омръзнало да се преструва. Последното Марина определено го разбираше.

— Не се тревожете, госпожо Голдън. Заповядайте. — Гласът на Марина бе нисък и равен, но приятелски и познат.

Възрастната жена пристъпи вътре и примигна в полумрака на малката къща със затворени кепенци.

— Когато не отвори... си помислих, че ти...

— Не ставайте глупава — прекъсна я Марина. — Знаете, че винаги можете да ме намерите тук.

Госпожа Голдън се усмихна и показа безукорните си бели зъби, достъпни само за онези, които могат да си го позволят, и поотпусна малко чантата си.

— Да, скъпа, разбира се.

Марина ѝ отвърна със съвсем тъпичка усмивка и посочи към масата. Днес щеше да бъде дъщерята, която госпожа Голдън не бе имала — една от многото роли, в които съумяваше да влезе. Понякога бе най-добра приятелка, друг път любовница, дете, родител. Медиумът

се превръщаше в послание, а Марина нямаше нищо против, стига да ѝ плащаха.

ГЛАВА 2

— Хайде да започваме — подкани я Марина.

Масата ѝ бе покрита с тъмносин копринен празен квадрат, с изключение на колодата карти таро в средата. Госпожа Голдън се настани от едната страна на масата в ниско кресло със странични облегалки за главата, а Марина седна на своя малко по-висок стол срещу нея. После сведе глава, присви очи до тесни цепки и пое дълбоко въздух. В тази част се свързваше с напътстващите я духове, мобилизираще енергията си на медиум и отваряше аурата си. Поне така си мислеха клиентите ѝ. Всъщност през това време тя организираше наблюденията си, улавяше настроението на клиента и въз основа на него планираше какво да бъде предсказанието.

Марина си изкарваше прехраната като медиум достатъчно дълго, затова малкото ѝ представление бе изпитано до съвършенство. До такава степен се потапяше в превъплъщението си в медиум, че несъмнено би издържала тест с детектор на лъжата. Най-смешното от всичко бе, че нито сега, нито когато и да било не бе вярвала в съществуването на медиумните способности. Вярваше в интуицията и в това, че всички я притежават поравно, но че повечето хора не могат или не искат да се възползват от нея. Обаче така наречената от Марина интуиция нямаше нищо общо с необяснимите „откачени“ видения за бъдещето, които всички толкова искаха. Според Марина интуицията бе свързана с наблюдателността и с уместната реакция. Беше съвсем просто, като да уловиш за какво си мислят или какво чувстват хората пред теб въз основа на онова, което знаеш за тях. А хората издаваха толкова много за себе си с думи, с жестове, с облеклото и с изражението си — най-вече онези, които ходеха при медиум, за да им предскаже бъдещето. В половината случаи Марина бе убедена, че клиентите ѝ съзнават, че правят точно това. Всъщност това бе най-добрата част от гледането — и за нея, и за клиента ѝ. Клиентът телеграфираше какво би искал да чуе и тя улавяше съобщението.

В това отношение госпожа Голдън май бе една от най-лесните ѝ посетителки. Макар Марина никога да не се привързваше

емоционално към клиентите си, тя ценеше щедростта на възрастната дама, при това не само финансовото ѝ измерение. За Марина не по-малко значеше готовността на госпожа Голдън да води и да бъде водена. Сега, докато и двете чакаха: Марина — градейки стратегията си, а госпожа Голдън — изпълнена с очакване, младата жена си каза, че ѝ е мъчно да зарече старата дама и че тя дори ще ѝ липсва малко. Но нямаше време за сантименталност. Чакаше я работа, която трябваше да свърши. Рязко вдигна ръка и впери поглед право напред, заглеждана в някаква невидима точка.

— Моля, докоснете картите — нареди тя.

Госпожа Голдън постави осеяните си със сини вени ръце върху колодата, а Марина ги покри със своите длани. Ръцете на госпожа Голдън бяха студени въпреки жегата, а освен това Марина усети, че треперят. След малко Марина вдигна ръце и даде знак на госпожа Голдън да направи същото.

— Сънувах нещо и съм много разтревожена от него — заяви Марина.

Необичайната светкавица отново просветна зад очите ѝ, последвана от образа на майка ѝ и от остро усещане за безпокойство. Може би имаше и подобри начини да се справи с госпожа Голдън, отколкото да се позовава на несъществуващ сън, и при обичайни обстоятелства би предпочела различен подход. Днес обаче трябваше да окаже възможно най-силно въздействие и веднъж започнала, нямаше връщане назад.

— Сън за мен ли? — попита госпожа Голдън. В гласа ѝ се прокрадна нотка на надежда. „Кажми ми нещо лошо. Моля те, кажи ми нещо ужасно.“

Марина наблюдава как жената вдига дясната си ръка към шията и несъзнателно потърква пръстена, който висеше на дълга верижка. Марина прекрасно познаваше този пръстен, защото отдавна бе измъкнала от клиентката си подробностите относно неговия произход. Многокаратовият шлифован рубин с безброй страни, поставен на семпла златна халка, бе подарък от единствения син на госпожа Голдън. Клиентката ѝ бе казала, че пръстенът е изключително ценен, защото „рубините са по-редки и струват много повече от диамантите, така да знаеш“. Тя не се доверяваше на сейф за съхранението на това единствено по рода си бижу и никога не излизаше от къщи без него.

Освен това ѝ беше и „за късмет“, а не бе тайна, че госпожа Голдън е изключително суеверна. Пръстенът ѝ бе подарен с обич и щеше да е лоша карма да затвори такава обич на тъмно място, където никой не може да я вижда. Затова го носеше на верижка — гордо бе доверила на Марина, че пръстенът е „твърде тежък“ за пръста ѝ.

Очите на госпожа Голдън потърсиха отговора по лицето на Марина, а палецът ѝ потъркваше пръстена напред-назад. Марина знаеше, че синът ѝ бе най-голямата ѝ любов, а най-голямата любов бе съпроводена от най-големите страхове. „Ето това иска тя — помисли си Марина, — и аз мога да ѝ го дам за последен път.“

— Сънят ми бе за сина ви — каза Марина.

Госпожа Голдън реагира мигновено. Ръката ѝ се сви на юмрук около пръстена, очите ѝ се разшириха и устата ѝ зяпна.

— Какво за сина ми?

— В опасност е — отвърна Марина без колебание, — обаче не го знае.

— Но аз говорих с него онзи ден. Добре е. Каза ми...

— Знам — рече Марина. — Проблемът е там, че той само си мисли, че всичко е наред. — Тя въздъхна тежко, сякаш мъкнеше голям товар. — Много е необичайно да имам такива сънища. Обикновено получавам виденията си в будно състояние. И така трябва, защото иначе никога няма да успея да си почина. Ден и нощ ще ме измъчват виковете и желанията на живи и мъртви. Не искам да сънувам, ала сънищата ме спхождат, когато трябва. Досега не сме говорили за сънищата ми, нали?

— Не, никога — поклати глава госпожа Голдън.

— Точно затова съм сигурна, че трябва да обърнем внимание на този. Видях сина ви, видях опасността, която го заплашва. Край него има тъмни и зли сили.

— Зли сили... — За миг госпожа Голдън се стъписа. А после, сякаш тъкмо ѝ бе хрумнало нещо конкретно, тя се дръпна назад, изви вежди и бръчки набраздиха челото ѝ. — Видяла си сина ми, така ли? Как изглежда?

Лицето на Марина бе застинало в професионалната ѝ маска и с нищо не издаде изненадата ѝ. Явно опърпаните дрехи и прорасналите бели корени на косата на госпожа Голдън нямаха нищо общо с деменцията. Беше си съвсем наред с главата. Марина се усмихна

мислено. Браво на старото момиче, малко ще я позатрудни. Марина обичаше да печели парите си. Нищо истински ценно не бе безплатно. Вгледа се в очите на клиентката си за пръв път от началото на сеанса. Бяха тъмнокафяви, нямаше никакъв по-светъл оттенък. Тъмни, каза си Марина. Тъмни очи означават властен характер.

— Той има... вашите очи — каза Марина.

Думите ѝ попаднаха право в целта. Госпожа Голдън сведе глава и склочи ръце.

— В каква опасност е? — прошепна тя. — Кажи ми.

Марина се изправи на стола.

— Трябва да съм сигурна — каза тя. — Да погледнем картите. Може да ми разкрият нещо различно или да ми дадат повече информация за съня.

— Добре — съгласи се госпожа Голдън. — Добре, моля те.

— Искате ли днес да избирате картите? — попита Марина, но вече знаеше какъв ще бъде отговорът.

— Не, не — отривисто поклати глава госпожа Голдън и се дръпна от масата. — Ти ги избирай.

Марина си пое въздух и подържа ръцете си над картите половин минута. След това ги пресече три пъти и ги разпери в средата на масата. Избра една карта и я постави обърната с лицето надолу пред госпожа Голдън. Следващата избрана от Марина карта отиде вляво. Последната отиде вдясно. Фигурата от три карти не бе толкова екзотична, колкото келтския кръст или пирамидата, но имаше много по-незабавно въздействие, а точно това бе целта на Марина в момента. Събра останалите карти и ги подреди на спретната купчинка на ръба на масата.

— Първата карта представлява проблема — заяви Марина и обърна средната карта, Рицар чаши. Даде на госпожа Голдън няколко секунди да асимилира изображението на рицаря в броня, възседнал кон. — Това е синът ви. Той е мил, всеотдаен. Чашите са символ на вода. Синът ви е воден знак — рак, роден през юли.

Рязкото поемане на въздух от страна на госпожа Голдън, както и поредното машинално движение на ръката към рубина, камъка на родените през юли, дадоха на Марина разрешение да продължи. Тя обърна втората карта и госпожа Голдън ахна. На картата се виждаха три меча, пронизващи сърце на фона на силна дъждовна буря.

— Тази карта представя ситуацията — оповести Марина. — Синът ви се е забъркал с... лоши хора. Има делови отношения с хора, които искат да му навредят. Има хора, най-вече един човек, на когото той има доверие. Този човек заговорничи срещу него с помощта на другите двама.

Марина наблюдаваше как госпожа Голдън обработва тази информация, несъмнено питайки се на кого синът ѝ има доверие и защо някой би заговорничил срещу него. Марина седеше търпеливо и изчакваше госпожа Голдън да си въобрази и да създаде заподозрени в съзнанието си. Най-накрая посочи към последната карта:

— Тази карта представя резултата — каза тя и я обърна.

Картата на смъртта се облещи срещу тях.

— Не! — възкликна госпожа Голдън приглушено.

— Това е много сериозно — каза Марина, след като даде възможност на изображението на черния скелет на Смъртта, яхнала бял кон, да се вреже незаличимо в съзнанието на госпожа Голдън. За миг Марина се запита дали не е стигнала прекалено далеч. Картата на смъртта бе толкова позната, че бе станала едва ли не клише, но при все това винаги правеше впечатление. Интересното бе, че съгласно традиционното тълкуване на таро тази карта изобщо не означаваше физическа смърт, а пълна духовна промяна. Госпожа Голдън обаче не знаеше това. Марина подозираше, че тя и не иска да знае.

— Той ще умре ли? — прошепна най-накрая госпожа Голдън. — Да не искаш да кажеш, че той ще умре?

— Аз нищо не казвам — отвърна Марина, — обаче картите и сънят ми казват много. Аз съм само инструментът, чрез който говорят напътстващите ме духове. — Тя замълча и едва ли не чу бушуващия в главата на госпожа Голдън смут. На масата Рицар чаши гледаше Смъртта, сякаш търсейки отговор.

— Този човек... — поде госпожа Голдън, — онзи, който ще му навреди... Жена ли е?

Марина постави ръка върху Рицар чаши, затвори очи и се зае да пресмята. В гласа на госпожа Голдън се долавяше страх, но освен това и лека териториална завист. Винаги е така в отношенията между майка и син, каза си Марина.

— Виждам... — замълча Марина и свъси вежди, — виждам някой... много красив. Същинско олицетворение на красотата, това

получавам. Красива... но измамна. Да, струва ми се, че е жена. — Марина отвори очи и впери поглед в госпожа Голдън, преценявайки изражението ѝ. — Жена, която използва красотата си, за да замаскира вътрешната си грозота.

— Да — въздъхна госпожа Голдън. — Това е тя. Предупреждавах го за нея. Той ми се присмиваше и ме обвиняваше, че се меся...

Марина се наведе напред и погледна право в очите на госпожа Голдън.

— Няма нищо по-силно от майчината интуиция — каза тя. — Имали сте основание да сте подозрителна. Много се радвам, че дойдохте навреме.

Двете жени седяха в напрегнато мълчание, а пространството помежду им бе плътно и натежало от смесеното ухание на сандалови ароматизиращи пръчици и на парфюма с дъх на рози на госпожа Голдън.

— Какво мога да направя? — попита най-накрая възрастната жена. — Можеш ли да ми помогнеш?

— Струва ми се, че мога — отговори Марина. — Убедена съм, че точно затова сънувах този сън. Обаче не е лесно да обърнеш нечия съдба. Ще отнеме време и ще са нужни... средства.

— Какви средства? Моля те, кажи ми. Готова съм на всичко.

Марина се размърда на стола си, отново усетила жегата и влагата на застиналия въздух в стаята. Усещаше как по кожата на черепа ѝ отново са избили капчици пот, усети и влагата на кръста си. Ръката на госпожа Голдън отново се бе вдигнала към пръстена на шията ѝ. Марина зърна тъмното червено проблясване на рубина между изморените пръсти на жената. Отново, неканено и нежелано, видението за майка ѝ се стрелна през крайчеца на съзнанието на Марина. Макар тя никога да не бе разполагала нито с нужните средства, нито с желанието, ако бе направила на майка си такъв подарък, той щеше да изчезне незабавно и да се превърне в единственото нещо, което наистина имаше стойност за нея. За майка ѝ нямаше смисъл нищо, което не можеше да бъде изпушено, погълнато или инжектирано. В това отношение тази жена ѝ бе същински алхимик, защото бе способна да превърне всяко красиво нещо в грозен отпадък. Тънкото шило на негодуванието прободеше Марина и старите рани, отдавна зараснали, отново я заболяха. Усети в гърлото ѝ да

пулсира гореща вълна от гняв. Адската жега, мъртвата змия, непоносимото напрежение и дори видът на суеверната старица започваха да се примесват във въздействаща смес и Марина усети, че започва да губи контрола, който толкова се бе старала да запази.

Госпожа Голдън я гледаше в очакване на отговора ѝ. „Готова съм на всичко“, така ѝ бе казала и Марина знаеше, че е истина. Всеки правеше каквото трябва, за да оцелее. Пое си дъх тихо и издълбоко. Време бе да се стегне. Време бе да сключи сделката.

— Има начин — заяви Марина, — винаги има начин.

ГЛАВА 3

Декември 2005 г.

Момичето беше красиво, голо и покрито с най-различни видове шарено и прясно суши. Лежеше напълно неподвижно на масата за банкет наред голямата всекидневна и дори устната ѝ не трепваше, дори восъчно бледите ѝ пръсти не помръдваха и не издаваха, че е от жива плът. От мястото си в ъгъла на стаята Марина ясно виждаше момичето и гостите, които се тълпяха край платформата с драперия от червена коприна и с черни лакирани пръчици си вземаха пакетчета увита риба от човешкия съд. Марина чу нервен кикот и забеляза, че жените се притесняват, подхождаха предпазливо към това да ядат от голо женско тяло. Мъжете не бяха толкова колебливи и си вземаха изящно увит хайвер от съомга от листата между белите гърди на момичето. Някои гости не бяха никак изискани — а може би вече се бяха напили със саке или с японска бира — и изпускаха на пода ролцата си от риба тон или небрежно бодяха с пръчиците си бедрата на момичето, докато се опитваха да си вземат от змиорката между краката ѝ. През цялото време живият поднос не помръдна, не се усмихна и не даде никакъв признак, че обитава собствената си кожа. Марина се запита колко ли плащат на момичето за услугите му и дали сумата е сравнима със собствения ѝ хонорар като медиум на партито.

Повече ли струваше хората да се хранят от голото ти тяло, отколкото да им дадеш възможност да надникнат в неизвестното бъдеще? Марина не можеше да прецени. И двете бяха посвоему приятно вълнуващи. И двете разчитаха на чисто човешката необходимост да изследваш загадъчното и забраненото. Марина смяташе, че собствените ѝ услуги изискват повече умения от тези на момичето, ала би се разменила с него. Пък и сигурно не ѝ бе лесно да си намира работа като жив поднос. Не би могла просто да си напечата визитни картички, както бе направила Марина, и да ги раздава. Нейната дарба хората откриваха, ако знаеха къде да я търсят. Марина реши, че вероятно на голото суши момиче му плащат доста добре. В крайна сметка партито се провеждаше в един от най-богатите анклави

в страна, която вече бе пълна с милионери. Това бе най-подходящото място за такава претенциозна, скъпа и шумна забава.

В известен смисъл поднасянето на суши върху голо тяло и осигуряването на ясновидка май бе донякъде прекалено, показна проява на перчене с тематично парти. Само че показността явно бе основната тема на събитието. Марина седеше под истинска шатра, която все едно бе взета от панаир по времето на Голямата депресия. В нозете ѝ имаше слама, имаше и кръгла масичка, покрита с кадифе, и изключително безвкусно кристално кълбо, което Марина тайно скри зад тапицирания си в брокат стол. Дневната на това имение беше толкова голяма, че шатрата се вместише тук най-спокойно и дори изглеждаше така, сякаш тук ѝ бе мястото. Поне никой не бе поискал да носи обеци с формата на златни халки и да си върже кърпа на главата, за да бъде картинката пълна. Марина бе наета от организаторка на тържеството и почти не бе разговаряла с домакинята, жена с пищното име Мадлин Ройъл. Организаторката ѝ бе обяснила, че партито е празнично, обаче двете теми — суши и медиум — нямаха нищо общо с Коледа и дори с Нова година. Което явно нямаше значение. Личеше си, че Мадлин Ройъл разполага с доста излишни пари, с които да впечатли гостите си. На богатите лесно им доскучава. Нали точно заради това изобщо си правят такива партита.

Марина не обичаше партита и никога не би решила да стане домакиня на подобно празненство. Те бяха предсказуемо непредсказуеми. Все някой ще се сбие, някой ще повърне, ще припадне или ще счупи нещо. Партитата винаги създаваха някакви неприятности и това бе предсказуемата част. Изненада бе каква точно неприятност ще предизвикат.

Марина сигурно би се чувствала различно, ако имаше положителен опит, от който да черпи, но като дете собствените ѝ празненства, отбелязващи рожден ден или друго паметно събитие от детството ѝ, бяха безценно малко. Когато майка ѝ излизаше от вцепенението си за достатъчно дълго време, за да си спомни, че има дете, и се опита да организира подобни събития, те винаги се оказваха страшно неуместни — имаше в изобилие възрастни и наркотици, ала липсваха основни неща като торта и други деца. Затова Марина никога не бе свързвала забавите с развлечение — важна липса на връзка, която се съхрани в съзнанието ѝ много след като вече не бе на възрастта да

„закрепи опашката на магаренцето“. На практика много от партитата, на които бе присъствала Марина, имаха мрачен оттенък.

Тъкмо на едно парти — съвсем различна сцена от онази, която се разиграваше край нея сега, — майка ѝ за пръв път си бе дала сметка, че може да има полза от Марина. Спомените на Марина от онази нощ бяха натежали от гъстата мъгла от дим, който затулваше всичко. Беше на седем или на осем години, облечена с рокля от евтино червено кадифе и с големи златни обеци. Ушите ѝ боляха от дупките, направени от гаджето на майка ѝ, Рейф, жилав автор на татуировки, целият покрит с мастило. Не бяха държали достатъчно дълго медицинските щифтове и не ги бяха стерилизирали, затова ушите на Марина туптяха от възпалението. Майка ѝ я качи върху кухненската маса, заобиколена от препълнени пепелници и от бутилка уиски, и стовари отпреде ѝ оръфано тесте карти таро. На кафявата пластмасова маса имаше бели следи. Стаята беше пълна с грозни непознати — и мъже, и жени.

— Хайде, изпробвайте я — подкани майка ѝ групата. — Хлапето може да предсказва бъдещето, без майтап. Хайде, накарайте я да ви гледа на карти, на ръка, на каквото поискате.

Марина знаеше кога да си кротува и да дава на майка си каквото иска. В този случай не беше трудно. Когато хората се приближаваха до нея с изцъклени очи и с криви усмивки, тя трябваше само да ги погледне. Дори на онази възраст Марина умееше да разчита езика на тялото. Не че смяташе това за огромно постижение. Какво трудно има да съзреш тъгата в нечий очи, зачервени от плач, или да разпознаеш страха по треперещите пръсти и по здраво скръстените ръце? Марина трябваше само да обръща внимание на онова, което вижда, и да го облича с думи. Всички онези желаещи да узнаят съдбата си бяха толкова съсипани, че и бездруго не познаваха нищо по-добро. За тях момиченцето в червена кадифена рокля, което върти в пръстите си картата на Страшния съд, бе космическо преживяване. На Марина не ѝ допаднаше да бъде център на вниманието (случват се лоши неща, когато възрастните започнат прекалено много да се вглеждат в теб), но ѝ допаднаше усещането за сила, което ѝ вдъхваха онези ранни сеанси. Не разбираше защо възрастните са толкова глупави, та да се плашат от нещо, което дори малко момиче може да направи, но известно време това ѝ вдъхна усещането за безопасност.

Не след дълго майката на Марина започна да ги кара да си плащат. Малката ѝ дъщеря се превърна в доходоносен бизнес, гледаше на карти таро или на ръка и най-накрая дори се зае с астрология. Марина винаги бе разбирала желанието на майка си да спечели лесно някой и друг долар от всяко възможно място, но така и не разбра дали майка ѝ вярва в стоката, която продава. Понякога, докато гледаше, Марина долавяше от страна на майка си овладяна нервност, която нямаше нищо общо с обичайната ѝ предизвикана от наркотиците трескавост — все едно бе спипала дъщеря си да си играе с истинска бомба. По някое време Марина проумя, че майка ѝ се притеснява да не би измамата да бъде разкрита и тя да изгуби новия си източник на приходи. Момичето изпадна в паника, питайки се какво ще се случи, ако стане безполезна за майка си, затова усети стимул да се справя още по-добре, да се държи още по-правдоподобно като гениалното дете медиум, каквото всъщност не бе. Точно затова не се и оплакваше — дори не бе промърморила в знак на несъгласие, — когато майка ѝ бе наредила на Рейф да направи на дъщеря ѝ онази татуировка.

Марина бе легнала гола по лице на мръсната кушетка, докато Рейф правеше постоянната рисунка на дванайсетте знака от зодиака между раменете и горната част на дупето ѝ. Като се замисли човек, това беше удивително — гърбът ѝ бе толкова малък, че почти нямаше място за всички символи. Обаче Рейф (най-близкото подобие на баща, което бе имала — собственият ѝ баща бе загинал при катастрофа с мотоциклет, когато тя е била съвсем малка, за да го помни) някак бе успял, като работеше по схема, на която бяха изобразени различни символи с техните кръстчета, линии и кръгчета. Беше отнело много време и болеше много. Все още усещаше болката от иглата, с която дупчеше гърба ѝ.

Марина стисна ръце в стегнати юмруци, докато болката от забитите в плътта ѝ нокти не прогони спомена за иглата на Рейф. Не можеше да си позволи да се разсейва, да си спомня неща, които само щяха да направят тази вечер по-дълга и работата ѝ — по-трудна. Отново погледна към всекидневната и прогони мислите от съзнанието си.

Скупченото край платформата множество се състи и тя изгуби момичето от поглед. Облегна се назад на стола си и разсеяно размеси картите таро. Погледна си часовника. Трябваше да започне точно в

осем часа и десет минути. Въпреки парите (а на нея ѝ плащаха добре за усилието) Марина се надяваше това да е последното парти, на което трябва да работи. Имаше нещо евтино и безвкусно в това да бъдеш наемен медиум на парти и всички го знаеха. Истински добрите медиуми не се нуждаят от партита или от това да дават услуги по телефона, за да набират пари и клиенти. Само че Марина беше отскоро в Калифорния и макар да се бе възползвала максимално от последните няколко месеца, все още ѝ трябваше по-широка основа от стабилни клиенти с дълбоки джобове. Засега нямаше по-добро място от тази къща да си ги намери.

За да минава времето, тя се опита да пресметне нетната стойност на гостите, но не можеше да смята до толкова. Наоколо обикаляха десетки хора, но къщата беше толкова голяма, че дори не изглеждаше пълна. Трудно ѝ бе да повярва, че тук живеят само двама човека — Мадлин и съпругът ѝ. Организаторката на тържеството ѝ бе направила съвсем кратък инструктаж и бе свела клюките до минимум, но все пак се бе изпуснала, че къщата е построена — почти буквално — от злато и скъпоценности. Съпругът бе основател и изпълнителен директор на „Ройъл Рингс“, огромна компания от Западния бряг за годещи пръстени, която с помощта на интернет с бърза крачка се придвижваше на изток.

Ръката на Марина неволно се вдигна към гърдите ѝ, когато си помисли за „Ройъл Рингс“, пръстите ѝ докоснаха верижката, на която висеше собственият ѝ пръстен, плъзнаха се по самия пръстен и усетиха острите ръбове на златото и на тъмночервения инкрустиран камък. Беше си го сложила четири месеца преди това и не го бе сваляла. Бодна я леко чувство за вина — не задето притежава и носи пръстена, понеже всъщност я бяха умолявали и дори принуждавали да го вземе, — а защото знаеше, че се е постарала да се скрие добре. Затова връщането на пръстена, което наистина възнамеряваше да осъществи някой ден, щеше да стане, когато тя реши. Ето тази част не бе разяснила на никого, когато бе напуснала Флорида.

— Здравейте, малко съм подранил, но реших да изпреваря навалицата. Нещо против?

Марина се усмихна на високия тъмнокос мъж, който се промъкна в шатрата ѝ. Беше облечен с фланелка за сто долара, с джинси, които сигурно струваха два пъти повече, и с черно марково

спортно яке. И трите дрехи подчертаваха хубавата му, но не прекалена мускулатура, както го правят само най-скъпите дрехи. Тенът му, само един-два оттенъка по-тъмен от постоянното сияние на повечето южнокалифорнийци, беше плътен и безукорен. Марина си помисли, че чертите му също са почти съвършени. Отбеляза това, както ценител на изкуството би се полюбувал на особено красива картина, без да изпитва желанието да я притежава. Марина не изпита влечение към този мъж, който във всеки случай беше гей — още нещо, което тутакси бе забелязала и картотекирала.

— Заповядайте — покани го тя. — Не виждам защо да не започнем.

— Казвам се Купър — представи се той и седна срещу нея от другата страна на масичката. Марина забеляза как погледът му се плъзва към гърдите ѝ, което я озадачи само за секунда, преди да си даде сметка, че той гледа пръстена. Бързо го пхна отново под ризата си и се пресегна да се ръкува с протегнатата ръка. Беше голяма, със силни пръсти и с влажна длан, така че тя усети нервността му дори при краткия допир.

— Марина — представи се тя. С периферното си зрение забеляза друг мъж, слаб и с оредяваща руса коса, да се навърта край входа на шатрата и да се старае да не личи, че наднича. Купър му хвърли бърз поглед и отново се обърна към Марина. Двамата се познаваха, но не искаха да се издават. Марина си каза, че понякога работата ѝ е прекалено лесна.

— Хубаво парти, нали? — попита Купър.

Тонът му звучеше прекалено лековато, явно криеше нещо.

— Струва ми се доста пищно — съгласи се тя.

— Тази работа със сушито, поднесено върху голо тяло, в момента е много модерна — отбеляза Купър и направи жест най-общо към бюфета. — Хората си мислят, че е някакъв стар японски ритуал, че всичко е съвсем автентично, но не е. Нарича се *нютаймори* и означава гола жена в чиния или нещо подобно. Така се забавляват в якудза — нали знаете, японската организирана престъпност. В основни линии е проституция. В известен смисъл. Освен това е и отблъскващо, дори жената да е съвсем чиста и обезкосмена. Не мога да си представя как е отстранила всяко косъмче — сигурно си служи с някаква вълшебна

кола маска. — Купър си пое дълбоко въздух и Марина му се усмихна мило. — Извинете, говоря много бързо, когато съм напрегнат.

— Защо сте напрегнат? — попита тя.

— Защото сте медиум — отговори Купър. — Допускам, че съзирате всичките ми тайни.

— Виждам, че няма защо да се притеснявате — сърдечно го увери тя. — Само хората със зли сърца имат причини да се притесняват.

— Значи аз съм от добрите, а? — засмя се Купър. — И го виждате? Да знаете, че има хора, които вероятно не биха се съгласили с вас.

— Така ли? Не се тревожете — успокой го Марина. — Имате ли конкретен въпрос, или искате да ви гледам на карти?

Купър погледна картите таро на масата и въздъхна.

— Всъщност картите малко ме плашат — отговори той. — Може ли да направим нещо друго?

— Добре — съгласи се Марина. — Дайте ми ръцете си. Отпуснете се, всичко е наред.

Купър показно изтри длани в скъпите си джинси, преди театрално да си поеме дълбоко въздух, и постави ръце на масата. Марина ги стисна в своите и затвори очи. Внезапно изпита съчувствие към седналия насреща ѝ мъж, но го сподави. Не ѝ изглеждаше в лоша форма от огромното мнозинство богати и прекалено привилегирани хора, които имат време да посетят такова парти. „Отърси се и продължавай“, каза си тя.

— Поздравления — рече Марина и отвори очи след няколко секунди.

Тъглчето на устата на Купър се изви нагоре в нещо като полуусмивка.

— Наистина ли? Поздравления за какво? — попита той.

— Влюбен сте — заяви Марина и също си позволи леко да се усмихне.

Купър изви тъмната си вежда скептично.

— Не съм сигурен, че това е причина да ме поздравявате — отбеляза той.

— Може би не при други обстоятелства. Били сте влюбен и преди, но този път е истински. Когато се случи това, когато другото

сърце се отвори толкова широко, винаги е повод за празнуване.

— Е, може би имате право — призна Купър, — но истинската любов...

— Никога не преминава гладко — довърши вместо него Марина. — Така е и във вашия случай. Мъжът, когото обичате... — гласът ѝ заглъхна и тя зачака съгласието в очите на Купър. Не след дълго и то дойде.

— Толкова ли е очевидно? — попита той.

В гласа му се долавяше примирение, но и предизвикателство.

— Не — каза Марина и му даде известно време да асимилира информацията. — Но моята работа е да виждам онова, което не е очевидно.

— Разбира се — каза Купър. — Е, какъв е мъжът, когото обичам?

— Той не е свободен — отговори Марина. — Обвързан е с друг човек или... с друг идеал. Но въпреки това е привързан към вас. Има обаче и друго, което крие от вас. Капан, който сам си е устроил.

— Да — потвърди Купър. После гласът му прозвуча по-спокойно: — Точно така е. — Отново погледна крадешком през входа на шатрата, където Марина забеляза да се навърта русият мъж с чиния суши, от която не ядеше. — Той мисли... — Купър явно се овладя и замлъкна.

Марина познаваше и тази реакция. Хората или се отваряха напълно, когато сядаха на масата ѝ, или се затваряха, за да я принудят да докаже способностите си на медиум. Накрая обаче скептиците винаги ѝ вярваха най-силно.

— Той мисли, че всъщност проблем имате вие — довърши Марина вместо него. — До такава степен не познава себе си.

Изражението на Купър омекна и в тъгълчетата на очите му се появи влага.

— Казвал съм му го. Точно със същите думи. Все едно ги извадихте от главата ми. — Замълча. — Знаете ли, той ме покани да дойда тук с него. Мадлин и Андрю дори не са ми приятели. Е, формално погледнато, вече са, но работата е там, че той ме покани да го придружа тук, а сега дори не иска да говори с мен. Държи се така, сякаш дори не ме познава.

— Да — каза Марина, — този мъж ще бъде най-сериозното предизвикателство за вас. Двамата ви очаква борба.

— Но какво мога... какво трябва да направя? — попита Купър.

Преди Марина да успее да отговори, млада жена с чаша сливово вино в ръка влезе в шатрата.

— О, извинете! — каза тя, макар че явно не съжаляваше. — Не знаех, че има някого. Ние навън се редим на опашка. — Тя посочи към входа на шатрата с ръката, в която държеше чашата, и разля малко върху сламата. — Опа! Е, извинете... отново. Просто ще отида да почакам. — Тя се върна навън с леко залитане и Марина видя, че наистина се образува опашка. Чу смехове и подрънкване на чаши.

— Е, май приключихме — въздъхна Купър.

— Трудно е да напреднем за толкова кратко време — усмихна се Марина. — Това е проблемът с такива... срещи.

— Смятате ли, че можете да ми помогнете? — Купър се изправи и впери в Марина едновременно умолителен и отхвърлящ поглед.

— Мисля, че ще успея да ви помогна да си помогнете — каза Марина и му подаде една от визитните си картички. — Не се нуждаете някой да ви спасява.

Усмивката на Купър се разля и в очите му, когато пъкна визитката на Марина в джоба на якето си.

— Е, ще видим. Приятно ми бе да се запознаем.

Марина кимна, а той се обърна и се запъти обратно към навалищата от гости. Трите часа, за които ѝ бе платено, започваха в този момент, и Марина навлече бронята, за да посрещне щурма.

ГЛАВА 4

— Той е Скорпион — осведоми я момичето, — а нали ги знаете какви са — потайни и така нататък. Затова според мен това ще бъде страхотен подарък за рождения му ден. Искам да го поразтърся малко. Всъщност искам вие да го поразтърсите. Какво мислите?

Марина не можеше да изрече какво мисли, а именно, че момичето изглежда ужасно неуместно на това парти и че с въпросния Скорпион най-вероятно се е прицелила много над възможностите си. Главата на Марина бучеше. Двата часа досега ѝ се струваха като десет — шеметен калейдоскоп от мечти, надежди и страхове, заел всяка минута. Плътният поток от хора в шатрата ѝ не даваше признаци на оредяване, а гърлото ѝ бе пресъхнало. Нямаше търпение да си събере нещата и да си тръгне. Още един час. Отново насочи вниманието си към момичето — Кели, Кейти... не, Каси, да, казваше се Каси — което очакваше отговор.

— Ами аз съм предубедена — каза Марина, — но според мен гадаенето е страхотен и необикновен подарък. Сигурна съм, че ще му хареса.

— Знаете ли, и аз така мисля — заяви Каси. Наведе се, за да вдигне възголямата си чанта от покрития със слама под, и зарови из нея. — Как да ви платя — с кредитна карта, с чек...? А, може би имам... — Каси извади няколко намачкани банкноти и ги постави върху масата.

— В брой винаги е най-добре — усмихна се Марина. — Приемам плащане в брой.

— Толкова се радвам, че дойдох на това парти! — възкликна Каси, докато търсеше още пари в портмонето си. — Не ми се идваше, защото си мислех, че ще бъде адска скука. Когато Мадлин ме покани — тя ми е клиентка, правя ѝ косата... а, добре, знаех си, че имам още една двайсетачка... Както и да е, наистина се радвам, че се навих да шофирам чак дотук тази вечер, защото се запознах с вас. Това е знак!

Марина продължи да се усмихва и да кима, докато Каси не извади достатъчно пари в брой от обемистата си чанта, за да плати за

предсказанията, които купуваше за своя Скорпион. След това, възможно най-успокоително, Марина покри с длан ръката на Каси и каза меко:

— Нямам търпение да се срещна с него. Голям късметлия е, че има в живота си толкова грижовен човек като вас.

— Да, нали? — бавно кимна Каси, сякаш сама се хипнотизираше, за да повярва. — Винаги е трудно да си влюбен, нали? Аз може би съм неизлечима романтичка, но винаги съм вярвала, че силата на любовта може да побеждава всичко. Поне така би трябвало да бъде.

Марина настръхна. На това момиче щеше да му е адски лесно да бъде влюбено, ако обектът на чувствата му не беше женен мъж, който явно я използваше за „любов“ в най-физическия и първичен смисъл на думата. Не че Каси ѝ бе обяснила толкова подробно, че нейният Скорпион е обвързан с друга жена, но не се и налагаше. Информацията бе толкова очевидна, все едно лицето ѝ бе дамгосано с нея. Как да ѝ отговори? На Марина не ѝ допадаше да приема ролята на журналист, който дава съвети в рубриката си.

— Вероятно имате право — каза тя. — Ако беше лесно, в света нямаше да има толкова нещастие.

Беше банално и сладниково твърдение, но точно това искаше да чуе Каси.

— Вие... Сигурно сте влюбена в някого — поде Каси. — Виждам, че разбирате точно какво имам предвид.

Марина усети как по кожата ѝ пропълзява раздразнение и се постара да го овладее. Много ѝ се искаше да каже на Каси, че не само не е влюбена в никого в момента, но и никога не е изпитвала любов — тежкото и бурно подводно течение, което завлича човек към крайности в действията и чувствата. Всеки работен ден носеше на Марина истории за изгубена любов, за недостижима любов или за развалени взаимоотношения. Дори хората с щастливи връзки бяха винаги нащрек. Дали той ме обича, колкото аз него? Ще ме напусне ли? Ще бъдем ли заедно завинаги? Той ли е човекът? За повечето хора дори не ставаше въпрос за любов, а за това, че не искат да бъдат сами. Марина обаче не се страхуваше да е сама. Не че личният ѝ живот беше работа на Каси или на когото и да било.

— Знам какво имаш предвид — каза тя на Каси, полагайки усилие, за да прозвучи гласът ѝ искрено. — Сърцето само си е господар.

— Колко красиво! — прошепна Каси и се изправи. — Благодаря ви. Много ви благодаря.

Марина едва успя да прибере парите от Каси в чантата си, преди в шатрата да влезе следващият желаещ да узнае какво му е приготвила съдбата, да дръпне стола и да се настани на масата. Мъжът приближаваше петдесетте, ако вече не ги бе навършил, но безуспешно се опитваше да изглежда по-млад или поне по-модерен. Първо, беше си присадил коса, освен това бе обут с крециящи бели маратонки „Найки“. Този човек не прекарваше много време обут в маратонките си. Нито пък се чувстваше удобно в професионално избелените джинси и в копринената фланелка, които носеше. В едната си ръка държеше питие, а с другата се пресегна, за да намести вратовръзка, каквата в момента не носеше. Ако можеше да се съди по неофициалното му облекло, този човек прекарваше живота си, облечен със скъпи костюми — печелеше много пари и искаше всички да го знаят. Облегна се назад на стола си, протегна крака и наведнъж допи питието си. Огледа собственически Марина и си поигра с дебелия златна халка на безименния си пръст, все едно е дребна играчка.

— Всичко наред ли е тук? — попита той най-накрая.

Марина усети мириса на алкохол в дъха му.

— О, да — отговори тя и докосна своите карти таро. — Искате ли да ви гледам?

— Не — отговори мъжът и посочи картите: — Никога не съм се докосвал до това чудо. Искан само да проверя как върви. Хората — махна той към залата — са много доволни от вас, затова реших да се уверя лично.

— В такъв случай сигурен ли сте, че не бих могла да ви заинтригувам с едно гледане? — попита Марина, отвратена от съблазнителния си тон, но съзнавайки необходимостта от него. — След като толкова ме препоръчват.

— Така — разклати той леда в чашата си. — Не се нуждая от предсказания, миличка. Тази къща е моя, аз съм глупакът, който плаща за веселбата.

Значи това е човекът, натрупал състояние от продажбата на скъпи символи на любовта, каза си Марина. Колко уместно парадоксално бе, че той явно е лишен от любов и е изпълнен с гняв.

— Е, веселбата е прекрасна — поде тя и го погледна право в леко кървясалите кафяви очи. — Имате красива къща.

— Благодаря. Обаче не мога да си припиша заслугите за партито. Идеята бе изцяло на жена ми. Аз само плащам, това ми е работата. — Той отново разклати леда, а Марина знаеше, че вероятно мъжът ще изпие още няколко питиета, за да утоли жаждата, която го измъчваше. Хрумна ѝ думата „негодуващ“, която се заби в съзнанието ѝ. Сякаш всичко и всеки в тази голяма и красива къща го дразнеха и го ядосваха, включително Марина, която оглеждаше с растящо презрение.

— Между другото, казвам се Андрю — протегна ръка той и Марина я пое. Не се учуди, че мъжът има смазващо силно ръкостискане.

— Много се радвам да се запознаем, Андрю.

— Да, и аз се радвам. — Андрю се изправи, но не се извърна, за да си тръгне. — Ти си медиум, така ли?

— Да, така.

— Медиумите виждат в бъдещето и други подобни, така ли? А можете ли да разговаряте с мъртвите?

— Виждам онова, което ми позволят — отговори Марина. — Някои го наричат ясновидство, други го наричат пророчество.

— Сигурно „виждаш ясно“, че според мен цялата тази работа е пълна тъпотия, нали?

Марина се поколеба, защото не знаеше дали да не му предложи отново да седне, за да му гледа, макар да съзнаваше, че не би могла да му каже колко сърдит и разгневен човек е, понеже натрупаната му ярост туптеше толкова близо до повърхността, че почти се виждаше. Така или иначе, Андрю не ѝ даде възможност да се обади:

— Обаче всъщност няма значение какво мисля аз, нали? — попита той. — Стига хората да получават каквото искат срещу парите си. Срещу моите пари. — Отпи за последен път от чашата си от дебел рязан кристал. — Трябва да ѝ го призная на Мади — аз никога не бих се сетил за подобна щуротия — изсмя се той дрезгаво. — Медиум на парти. Защо пък не! — Той излезе от шатрата и се провикна: — Следващият!

* * *

Точно в единайсет часа Марина прибра картите таро в чантата си и върна върху масата изкуствената кристална топка. Край шатрата продължаваха да се тълпят хора, но гостите на партито се напиваха все повече с напредването на нощта и повечето от тях вече залитаха, реакциите им се забавяха и те се предаваха на алкохолната ентропия. За Марина не бе проблем да мине покрай оредяващата тълпа и да се запъти към средата на къщата. Малко по-трудно ѝ бе да намери някой, който да я упъти към тоалетната. Най-вероятният кандидат за това би била Мадлин, но домакинята на партито, която не бе посетила шатрата на Марина, не се виждаше никъде. Съпругът ѝ Андрю, когото Марина забеляза в другия край на стаята, бе другият евентуален избор на Марина, но той бе увлечен в разговор с русия мъж на Купър. На Марина ѝ се стори, че двамата си шепнат и че разговорът им е някак смътно потаен, макар че едва ли трябваше да се притесняват за поверителността, тъй като от невидимата уредба гърмеше музиката на „Колдплей“. Самият Купър го нямаше и Марина се запита дали не му бе писнало от студенината на партньора му и не се бе прибрал у дома.

Тя най-накрая намери помещението, което търсеше, но то приличаше по-скоро на стая, отколкото на тоалетна, имаше тоалетна масичка, насочени прожектори и мраморен под. Тоалетната бе зад друга врата, която се оказа заключена. Марина почака минута, после две, пет. Тъкмо се чудеше дали да не потърси друга тоалетна, вратата се отвори и се показа голото суши момиче, вече облечено с розова минипола, късичка фланелка и сандали на ток, а дългата ѝ черна коса бе разпусната по гърба. Беше смущаващо красива, каза си Марина, лицето ѝ, на което в момента слагаше червило и спирала, бе точно така бледо и безизразно, както докато бе гола и покрита със сурова риба.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита момичето и Марина си даде сметка, че го зяпа.

— Страхотно парти, а?

— Щом казвате — сви рамене момичето.

— Трудно ли е? — попита Марина.

— Кое да е трудно? — Момичето леко фъфлеше, поради което звучеше като чужденка.

— Сигурно е трудно да лежиш напълно неподвижна, докато хората те бодат с пръчици.

— Искате да разберете как издържам хората да ядат от тялото ми ли? Сигурно си мислите, че е свързано със секс, нали?

— Ни най-малко.

— Вие сте медиумът, нали?

— Да.

— Значи знаете.

— Какво знам?

— Това е просто работа като вашата. Вие седите в шатра, аз лежа на масата. Само дето освен това съм и гола.

— Не исках...

— Нека ви попитам нещо — вие курва ли сте?

— Не, очевидно не съм — поклати глава Марина.

— Е, аз също.

Момичето нагласи полата си, дръпна късото си горнище надолу, за да скрие пъпа си, извърна сее гръб към Марина, излезе и затръшна вратата зад гърба си. Едва след като постоя слисана няколко минути, Марина забеляза, че момичето си е забравило червилото. Взе го и усети минималната му тежест в дланта си, после го пъкна в чантата си. Хората не я изненадваха често, но голото суши момиче току-що бе успяло да го направи. Тя бе озадачена не от враждебността ѝ или от необикновената ѝ професия, а от факта, че момичето не бе проявило никакъв интерес да му гадаят или да научи поне нещичко от бъдещето си безплатно. Марина се запита що за човек е този, който не изпитва нуждата да знае какво му е приготвила съдбата.

ГЛАВА 5

Февруари 2006 г.

В южна Калифорния дъждът валеше доста гръмотевично и бурно. Вятърът откъсваше мокрите листа на палмите и ги запращаше по алеите, а уллиците изливаха миниатюрни водопади. Изходните рампи се наводняваха и автомобилите неизбежно се удряха в парапетите. Рядко се стигаше до бедствие, но на „Енсинитас“ в северния край на крайбрежието на окръг Сан Диего, дъждът не допускаше да го пренебрегват. Тук той не бе метеорологично явление, а кино представление.

Дъждът, или по-скоро блъскането му по прозорците на студиото, не позволяваше на Мадлин да се отпусне в *шавасана* след един особено труден час по йога. Обикновено това бе най-приятната част от сеансите, когато мускулите ѝ се отпускаха, а дишането ѝ се забавяше и се успокояваше. Барабанящият дъжд обаче я тормозеше още откакто бяха започнали. Обикновено мислеше единствено как да изпълни всяка асана, докато инструкторката Лидия ги направляваше стъпка по стъпка, днес обаче шумът изцяло разсейваше Мадлин. Вече лежеше неподвижно, със затворени очи и с отпуснати китки и глезени, но мозъкът ѝ отказваше да престане да помръдва. Дъждът би трябвало да действа успокоително, но в ушите на Мадлин звучеше така, сякаш куршуми блъскаха по стъклото.

Докато се стараеше да не стиска с пръсти постелката си за йога, Мадлин си помисли, че вероятно причината не е в дъжда. Може би се дължеше на хормоните, от които стържеше със зъби и нервните ѝ връзки пращяха. Беше в четвъртия цикъл на предписания ѝ клоמיד, но единственото нещо, което растеше вътре в нея, бе гадене, подуване и мъчителна болка в тъканите около силиконовите импланти в гърдите ѝ. Ако нищо не се получеше през следващите два месеца, щеше да е време да започнат да обсъждат вариант за ин витро, а Мадлин не изгаряше от желание да мине през този процес.

Андрю обаче едва ли щеше да се откаже от желанието си за създаване на потомство. Той беше на петдесет години и внезапно бе

решил, че времето изтича. Е, не толкова внезапно. От известно време ѝ говореше за бебе. Честно казано, Мадлин трябваше да признае, че Андрю води тази борба още откакто се ожениха преди шест години. Не, дори отпреди това. „Да, разбира се, че искам деца — съгласила се бе Мадлин. — Да, по-добре по-скоро, но не веднага. Нека се насладим на това време само двамата. Да обзаведем къщата, да си направим дълъг меден месец... Няма да можем да разгледаме Европа, ако мъкнем и бебе.“

Мадлин вече не бе сигурна защо изобщо се бе колебала. От самото начало знаеше колко важни са децата за Андрю. Беше напълно сигурна, че ако не иска или не може да послужи за инкубатор, Андрю ще намери друга, която ще го направи. А едва ли щеше да му се наложи да търси много. За всички бе съвсем ясно, че Андрю е паралия. В качеството си на основател и на изпълнителен директор на „Ройъл Рингс“, изключително успешна верига от бижутерски магазини, специализирана в „необикновените, изключителните, най-добрите“ годезни пръстени и брачни халки, Андрю бе избран за „най-желания ерген“ от списание „Америкас Файнест Сити“ още преди Мадлин да го свали от пазара. Беше толкова богат, че адвокатът му бе настоял тя да подпише предбрачен договор. Да роди бебе за нея бе не само застрахователна полица, но и съвсем незначителна жертва, за да обезпечи бъдещето си. Жените обикновено правят много по-лоши неща за много по-малко.

Боже, това бе ужасна мисъл. Не че да имаш бебе беше толкова лошо, но просто напоследък Андрю бе започнал да го иска прекалено отчаяно. Мадлин стисна лявата си ръка в юмрук и усети лекото и вдъхващо увереност ухапване на красивия си и много скъп годезен пръстен „Ройъл“ и на брачната си халка. По дяволите, опитваше всичко възможно, за да зачене: хранителен режим, беден на мазнини и богат на протеини, органични храни, никакъв кофеин, два пъти седмично йога и почти толкова пъти пилатес. Дори бе помолила стилистката си Каси да престане да ѝ прави по-светли кичури с перхидрол, да не би това да влияе на плодовитостта. Освен това Мадлин се бе отказала от алкохола, което за нейно учудване се оказа най-трудно. Преди не смяташе, че е чак такъв пияч, но ѝ липсваше чашата — е, може би две или три чаши — хубаво червено вино вечер.

Пък и сексът... Вече месеци двамата с Андрю се съвкупяваха всеки божи ден. Андрю си бе намерил благонадеждна рецепта за виагра и всеки ден пиеше напитка от пшенични кълнове и витамин Е. Мадлин не помнеше кога за последен път е минало цяло денонощие, без Андрю да я чука. Преди цялата тази история сексът с Андрю винаги ѝ бе харесвал — той беше нежен любовник и умееше да накара една жена да се почувства добре. От време на време дори бе вдъхновен, което събуждаше у Мадлин желание да му достави удоволствие по начини, които повечето съпруги избягваха като чума. Но тя всъщност винаги бе искала да доставя сексуално удоволствие на Андрю. Не бе толкова заслепена, за да не разбира, че бракът му с нея е под нивото на Андрю, защото най-добрият ѝ капитал бе красивото ѝ лице и страхотното ѝ тяло. Собствени пари Мадлин нямаше.

Когато се запозна с Андрю, тя просто преживяваше с малкия си бизнес, изработвайки кошнички за подаръци в скромното си апартаментче. Той се радваше на успеха вече от години и знаеше точно какво иска от живота: съпруга, деца и голяма къща в Ранчо „Санта Фе“, толкова специален квартал, че къщите дори нямаха пощенски кутии. И Мадлин искаше същото, ето защо не само искаше да достави удоволствие на Андрю в леглото и извън него, но и го правеше с радост. Ето защо не се оплакваше, че онова, което правеха в момента, бе лишено от чувства и нямаше нищо общо с любенето. Опитваха се да направят бебе. Тя се опитваше, всъщност адски се стараше.

Не, не тя отказваше да съдейства, а тялото ѝ, а Мадлин не бе отговорна за това какво решава да прави или да не прави тялото ѝ. Освен ако... Тя въздъхна и отвори очи. Освен ако причината да не може да забременее нямаше нищо общо с нейното тяло, а с нещо друго, което не може да бъде определено толкова лесно. Може би дълбоко в себе си тя бе изградила някаква мислена преграда срещу това да има бебе. Предполагаше, че може да похарчи още от парите на съпруга си за психиатър, за да установи дали няма погребани спомени, мотиви или проблеми, които ѝ пречат да забременее, само че нямаше доверие на психиатрите. Един приятел на Андрю, Макс, беше психоаналитик и пълна откачалка. Как иначе да наречеш терапевт, който е гей, но се преструва, че не е? Не че някога си го бе признавал, но хайде стига, беше си съвсем очевидно. Когато се запозна с него, Мадлин си каза, че Макс се преструва на хетеросексуален вероятно

поради хомофобията на Андрю (беше почти недоловима, но съществуваше), но не след дълго стана ясно, че геят всъщност не се мисли за обратен. Кое то не вдъхваше доверие към професията му.

Според Мадлин най-вероятно имаше някакъв проблем в комбинацията между нейното тяло и това на Андрю, който им пречеше да създадат дете. Мадлин усети как паника стяга корема ѝ. Ами ако това беше проблемът? Кога ли Андрю щеше да изгуби търпение? Ясно ѝ бе дал да разбере, че не се интересува от осиновяване. Никакви китайски, руски или гватемалски бебета. Никакви деца, които не са излезли от собствените му слабини. Така че наистина имаше само една възможност. Но ако и тази възможност бе недостъпна?

Мадлин си каза, че всъщност има нужда да надникне в бъдещето, за да може поне тя да е подготвена за онова, което предстои. Ето в това вярваше Мадлин — допреди няколко месеца тя редовно посещаваше астролог медиум в Ла Джола, докато жената не реши да се „пенсионира“, представете си. Как така се пенсионираш от това да си медиум? Не бе ли в разрез с някакъв етичен кодекс? Не че гледачката ѝ изобщо бе някакво величие. Паниката на Мадлин се превърна в гняв. Честно казано, всъщност гледачката ѝ беше пълен въздух, дори и за сто долара на сеанс.

Мислите на Мадлин се насочиха към гледачката, наета от организаторката на празничното ѝ парти през декември. Как се казваше онази жена? Марина. Точно така. Мадлин не бе имала възможност да разговаря с нея, камо ли да отиде да ѝ гледа, защото през онази нощ се случваха толкова много неща. Мадлин цяла вечер бе в плен на трескаво безпокойство, след като бе организирала ефектния номер със сушито, бе се погрижила всички да имат достатъчно за пиене, но не прекалено, и се бе постарала да понесе отвратителното настроение на Андрю. Спомняше си обаче, че всички бяха във възторг от гледачката. Адски им беше харесала.

— Намасте. — Наложиха се Лидия значително да извиси глас, за да надвика дъжда, което лиши финалната ѝ реплика от търсения покой.

— Намасте — промърмори Мадлин заедно с другите кандидат йоги, стана от постелката и облече горницето на анцуга си, преди останалите да се завъртят и да се изправят. Това бе една от най-добрите групи по йога в град, където имаше колкото си щеш такива, но днес Мадлин просто нямаше търпение да си тръгне. Освен това сега си

имаше мисия — трябваше да намери тази Марина и да си запише час възможно най-скоро. Може би още днес.

— По дяволите! — Мадлин застана на вратата и се вторачи навън в развихрилата се до краен предел зимна буря. В тази част на света „зима“ наричаха предимно почивките, а не температурните промени, и бе донякъде полезна за прогнозирането на дъждовните периоди. Затова тя беше решила да паркира колата си на няколко пресечки, на Мунлайт Бийч. Облаците ѝ се сториха плътни и тя бе допуснала, че може и да вали, но поради себичния оптимизъм на южнокалифорнийците беше преценила, че няма пък точно на нея да ѝ се случи да вали. Точно поради такъв тип мислене местните не си купуваха, не продаваха и не използваха чадъри.

— Здравата вали, а?

Мадлин се обърна по посока на гласа и видя Лидия да се усмихва зад нея.

— Постъпих глупаво — изсумтя Мадлин. — Трябваше да паркирам по-наблизо, но исках да се поразходя преди йогата. Е, виж какво се случи. Ще се удавя, преди да стигна до колата.

— Аз пък дойдох с колело сутринта — каза Лидия, — така че ще изчакам дъжда да спре в „Дарлингс“ отсреща. С удоволствие бих пийнала нещо топло. Искаш ли да ми правиш компания?

— Не знам. — Мадлин се загледа към мокрите улици. — Може би трябва да...

Какво? Нямахте нищо, което Мадлин „трябва“ да направи: нямаше да готви, да чисти, още по-малко пък да се грижи за дете. Единствената ѝ цел днес бе да издири една жена медиум. В очите ѝ изведнъж бликнаха сълзи и тя примигна, за да ги прогони. За трети път рязко сменяше настроението си в рамките на петнайсет минути и имаше чувството, че ще полудее. Тези хормони направо я съсипваха.

— Добре ли си, Мадлин? Днес ми се стори малко разсеяна. — Широкото лице на Лидия излъчваше тревога. Мадлин реши да рискува.

— В момента преживявам труден период — призна тя. — Искане ми се да има кой да ме напътства или да ме посъветва.

— Нима не е така с всички ни? — възкликна Лидия. — Напоследък като че ли става все по-трудно човек да запази равновесието си.

— Да, така е — съгласи се Мадлин и усети нови сълзи да напират под клепачите ѝ. Бързо ги изтри и си пое дълбоко въздух.

Лидия леко наклони глава на една страна и изгледа изпитателно Мадлин.

— Хайде, Мадлин, ела да изпием по чаша кафе. Можем да поговорим. Няма да те задържам, обещавам ти. Пък и едва ли ще вали дълго.

Мадлин се усмихна. Усети как мускулите ѝ се отпускат и как престава да стиска зъби. В крайна сметка не се оказа толкова глупаво, че е паркирала по-далеч. Имаше нужда от повече приятели, от по-добри приятели, от истински приятели. Може би Лидия щеше да се окаже такъв приятел.

— Добре, съгласна съм — каза тя.

— Чудесно! — възкликна Лидия. — Още не е време за обяд, така че, ако имаме късмет, ще си намерим маса до прозореца.

— Късмет — повтори Мадлин. Имаше усещането, че нейният късмет ще се промени.

ГЛАВА 6

Беше си чиста случайност, че Еди вдигна поглед от своя „Сан Диего Юниън Трибюн“ точно когато двете жени притичаха през шосе 101. Ако бе отделил още три секунди от времето си на дясната републиканска простотия на първа страница, щеше да пропусне прелестна гледка: два комплекта мокри, подскачащи и красиви цици, които се носят право към него.

Ед погледна през замъгления от дъжда прозорец на „Дарлингс“ и попромени мнението си, когато жените пресякоха и влетяха в ресторанта, засмени и подгизнали. Всъщност само едните гърди без сутиен бяха наистина впечатляващи — твърди, заоблени и най-вероятно изкуствени, обаче той не се оплакваше. Мокри фланелки в кафене във вторник сутринта бяха наистина рядък шанс.

Еди наблюдаваше с наслада как двете жени молят управителката за маса до прозореца. Жената отдясно имаше обикновено лице — Еди най-сетне бе вдигнал поглед до височината на лицето, — но пък тялото ѝ бе хубаво и в тонус. Жената вляво обаче беше превъзходна — дългокрака, загоряла от слънцето, с влажна и разрошена руса коса. Изглеждаше изключително добре поддържана, каза си Еди, което вероятно означаваше, че у дома има мъж... и пари. Сякаш за да докаже правотата му, русокосата вдигна лявата си ръка, за да дръпне косата от очите си, и на безименния ѝ пръст проблесна огромен камък. Беше най-малко три или четири карата, допусна Еди, макар че никога не бе припарвал до толкова голям диамант, за да може да прецени. Неговата съпруга носеше обикновена златна халка, същата като неговата, от вътрешната страна на която бе гравирана датата на сватбата им. Еди знаеше от опит, че колкото по-голям е диамантът, толкова по-голяма кучка е тази, която го носи, и толкова по-голям задник ѝ го е подарил. Пак от опит знаеше, че жените се гърчат и мятат ръце, когато свършват, а тези проклети камъни адски драцят.

Еди забеляза, че двете жени и нисичката чернокоса салонна управителка го зяпат, задето ги зяпа, затова пусна своята неповторима усмивка. Беше благословен с две трапчинки и с хубави зъби, които

никога не пропускаше да използва в своя полза. Управителката се приближи към масата му, притиснала към плоските си гърди две ламинирани менюта.

— Здравейте, как сте? — попита тя.

— Много добре — отвърна Еди. — А щом закуся, ще бъда още по-добре.

— О, още ли не сте хапнали?

Еди забеляза, че двете жени продължават да стоят на вратата, наострили уши, за да чуят разговора.

— Не, не съм — отговори той на управителката. — Какъв е проблемът? — отново погледна към жените на вратата.

— А, нищо, аз само... Питяхме се дали ще имате нещо против... тези дами... — посочи тя към вратата — много биха искали да седнат до прозореца и тъй като само вие седите сам на маса за четирима, се питахме дали бихте имали нещо против да се преместите на бара?

Еди обмисли положението и се опита да прецени какви са вариантите.

— Предпочитам да не се местя на бара — каза той на управителката и видя как тя се намусва. — Гърбът ме боли и не се чувствам удобно на висок стол, ако ме разбирате. Но ще се радвам дамите да седнат при мен. — Усмивката му засия с пълна сила и той се провикна през ресторанта: — Дами, тук има предостатъчно място за още двама!

— Ще видим... — каза управителката и се запъти към вратата, където предаде съобщението му. Той не се учуди много, когато не приеха предложението му. Госпожица Обикновено лице изглежда би го приела, но госпожа Диамантен пръстен беше просто вбесена.

— Все пак благодаря — провикна се тя, когато салонната управителка ги поведе към две сбутани високи столчета на бара. Равният ѝ тон бе самото възплъщение на неискреността. Майната ѝ тогава.

Еди сви рамене, обърна се отново към прозореца и вдигна вестника си. По дяволите, жените са такава досада! Но той ги обичаше — всички до една! Жените бяха любимият наркотик на Еди и като всяко друго страстно увлечение му доставяха огромно удоволствие, караха го да върши глупости и ставаха причина да съжاليا дълбоко.

Точно заради жена седеше тук в момента и допускаше да бъде срян от жени като госпожа Диамантен пръстен.

Макар че бе управител на голяма фирма за железария и за ремонти по домовете, която се намиреше в Лукадия, на една отбивка от магистралата по-нагоре, той никога не се навърташе в този лъскав ню ейдж квартал на Сан Диего, където хората си падаха по тофу, а предпочиташе да стои настрани от глупавите краткотрайни модни увлечения, характерни за тази част от обществения спектър. Той живееше по на юг и далеч от брега в Ел Кахон заедно със съпругата си Тина и с двамата им синове тийнейджъри. Тина също работеше там като секретарка в училището на момчетата. Идеално положение — тя ги държеше под око, беше близо до тях и никой не се притесняваше за него. Заради тази самостоятелност си струваше да изтърпи всяка минута от всекидневното пътуване на работа, което държеше двата свята на Еди отделно един от друг, макар че цените на бензина за пътуването от общо 110 километра направо го съсипваха. Обикновено би се възползвал от случаен свободен работен ден като този, за да свърши нещо в дома си. Сякаш от години поставяше шкафовете в кухнята, жена му непрекъснато му триеше сол на главата заради тях, но бе казал на Каси — не, беше ѝ обещал, — че днес ще направи другото нещо.

Келнерката прекъсна размислите му, като му поднесе закуската — бъркани яйца, бекон и картофи със сирене. Нито едно от тези неща не му бе достъпно у дома. Съпругата на Еди му бе забранила да яде червено месо и всичко друго, което си струваше да си хапва човек, след като при последните изследвания холестеролът му беше почти триста. Тя не му позволяваше и да пие. Прониза го чувство за вина, задето я мамеше с обилната си закуска. Странно, но това чувство за вина му бе по-неприятно, отколкото когато я мамеше с Каси.

Обаче Каси... Нямахме начин да ѝ устои, дори да опиташе. Сърцевидно лице с червени устни и сърцевиден палат на насладите между краката ѝ. Каси бе съгласна да го правят навсякъде и по всяко време — и ѝ доставяше удоволствие. По дяволите, много беше готина. И много навита. Еди така и не разбра защо.

Отдавна бе схванал, че няма смисъл да се преструва, че не е женен или да подвежда момичето да се надява, че ги очаква някакво друго бъдеще, освен приятния разговор и превъзходното чукане.

Скромността настрана, но той знаеше, че е великолепен в леглото — с Еди жените никога не се преструваха. Освен това имаше чувство за хумор — не се боеше да се присмива дори на себе си, — което също им допаднаше. Но ако човек не е в състояние да се надсмива на себе си след онова, което той бе преживял (макар че никога не говореше за престоая си в затвора с никого, дори със съпругата си), тогава значи бавно е поел по пътя към ада.

Но макар да знаеше, че никога няма да напусне жена си, макар да съзнаваше, че обича жена си — защото Еди не сервираше обичайните глупости, че жена му не го разбира или вече не иска да прави секс с него, — та въпреки всичко това двамата все още искаха да получат каквото могат и да се възползват от него максимално дълго. Ето това адски много го объркваше. Ако си страхотен в леглото, можеш да стигнеш дотук, нали? Никога не им оставаше време за гушкане, кино и уикенди. Грабваш и бягаш. Защо толкова много жени се съгласяваха на това?

Но наистина го правеха. И той трябваше да внимава, защото понякога те се държаха така, сякаш всичко е наред, сякаш самите те искат да е така, но след това и те се обвързваха прекалено. Да вземем Каси например. Тя така добре умееше винаги да насочва разговора обратно към него, да го пита какви книги е чел като дете, какви филми обича да гледа, каква музика обича да слуша сега и с какво тя е различна от музиката, която е слушал като по-млад. Разпитваше го за татуировките му, на колко години си ги е направил и за какво си е мислел тогава. Еди бе навикнал да избягва темата за онзи период от живота си и бе установил, че болезненото и категорично мълчание обикновено възпира задаването на още въпроси. Само че с жените беше различно — те се възбуждаха от тъмните тайни, докато са в неведение с какво са свързани те. Все пак на Каси работата ѝ беше такава. Тя подстригваше коси и през целия ден трябваше да говори с хората за самите тях — нали точно така и той се запозна с нея.

Преди година, когато вече трябваше да се подстриже, а фризьорът, който го обслужваше обикновено, бе в почивка, Еди се отби в малкото салонче в търговския център, където работеше Каси, и се оказа, че тя има свободен час. Той веднага разбра, че рано или късно двамата ще се окажат голи. Тя ухаеше прекалено хубаво, като току-що откъснати цветя, освен това прочете съгласието в погледа ѝ, когато тя

се навеждаше над него, отъркваше сочните си малки гърди в рамото му, прокараваше пръсти по тила му.

Остави ѝ десет долара бакшиш за подстригване за двайсет долара и ѝ каза:

— Прекрасна си и много ме привличаш.

— Благодаря — отвърна тя, — и аз изпитвам същото към теб.

— Ще направим ли нещо по въпроса?

Тя докосна брачната му халка с върха на пръста си.

— А дали това няма да е проблем?

— За мен не — отговори той. Останалото бяха просто подробности.

Като си помислеше за нея сега, направо му потичаха лигите. Често си мислеше за Каси — по-често, отколкото му се искаше, — а напоследък дори я сънуваше и се събуждаше възбуден. Съзнаваше, че се е обвързал прекалено с нея и че не след дълго ще трябва да намери начин да поохлади нещата. Тя беше сладка — много сладка, — но не беше глупава. Започваше да иска повече, отколкото той можеше да ѝ даде. Познаваше признаците. Започнала бе да плаче — кротичко, но напоително, — след като правеха секс, а преди няколко седмици му каза, че го обича. Не, каза му, че се е влюбила в него. Все по-често започваше изреченията с фрази като „как ми се иска“ или „само ако“ и ги завършваше с „няма нищо, не е проблем“.

Каси знаеше правилата, но бе само въпрос на време, преди желанието ѝ да стигне критичната маса, характерна за жените. Ако настъпеше този момент, щеше да се случи едно от следните две неща. Или тя щеше да му каже, че съжалява, но ѝ е много трудно да продължи да се отдава емоционално на мъж, който не е свободен, поради което трябва да сложат край, или щеше да започне да му разиграва лудата от филма „Фатално привличане“ и да търси зайчета, които да свари.

Точно защото се боеше да не насочи Каси към втория сценарий, Еди се бе съгласил да отиде при онази гледачка, как ѝ беше името. Каси още преди месец му беше подарила за рождения ден посещението при медиума с обяснението, че не би могла да му подари никакъв предмет, защото жена му ще го намери. Беше му казала, че ясновидството би могло да му помогне да прозре в миналото, а може би и донякъде в бъдещето си. За нея щяло да означава много, ако той

не започне да натяква колко нелепи са тези работи, а просто отвори съзнанието си и отиде. Макар да подозираше, че Каси се надява гледачката да му каже да напусне съпругата си и да се хване с нея (може би дори го бе планирала предварително), Еди ѝ обеща да отиде. Е, дължеше ѝ поне това. И макар тя да бе разумно момиче, знае ли човек! Прекалено много неща в света го плашеха и едно от тях бяха непредсказуемите женски настроения.

Еди погледна часовника си, когато изгълта остатъка от кафето. Разполагаше с още един час преди сеанса си, а мястото се намираще буквално зад ъгъла и вече не му се оставаше в „Дарлингс“. Заведението започваше да се пълни въпреки проливния дъжд и вътре ставаше задушно и шумно. Каза си, че положението с Каси започва да му причинява главоболие, а пък от картофите със сирене му се бяха появили киселини. Привлече вниманието на келнерката и поиска сметката си.

Неприятно бе, че вали толкова силно. Би било идеално, ако можеше да поседи на брега, може би дори да запали цигара (макар че от Еди се очакваше отдавна да ги е отказал). Живееше съвсем близо до океана, но рядко го виждаше. На две-три пресечки от мястото, където седеше в момента, вълните се разбиваха в твърдия мокър пясък. Сигурно бяха излезли и сърфисти. Никакво време не можеше да уплаши тези типове.

Точно това ще направи, реши той. Ще се качи в пикапа, ще паркира на брега и ще се полюбува на вълните и на сърфистите. Може дори да си подремне. Имаше време, а океанът беше прекрасен под дъжда.

ГЛАВА 7

Купър преглътна сухата кифличка с боровинки с последната глътка от соевото си лате и натъпка салфетката в празната хартиена чашка. Не беше бог знае какъв обяд, но днес се канеше да пригответи изискана вечеря за Макс и не искаше да се тъпче предварително. И бездруго готвеше много по-хубаво на празен стомах. В момента трябваше да бъде на пазара в Харвест Ранч и да купува съомга и боровинки, а не да седи в колата си пред огромната зелена сграда от стъкло и мрамор, където се намираше практиката на Макс като психотерапевт. В сградата се помещаваха и няколко пластични хирурзи, и клиника за безплодие. Купър си помисли, че съчетанието от специалности е странно, но вероятно имаше някакъв смисъл. Това бяха все много скъпи и избирателни медицински услуги. Къде другаде да отиде човек, ако не в една от най-скъпите сгради в страната, от която се разкриваше смайващо красива гледка към Тихия океан? Наистина беше красиво — дори под дъжда. Направо ти се искаше да си направиш липосукция или да откачиш, само и само да можеш да съзерцаваш вълните от чакалнята.

Купър установи, че навън продължава да вали като из ведро. Дори да притича, пак щеше да се измокри до кости. Разбира се, всъщност не би трябвало изобщо да влиза вътре. Трябва да бе полудял да идва в кабинета на Макс. Това бе едно от основните правила на Макс — „Кракът ти да не стъпва в кабинета ми“. Като че ли Купър щеше да изпадне в истерия, да се разпищи или да направи нещо толкова невероятно *гей*, че по силата на асоциацията хората да решат, че и Макс е виновен (*разбирай обратен*). Като че ли пациентите на Макс не правеха точно същото всеки проклет ден от седмицата. Те бяха откачалките, не той. Той беше нормален. Макс не беше наред с главата. Вече бе 2006 година, в случай че не бе разбрал. Темата за хомосексуализма се обсъждаше толкова отдавна и открито (поради липса на по-уместна дума), че вече бе станала почти старомодна. Ехо, да ти говори нещо „Планината Броукбек“?

Но ето, че той обикаляше като изплашена любовница, чийто женен любовник е заплашил, че ще сложи край на връзката им, ако тя се разчуе. Беше нелепо и унижително. Купър не проумяваше защо се примирява.

Но го правеше.

Беше нещастно и лудо влюбен в Макс — безумно умен човек, който за жалост не искаше да признае, че е гей. Е, и това не беше съвсем точно. Макс признаваше, че прави секс с мъже (трудничко можеше да го отрече, докато лежеше гол до Купър, който несъмнено беше мъж), но смяташе, че просто минава през такава фаза от живота си. Макс психиатърът, човекът с медицинско образование всъщност смяташе — убеждаваше сам себе си — че е скрит хетеросексуален. Дори бе казал на Купър, че възнамерява да се ожени — за жена. Разбира се, този сценарий щеше да се разиграе „някой ден“ и Купър здравата се бе посмял.

Напоследък обаче имаше чувството — интуицията на любовник, — че Макс се подготвя наистина да започне да излиза с жена, затова Купър искаше по някакъв начин да направи присъствието си осезаемо. Имаше нужда Макс да разбере колко много означава за Купър. И колко много Купър означава за Макс. Ето защо може би това посещение щеше да бъде нещо като шокова терапия. Разговаряха до втръсване за границите (границите бяха същността на работата на Макс) и може би това бе начинът на Купър да пресече една граница, за да отиде където трябва. Или нещо подобно.

Купър глътна един ксанакс, за да си поуспокои нервите, и после налапа ментова дъвка, за да прогони дъха на кафе. Може би напоследък прекаляваше с ксанакса, но какво пък толкова? Вземаше или него, или екстази, или кока, а Макс не одобряваше вещества, които не може да предприше. Затова засега се ограничаваше с ксанакс и с шираз. Мамка му, внезапно си помисли Купър, доста се забавляваше, преди да се хване с този объркан тип, който не беше наясно със себе си.

Е, няма нищо.

Той се огледа в огледалото за обратно виждане и направи гримаса, за да провери дали непокорни парченца червени боровинки не са заседнали между неотдавна избелените му зъби (с лазер, не с онези глупави лентички). Отсъди, че зъбите му изглеждат добре, както

и всичко останало по него. Макс беше луд, обаче имаше добър вкус. Тъкмо Купър имаха предвид жените, когато твърдяха, че всички готини мъже са гей. Той несъмнено се стараеше. Човек не може да има съвършен целогодишен тен без малко помощ (дори в южна Калифорния), освен това не можеш да поддържаш отчетливо оформени плочки, ако не ходиш в спортната зала. Обаче, и това беше важно, Купър имаше и много добри гени. Ако гъстата коса и от двете страни в семейството му беше показателна, той нямаше скоро да изгуби дори един косъм от главата си. И макар че човек можеше да прекрои почти всичко, няма как да си купиш хубава костна структура, а основната архитектура на Купър бе чисто и просто Франк Лойд Райт. Затова въпросът категорично не бе защо Макс изпитва влечение към него, а защо той изпитва влечение към Макс.

Макс и Купър бяха противоположности в почти всякакъв смисъл. Той беше висок около метър и седемдесет, нисък за мъж, и слаб, с оредяваща жълтеникаво червеникава коса. Макс не даваше пет пари за спорта в смисъл на нещо повече от разходка след вечеря и трябваше да носи шапка на слънцето, за да не изгаря. Фигурата му не беше впечатляваща. Само че и двамата имаха еднакъв цвят на очите — лешникови с малко зелено и златисто. Беше странно, но и наистина завладяващо да гледа в очите на Макс и да вижда там собственото си отражение.

Еднаквите им очи, освен това се бяха превърнали в добро начало за разговор — началния ход на Купър вечерта на запознанството им на благотворително мероприятие в детската болница, която бащата на Купър подкрепяше финансово по един от многото си филантропски проекти. Купър беше там, защото заработваше изключително щедрата си издръжка, като организираше мероприятията на баща си, а Макс присъстваше там като щедър дарител. За Купър не бе нужно да бърбят дълго, за да разбере в кой отбор играе Макс, затова доста рано, още преди второто си мартини, започна да действа.

— Май имаш моите очи, така че сигурно виждаш онова, което виждам и аз — каза той на Макс.

Беше малко неспокоено, обаче Макс се засмя и веднага загрея. Ето това бе най-важното качество на Макс — загреваше по отношение на Купър. Само ако можеше да загрее и относно себе си. Това парти се бе състояло преди колко... почти преди година. През това време на два

пъти бяха късали (е, не истински, понеже официално „не излизаха“), а Купър се бе почувствал толкова нещастен, че се беше завтекъл обратно през глава още щом Макс му се бе обадил, и двата пъти без обяснение или извинение, само с едно: „Зает ли си? Мога да звънна по-късно, ако си зает“. Макар да не го изказаха недвусмислено, причината и за двете късания бе настойчивото твърдение на Макс, че не вижда бъдеще за отношенията им, защото в крайна сметка той възнамерява да живее и да бъде щастлив като хетеросексуален мъж.

— Искам да имам деца — заяви той.

— Не знам дали си забелязал, но през този век гейовете могат да имат деца — отбеляза Купър.

— Нямам предвид това — уточни Макс и това бе краят на разговора. Купър си помисли, че би било по-лесно, ако Макс се бе държал гадно в това или в което и да било друго отношение. Само че това бе друга негова особеност — той беше мил, наистина го бе грижа за хората и беше много щедър. Не само с пари, понеже Купър си имаше достатъчно свои, а по други, не толкова показни начини. Вече бе минала година, само една година.

Купър бе достатъчно умен да знае, че взаимоотношенията му с Макс вероятно попадат в рамките на класическата дефиниция на някакво разстройство. Колкото повече Макс отблъскваше Купър, толкова повече Купър искаше да бъде с него. А после, веднага щом Купър свикнеше с мисълта, че не може да бъде с Макс, той отново го прикоткваше. Ръководствата за самопомощ биха подсказали на Купър, че се нуждае от нещо по-добро, че Макс го използва или че е прекалено объркан, за да му даде онова, от което се нуждае. На Купър му бе хрумвало, че вероятно той живее в собствено отрицание, обаче дълбоко в себе си Купър наистина вярваше, че на двамата им е писано да бъдат заедно. Не можеше да каже защо, но не е нужно любовта да има ясни обяснения. Просто се влюбваш в някого и толкова, това е извън твоята власт. Ето това Макс не го разбираше.

За секунда Купър се поколеба. Още не бе късно да промени намерението си и да си тръгне. Макс никога нямаше да постъпи като по-умния, а по-късно вечерта двамата можеха да си направят приятна вечеря, може би да гледат някой филм... Не, щеше да влезе. Той взе изисканата стъклена ваза, в която беше подредил пет големи слънчогледа в духа на „за кабинета ти, който така и не съм виждал“,

заклучи вратата на колата и изтича до вратата на клиниката, предпазвайки с една ръка главата си от дъжда.

Фоайето беше толкова луксозно, все едно бе фоайе на хотел. Впечатляващо, каза си Купър. Нищо чудно, че Макс издаваше по две фактури за всеки сеанс от по петдесет минути. Колко ли вземаха симпатичните лекари от клиниката за пластична хирургия за едно уголемяване на бюста? В дъното на прекрасното фоайе имаше голяма рецепция от стъкло и стомана с формата на полумесец. В средата на бюрото седеше жена с формата на пълна луна, помисли си nelаскаво Купър. Стори му се странно групировка, която явно много държеше на външния вид, да наеме такава едра жена за рецепцията си. Докато се приближаваше, Купър реши да попита Макс на какво се дължи това.

— Здравейте... ммм... — Купър не виждаше жената да носи табелка с името. — Идвам при д-р Реймънд.

Тя вдигна поглед и изгледа Купър със студените си тъмни очи.

— Имате ли записан час?

Купър си каза, че ако жената не бе толкова пълна, всъщност щеше да е доста хубава. Имаше гладка мургава кожа и прекрасна коса — наситен кестеняв цвят, който си личеше, че е съвсем естествен, — която се спускаше на къдрав водопад по гърба ѝ. Двайсет и пет килограма, така прецени Купър. Ако жената можеше да отслабне с дваайсет и пет килограма, щеше да стане направо трепач. Внезапно изпита ирационален страх, че това е жената, на която е хвърлил око Макс.

— Господине? Имате ли уговорен час при д-р Реймънд?

— Извинете... Не, нямам. Бихте ли му звъннали, че съм тук?

— Как се казвате, господине?

— Купър. — Беше започнал да се поти. Във фоайето беше прекалено топло. Не можеш да го объркаш със северния полюс. Защо поддържаха субтропически температури?

Рецепционистката го удостои със заучена усмивка, докато набираще вътрешния номер на Макс.

— Навън още ли вали? — попита тя.

— Ами да, да. Вали.

— Д-р Реймънд, тук долу е господин Купър. Няма уговорен час. Да. Не. Да. Добре. И на вас, д-р Реймънд. Няма защо. — Жената затвори телефона и отново се усмихна на Купър. — Д-р Реймънд ме

помоли да ви предам, че съжалява, но днес няма да може да ви приеме. Сутринта е имал спешен случай и се налага да работи през обедната си почивка. Ако искате, мога да ви запиша час.

Две от множеството линии на телефона на жената започнаха да звънят и тя вдигна пръст като знак Купър да изчака, докато приемаше обажданията. Купър усети как сърцето му блъска в гърдите и как ушите му пламват.

Да, постъпил бе като глупак, идвайки тук. Сам си беше виновен.

Преди жената да приключи с разговорите, той остави вазата върху бюрото ѝ, каза ѝ само с устни „За вас са“ и излезе от фоайето.

Мобилният му телефон зазвъня още преди да се качи в колата си.

— Какво, по дяволите, Макс?

Купър се пъкна на шофьорското място и бързо глътна още един ксанакс.

— Купър, какви ги вършиш? Нали ти казах...

Негодникът никога не повишаваше тон. Беше удивително — каквото и да се случваше, винаги звучеше като психоаналитик.

— Какво си ми казал? Исках да те видя. Не си с пациент. Изхвърли ме като... като...

— Купър...

— Не, Макс, остави. Просто остави, мамка му! — След това за свой ужас Купър се разплака.

— Купър, плачеш ли? Чуй ме, моля те. Не е...

— В момента не мога да говоря с теб. Майната ти, майната и на вечерята. — Купър натисна копчето за край на разговора и хвърли телефона на другата предна седалка. Облегна глава на волана и цели две минути ви като заклан. Как мразеше това чувство — точно това. Само да можеше просто да прекрати тази своя връзка, както бе постъпвал с всеки друг мъж, с когото се бе обвързвал.

Нужно бе нещо повече от любов, за да спечели Макс. Той беше психоаналитик, за бога, той лекуваше хора с проблеми като своите. А пък Купър имаше нужда от нещо по-силно от ксанакс, защото започваше да превърта. Извади няколко кърпички от жабката на колата и шумно се издуха. По дяволите, ще позвъни на Марина. Макс много мразеше Купър да го прави — твърдеше, че това си е чист грабеж и че Купър със същия успех би могъл просто да накладе огън с парите си. Твърдеше, че дори ще е по-добре, ако наистина запали парите си,

защото медиумите били опасни — давали на човек фалшива надежда, казвали му каквото искал да чуе и го лъжели, та пушек се вдигал. Това бе вероятно единствената тема, по която Макс почти излизаше от кожата си — в известен смисъл дори беше смешно.

Марина беше допаднала на Купър още щом се бе запознал с нея на онова нелепо празнично парти. Всичко друго онази вечер бе пълен провал — Макс го избягваше като чумав, въпреки че бяха отишли заедно — обаче все пак си струваше заради онези няколко минути с Марина. Тя веднага бе заявила, че той е гей — добре, не бе трудно да се досети за това, макар че обикновено той минаваше по-ниско от гей радара на повечето хора — но по-интересното бе твърдението ѝ, че той е влюбен в човек, който не е свободен. Направо заби гвоздеа право в целта, това направи тя.

Няколко седмици по-късно, по време на една от мини разделите му с Макс Купър ѝ се обади, за да си запише час. Наистина я биваше — знаеше всичко за Макс и го каза още преди Купър дори да се е настанил на стола си. Сеансът беше кратък — Марина бе заявила, че първия път винаги е така, за да не поглъща много от енергията на новите си клиенти, — но му беше казала, че двамата с Макс отново ще се съберат и че вижда труден път пред тях, освен ако Купър не иска да свърши малко „спиритична работа“. Точно както тя бе предсказала, двамата се събраха, а когато Купър разказа на Макс за нея, той изсипа огън и жупел. Затова поради някакво странно уважение към Макс и към мнението му, повече не се бе обаждал на Марина. Обаче сега... майната му.

Той набра цифрите на мобилния си телефон и се заслуша как звъни. Погледна през прозореца. Дъждът най-сетне бе престанал и небето започваше да се прояснява. През един от облаците проникна мека слънчева светлина и просветна през предното стъкло на Купър. След няколко позвънявания, когато той отново бе започнал да се измъчва, тя вдигна.

— Здравей, Марина — каза Купър. — Купър се обажда. Дали не би могла да ми помогнеш?

ГЛАВА 8

Ноември 2006 г.

Марина се събуди от сухото бучене на неистов вятър. Ветровете Санта Ана, известни в някои кръгове просто като *el diablo*, „дявол“, бяха пристигнали с лукаво намигване и навреме за Все светии. Двайсет и четири часа по-късно вятърът все още се вихреше покрай издълбаните тикви и издухваше към океана парчета тоалетна хартия и черен креп. Марина чу как прозорците ѝ тракат и първата ѝ мисъл бе, че я очаква напрегнат ден. Втората ѝ мисъл бе, че това е хубаво, понеже днес бе рожденият ѝ ден. Навършваше трийсет и пет, което означаваше, че разполага само с още две години, за да изпълни целта си, а тя бе да има достатъчно пари, за да спре да работи и да прави каквото си поиска. Не би го нарекла пенсиониране, тъжна дума, която извикваше представи за стикове за голф и за организирани екскурзии. Тя се стремеше към точно обратното на пенсиониране — към нов живот. Днес поне времето щеше да ѝ помогне.

Имаше причини Марина да приема толкова радушно вятъра, който мнозина мразеха. Когато се спуснеха надолу от планината по брега, Санта Ана ставаха съвсем сухи, избухваха горски пожари и нервите на всички се опъваха. Хората се оплакваха от суха кожа, сплескана коса, кървене от носа и главоболие. Само че вятърът прогонваше мъглата и наоколо толкова се проясняваше, че цветовете изглеждаха свръхнаситени, а във въздуха блещукаха пустинни пращинки, довеяни на запад. Марина се наслаждаваше на тази яснота и на начина, по който се чувстваше, когато вятърът минаваше през тялото ѝ толкова сух, че я караше да потръпва. Основната причина, поради която обичаше сезона на Санта Ана бе, че той ѝ носи работа. През годината има по-добри и по-лоши сезони за един медиум и хората обикновено се движеха като вълна с тях. По празници например беше напрегнато, обаче през късната пролет и в началото на лятото бизнесът намаляваше. В топлите и слънчеви дни по принцип бе спокойно, но когато валеше, винаги имаше наплив. Но нищо друго не

привличаше скитници, отчаяно нуждаещи се от консултация с медиум, като ветровете Санта Ана.

Марина спа добре въпреки вятъра, а може би точно поради него, и ѝ коства повече усилия от обикновено, за да се надигне от голямото пухено легло. Пестелива в почти всяко друго отношение, Марина харчеше с широки пръсти за всичко, свързано с лукса на съня. И чамовата рамка на леглото ѝ с балдахин, и матракът ѝ бяха най-доброто в жанра и бяха застлани с плътни ленени чаршафи. Леглото бе забулено с бяла мрежа против комари и изглеждаше като остров, отдаден на съня. Ако трябваше да обясни пищното легло на свой клиент, Марина би изтъкнала влиянието на Нептун и на Риби в хороскопа си. Риби, намиращи се в самия край на зодиака, бяха изморени и обичаха да намират убежище в съня. Марина обаче знаеше, че собственият ѝ храм на съня бе свързан повече с бягството от сънищата.

Тя знаеше, че сънува — всеки сънува — защото биологията го изисква, но знаеше и това, че съзнанието ѝ е достатъчно силно, за да реши да не помни тези сънища. Напоследък не ѝ се удаваше с желаната лекота. В подсъзнанието ѝ бяха започнали да се промъкват странни проблясъци и зловещи образи, освен това бе започнала да изпитва настойчив ужас. Насън бягаше и понякога се събуждаше сепната, усещаше мириса на дим в ноздрите си, но не откриваше в къщата нищо, което да обясни мириса. Още по-лошото бе, че напоследък майка ѝ няколко пъти се бе мяркала мимолетно в сънищата ѝ, а това винаги бе личният сигнал на Марина за тревожно подсъзнание, подобно на неприятното чувство, което човек получава, преди да се разболеє от грип. Тя си каза, че нищо няма да спечели, ако се опитва да тълкува сънищата. Според нея те бяха просто случайни електрически импулси. Разбира се, никога не би признала това на клиентите си, понеже знаменателните сънища бяха мощни оръдия в арсенала на един медиум.

Марина изтри последните следи от съня от клепачите си, приготви облеклото си за деня и си взе бърз горещ душ. След заминаването си от Флорида бе подстригала косата си къса и най-накрая бе престанала да я боядисва. Косата ѝ бе израсла с цвета на силен чай, по-тъмно кестенява, отколкото си спомняше, и сега се къдреше на раменете. Вече не се нуждаеше и от тежкия театрален

грим, който бе носила преди, но продължаваше да използва черна очна линия и наситени сенки за зелените си очи. Калифорния бе непретенциозна, колкото Флорида бе взискателна, но все пак Марина се нуждаеше от някакъв камуфлаж.

Като цяло бе доволна от напредъка си, откакто бе напуснала блатата. Разбира се, беше ѝ отнело известно време, за да се установи, и още малко, за да престане да се озърта през рамо, но страхът ѝ най-накрая бе отстъпил на нещо, което напомняше самоувереност. Което бе парадоксално, понеже онова, от което човек се нуждаеше, за да успее в нейния бизнес, бе достъп до страха. Не до собствения си страх, а до страха най-общо. Ако си позволише да се уплаши, както бе направила във Флорида, щеше да бъде неефективна, почти парализирана. Не ѝ бе трудно да открие страха. Където имаше хора, имаше и страх и точно той мотивираше хората да идват при нея. Всеки се страхуваше от нещо — от самотата, от липсата на достатъчно пари, любов или признание, от неизвестното, от необичайното, от провала, от болката и от смъртта. Смъртта бе най-големият страх, основополагащ за много други помалки. Страхът бе основният капитал на Марина, а него го имаше в изобилие.

Разбира се, налице бе и доводът, че хората се допитват до медиума, тласкани от желанието, защото искат любов, пари или слава. Марина обаче знаеше, че желанието просто замаскира страха. Хората искаха да знаят какво им вещаят звездите, какво предсказват картите и какво крие за тях бъдещето, понеже желяеха да се уверят, че бъдещето им съществува. До голяма степен нямаше значение какво им е подготвило бъдещето, стига изобщо да имаха някакво бъдеще. Хората се бояха най-много, че в даден момент всичко това ще спре, че ще има огромна празна бездна, непозната вечност, която ще трябва да приемат. Марина винаги бе разбирала това, тя знаеше, че човешкото сърце е много тъмно на цвят.

Страх имаше предостатъчно тук, на трийсетина километра северно от „най-хубавия американски град“, както и навсякъде другаде. Но онова, което правеше това място специално и съществено улесняваше работата на Марина, бе фактът, че хората тук не само се страхуват, но и са благоразположени. Те имаха неограничен апетит към космическото, свръхестественото и екстрасенското, и съвсем малка доза от обичайния скептицизъм. Все още не бе проумяла дали тази

охота се дължи на наивност, или на открит дух, или просто на географски обусловена глупост. Марина предполагаше, че е възможно причината да е основополагащият оптимизъм. Може би всъщност надеждата изграждаше тъканта на вярата.

Във всеки случай на нея ѝ вършеше работа. Почти безпроблемно бе успяла да си отвори студио на „Енсинитас“ — натъкна се само на конкуренцията на другите три гледачки в града. Марина трябваше само да бъде по-добра и по-скъпа. Лесно бе да е по-добра. Тъй като не вярваше в съществуването на „истински“ ясновидски способности, Марина не се съмняваше, че конкурентите ѝ са шарлатанки с различни умения в изкуството на измамата. Вероятно имаше и неколцина, които практикуват самоизмама — огромен проблем с много медиуми. Започнеш ли сам да си вярваш на глупостите, свършено е с теб. За Марина това никога не бе представлявало проблем. Тя още от дете знаеше, че хората са готови да плащат добре, за да чуват за себе си неща, за които биха могли да се досетят само като се погледнат в огледалото. Имаше огромна разлика между талант и дарба и Марина никога не бъркаше първото, което притежаваше, с второто, което не съществуваше. Освен това знаеше, че когато е в разгара на играта, никой не може да я победи. Не че някой много искаше да опита.

По отношение на тарифите си беше научила следното — хората не желаят да се скъпят, когато ползват услугите на медиум. Ако плащаш повече, значи получаваш съответното качество. Човек не би искал да купи бъдещето си на разпродажба, нали?

Решението на Марина да постави по-високи цени, да взема възможно най-много, бе довело до появата на малка, но набъбваща спестена сума. Парите не бяха достатъчно, за да се почувства съвсем осигурена (не знаеше колко пари ще ѝ трябват, за да постигне това), но несъмнено намаляваха напрежението. Тя бе твърдо решена никога повече да не изпитва отчаянието, което я бе завладяло през последните няколко месеца във Флорида, не на последно място, понеже презираше качествата, които то бе извадило на преден план у нея. За нея беше въпрос на чест, че въпреки множеството възможности, никога не пресушава докрай изворите си. Да, наистина, вземаше от клиентите си каквото успее, понякога дори повече, отколкото би трябвало да ѝ дадат предвид онова, което притежават, но тя винаги прокарваше граница, която не пресичаше. С изключение на онзи път във Флорида, когато

беше прекрачила линията поради слабостта и алчността, предизвикани у нея от притисналата я до стената несигурност.

Без никакво усилие Марина извика спомена за онзи зноен и кошмарен ден, когато бе погледнала картите си таро и бе предрекла нещастие за сина на госпожа Голдън. Все още виждаше играта между страха и вълнението по лицето на възрастната жена, докато обръщаше картите. Сякаш госпожа Голдън искаше да чуе възможно най-лошата новина, сякаш подтикваше Марина към това. „Готова съм на всичко“, бе заявила тя почти като покана.

Марина прехапа устна, засрамена от случилото се след това. Беше казала на госпожа Голдън, че няма нужда да се напруга толкова. Винаги имало начин злото да бъде предотвратено, но щели да й трябват пари — доста повече от обичайната сума — за свещи и кристали, които се набавяли само от специални места. Марина никога преди това не бе падала толкова ниско. Свещите и кристалите бяха един от най-старите номера в арсенала на измамните на циганите — отвратително падение — и тя се мразеше, задето бе прибегнала до него, въпреки че продължи с плана си. Госпожа Голдън обаче остана напълно невъзмутима. А, да, свещи, знаела всичко по въпроса, увери тя Марина. Друга гледачка, при която ходела — е, всъщност са две, но ти не ревнувай, скъпа, несъмнено си най-добрата, — отдавна й казвала да купи тези свещи. Знаела, че са скъпи, но какво значение имало, когато става дума за сина й.

Освен това госпожа Голдън бе дошла подготвена, сякаш предварително бе знаела, че това пророчество ще й струва скъпо. В орфаната й чанта имаше пачка стодоларови банкноти, която тя извади и постави до картите таро. „Колко ти трябват?“, попитала бе тя, а след това от Марина се изискваше само да изчисли колко пари са й нужни, за да замине за Калифорния. Но колкото и предсказуема да бе госпожа Голдън по отношение на парите, тя изненада Марина с онова, което й предложи в края на сеанса.

В момента Марина го държеше в ръка — прекрасния пръстен с рубин, който висеше на златната си верижка. Госпожа Голдън го бе свалила и толкова категорично го бе натиснала в ръката на Марина, че острият ръбчета на камъка се бяха врязали в плътта й.

— Моля те, много искам да го носиш — бе настояла старицата. — Ще успееш да предпазиш сина ми, ако носиш пръстена. Докато не

премине опасността.

Тогава Марина внимателно се бе взряла в лицето на госпожа Голдън, понеже отначало инстинктът ѝ подсказваше, че е някакъв капан. Не бе възможно тази жена да ѝ повери нещо с такава голяма сантиментална стойност.

— Не е необходимо — възпротивила се бе Марина. — Не ми трябва...

— Моля те, Марина, моля те. Знам, че ще се получи. Носи го до сърцето си. Пръстенът ще ти помогне да го защитиш. — Марина отново бе понечила да се възпротиви, обаче госпожа Голдън я бе прекъснала, преди да изрече думите: — Когато той е в безопасност, ще ми върнеш пръстена. — По лицето ѝ за миг се бе изписала нерешителност. — Или пък другия път, когато се видим. Става ли?

Марина си каза, че това е бил моментът, когато е трябвало да възрази за последен път — да каже на госпожа Голдън, че няма да вземе пръстена, защото няма да има следващ път. Само че възрастната жена не откъсваше от Марина пронизващия си умолителен поглед. И после Марина се видя как слага златната верижка на шията си и се чу да обещава на старицата, че ще държи пръстена близо до тялото си, далеч от очите на другите, докато не ѝ го върне.

Е, поне това обещание беше спазила, помисли си Марина, загледана в проблясващия пръстен, преди да го пхне в меката трапчинка между гърдите си, където пръстенът си стоеше след онзи августовски ден. Днес ѝ се струваше по-тежък от обикновено и се наложи да го намества няколко пъти, за да не се впила в плътта ѝ. Минаха шест месеца, преди да се опита да се свърже с госпожа Голдън. Марина никога не бе възнамерявала да задържи пръстена, но моментът все ѝ се струваше неподходящ да го върне. Отначало си казваше, че просто не иска никой от предишния ѝ живот да знае къде се намира. После пък реши да почака госпожа Голдън да се успокои — защото тя вероятно бе разстроена от внезапното ѝ изчезване. А когато най-накрая ѝ се обади, телефонният ѝ номер бе закрит. Един-два пъти след това Марина се опита, макар и не много настойчиво, да открие къде се намира госпожа Голдън, но и двата пъти нищо не научи. Сега, почти година и половина, откакто бе видяла жената за последен път, Марина бе намерила известно спокойствие благодарение на мисълта, че се е опитала да върне пръстена и че като го задържа, всъщност

изпълнява желанието на госпожа Голдън. Онова, което Марина не приемаше с такава лекота, бе фактът, че бе започнала да възприема пръстена едва ли не като талисман, като нещо, което ще престане да действа в мига, в който се отърве от него. За човек, който не вярваше нито в късмета, нито в талисманите, това суеверие бе като малко, но неприятно камъче в тясна обувка.

Марина потупа пръстена на мястото му и прогони съмненията си със свиване на рамене. В крайна сметка днес бе рожденият ѝ ден, моментът не бе подходящ за неприятни мисли. Вместо да си смели кафе в собствената си кухня, тя реши да се почерпи с голяма чаша, която да изпие на Суомис Бийч, откъдето щеше да наблюдава как сърфистите преборват вълните. Плажът се намиреше в сектора между малката ѝ къща на покритите с шубраци възвишения Кардиф бай дъ сий и кабинета ѝ близо до крайбрежното шосе, на „Енсинитас“. Между тези две точки имаше много кафенета, но любимото на Марина беше „При Роза“ — малко заведение, подобно на барака, където сервираха силно кафе, прясно изцедени цитрусови сокове и подобрани тестени изделия. Не се налагаше човек да усвоява специален език, за да си поръча (кафето бе два вида — голямо и малко), нито да си бърби с някого, докато чака на опашката. Самата Роза, често единственият човек, който работеше зад плота, не говореше с клиентите си, освен колкото се налагаше, за да изпълни поръчката им. А това устройваше Марина прекрасно.

Навън въздухът бе наелектризиран и топъл. Марина усещаше пукота на статичното електричество в атмосферата, още преди неизбежните искри да прехвърчат от ключа и от вратата на колата към пръстите ѝ. Спря на паркинг близо до брега и измина пеша краткото разстояние до заведението на Роза. Докато стоеше пред Роза и се чудеше дали да си вземе ябълков сладкиш или емпанада с тиква, сухият вятър притисна полата ѝ към краката, а после я повдигна нагоре, все едно е ръка.

— Голямо кафе и една от тези — посочи Марина емпанадите.

Роза кимна, без да се усмихне, и мълчаливо изпълни поръчката. Марина забеляза, че няколко кичура от обикновено безупречната опашка на Роза са се измъкнали и падат над очите ѝ, които ѝ се сториха напрегнати и с тъмни кръгове отдолу. Обикновено спокойна и ведра, Роза трепна, докато наливаше кафето на Марина, разля малко

върху ръката си и изруга шепнешком. Заради вятъра, каза си Марина. По един или по друг начин той влияеше на всички.

Когато слезе на плажа, стиснала в ръка сандалите си и усещайки грубия пясък под нозете си, Марина с облекчение установи, че въпреки киселото настроение на Роза кафето ѝ е хубаво както обикновено. Емпанадата също, учудващо лека и подправена с канела и с индийско орехче, се оказа добър избор. Няколко любопитни чайки наобиколиха Марина и изгракаха желанието си да споделят закуската ѝ, но тя не обърна внимание на молбите им. Най-вероятно щеше да работи чак до вечеря и междуременно няма да има възможност да хапне нищо съществено, затова щеше да си изяде всяка трохичка. Марина се наслаждаваше на хубавата храна като всеки друг, но никога не бе изпитвала особено силна страст към кулинарията. Освен това слабата фигура бе точно толкова важна за успеха ѝ, колкото усвоените умения.

Тя погледна към океана с благоговение пред развълнуваната смесица от цветовете му. Зелено и сиво бяха смесени с участъци от тъмносиньо и от червените водовъртежи на водораслите. Вълните бяха високи и тя се зачуди защо дъските, които се потапят в пяната и излизат от нея, са толкова малко. Обикновено нищо не можеше да попречи на всеотдайните сърфисти да влязат във водата — нито опасните подводни течения, нито бурите, нито дори опасността във водата да има изхвърлени отпадъци. Днес обаче далеч навътре сред вълните имаше само няколко фигури с неопренови костюми. Погледът ѝ се плъзна към брега, непосредствено до водата, където двойка влюбени се разхождаха боси по мокрия пясък. Не си подхождаха физически — тя беше висока и слаба, а той беше с няколко сантиметра по-нисък от нея и дебел в кръста, обаче се смееха и се държаха за ръце, по всичко личеше, че се чувстват добре заедно. Вървяха заедно ритмично, от тях лъхаше непосредственост, която говореше за съвършено съучастие, и за пръв път от много време Марина се почувства мъчително самотна.

По отношение на ходенето на срещи работата като медиум е като работата на масажист. Отначало евентуалните партньори са заинтригувани, може би дори се отнасят презрително, но след това започват да искат да се възползват от „услугите ѝ“ безплатно. Освен това тя не искаше да обсъжда работата си с непознати хора. Пък и не бе част от социална мрежа, с помощта на която да се запознава с мъже.

С някои от клиентите си беше по-близка, отколкото с други, а в днешно време това минаваше за приятелство. Марина обаче спазваше ненарушимото правило никога да не се обвързва романтично със свой клиент.

Въпреки това обаче тя бе достатъчно умна, за да съзнава, че ранният ѝ опит със секса и с мъжете — голяма част от който като нищо би могъл да се квалифицира като малтретиране — не ѝ бяха осигурили най-добрата основа, върху която да изгради почтена връзка. В мислите ѝ се стрелна думата „увредена“, както се бе случвало вече много пъти. В бизнеса ѝ бе правило да допуска съвсем малко хора близо до себе си, но само този факт не обясняваше защо винаги ѝ е било трудно да се разкрие пред някой мъж. Рискуваше твърде много. В няколкото случая, когато почти се бе получавало, Марина се чувстваше разголена и болезнено изложена на показ, все едно кожата ѝ е обелена.

Все пак не беше монахиня, в живота и в леглото ѝ имаше мъже, но никой не се бе задържал за дълго. Но Марина отдавна не бе усещала дори най-повърхностни ласки. Бръкна под ризата си, за да се увери, че пръстенът е там на сигурно. Всъщност от толкова отдавна, че единственият мъж, който се бе приближил достатъчно, за да зърне безценното ѝ притежание, бе нейният гей клиент Купър, който имаше проблеми със спазването на ограниченията и преди тя да го вкара в правия път, смяташе, че е в реда на нещата да докосва косата, дрехите и бижутата ѝ, тласкан от интереса си към модата. Е, поправи се тя мислено, не беше го вкарала точно в правия път, но поне беше престанал да я докосва.

Двойката продължи по пътя си и тя ги изгуби от поглед. Запита се какво ли ще правят те след това. Може би ленива закуска в някое от многобройните старомодни кафенета на брега? Или пък ще се приберат в общия си дом. И тя ще му приготви омлет с гъби и с козе сирене. А може би той ще приготви за нея. Или пък ще пропуснат храната и направо ще си легнат, телата им ще се чувстват удобно едно с друго, познавайки дълбоката си кротка страст.

Марина изпи остатъка от кафето си и усети вкуса на морска сол, навята от вятъра в чашата ѝ. Горчив вкус се промъкна в устата и в настроението ѝ. Каза си, че навън е прекалено ветровито. Най-добре щеше да е да си тръгва от брега, преди този порив на вятъра в главата ѝ да се превърне в буря.

ГЛАВА 9

Марина се изправи, изтупа пясъка от гънките на полата си и мислено започна да планира деня си. Щеше да стигне до кабинета си рано и поради ветровете Санта Ана може би дори щеше да приеме някой случаен клиент, преди първия си записан час. Макар да предпочиташе да работи по твърд график, налагаше се да си оставя време и за случайни клиенти. В крайна сметка всеки редовен клиент някога е бил нов. Бе се сдобила с хубав и постоянен поток от постоянни клиенти, повечето от редовните посетители на Марина не я препоръчваха на своите приятели или познати. Не искаха да я делят с тях и вероятно смятаха, че колкото повече клиенти има тя, толкова по-малко време ще може да им отделя, като че ли отреденото им време до масата нямаше да им стигне.

Марина предпочиташе да работи в кабинета си и се стремеше да избягва посещения по домовете. Понякога обаче бе неизбежно. Всъщност по-късно днес ѝ предстоеше именно такава посещение.

Точно в часа на най-натовареното движение трябваше да се запъти към добре поддържания лабиринт на Ранчо „Санта Фе“, за да се види с Мадлин, на която гинекологът бе наредил да не става от леглото. Марина прекрасно познаваше жени като Мадлин — богати, незадоволени и търсещи смисъл навсякъде другаде, освен вътре в себе си. Няколко месеца, след като Марина бе наета за коледното парти в дома на Мадлин (за щастие последното парти, на което беше работила Марина), Мадлин бе потърсила ясновидката, обзета от паника, че няма да забременее. Марина бе разиграла обичайния сюжет, тоест през първите няколко посещения бе събрала информация, за да провери колко е склонна да инвестира клиентката, за да получи отговорите и резултатите, които търси. Мадлин, която бе прозрачна като найлоново фолио, много я бе улеснила.

Марина ѝ каза, че в близкото бъдеще на Мадлин има бебе (при първото гледане с таро картата на Императрицата го беше показала), но освен това имало и пречки, които трябва да бъдат отстранени преди зачеването. Първо, аурата ѝ била мътна и гъста. А това създавало

барьера за чистия дух на бебето и той не можел да я преодолее и да дойде. Друг проблем било присъствието вътре в Мадлин, което отказвало да освободи пространството, нужно за подхранването и развитието на нов живот. Това присъствие било по-младата личност на Мадлин, обяснила ѝ бе Марина, „вътрешното дете“. В известен смисъл това дете било пренебрегнато и бе отказало да порасне заедно с Мадлин. Сега този дух протестира шумно, задето отново ще бъде забравен и заставен да освободи място на друго същество — всъщност викал толкова силно, че Марина го чула още с влизането на Мадлин.

Очите на Мадлин се разширяваха все повече след всяко едно от тези твърдения, тя кимаше и повтаряше: „Да, да, точно така е“. Единственият ѝ въпрос, след като попи всичко, бе с какво може да ѝ помогне Марина. Цената нямала значение.

Марина запали салвия, червени и бели свещи и накара клиентката си да изпие смесица от силни билки, притежаващи мощни свойства (всъщност беше смес от малинови листа и зелен чай), която щяла да подпомогне плодовитостта ѝ. Даде на Мадлин малко количество от същите атрибути и я инструктира да изпълни същите ритуали у дома.

Марина смяташе, че веднага щом Мадлин усети, че отговорността вече не тежи върху нея — че някаква външна сила е поела грижата за положението, в което се намира, — тя ще се успокои достатъчно, за да забременее. С жените това се случваше често. Те се опитваха безуспешно отново и отново, но веднага щом се откажеха и решаха да си осиновят дете или да обиколят света, зачеваха. Ако не се получеше, Марина имаше резервен план: щеше да каже на Мадлин, че силите, които заговорничат срещу нея, са прекалено силни и че трябва да извършат друг вид спиритуалистична работа. Можеше да се стигне дори до това Марина да каже на Мадлин, че е била прокълната заради прегрешение от предишния си живот и че ще се наложи да изплати кармичния си дълг.

За щастие не се наложи да прибегва до тези алтернативни планове. Макар да я бе предупредила, че процесът може да отнеме до една година, Мадлин зачена пет месеца по-късно. Първа научи прекрасната новина Марина — не съпругът, нито лекарят на Мадлин. Мадлин влетя в кабинета ѝ, размахвайки положителен тест за бременност и леейки радостни сълзи, напълно убедена, че бебето се

дължи изцяло на Марина. В този момент Марина стана най-важният човек в живота на Мадлин и започна да получава изключително щедра издръжка — неочаквано, но щастливо развитие на обстоятелствата.

В третия месец Мадлин започна да кърви и оттогава не излизаше от къщи. Сега, ужасена да не би да изгуби бебето, тя се нуждаеше от Марина повече от всякога. Този нов проблем мъничко тревожеше Марина. Трябваше да прецени и двата възможни изхода и да се подготви и за двата. Ако Мадлин успееше да износи бебето до края, без да пометне, Марина щеше да си припише заслугата. В обратния случай Мадлин трябваше да бъде убедена, че вината си е нейна. И в двата случая Марина трябваше да продължи да бъде необходима. Мадлин бе най-благонадеждният ѝ и доходоносен клиент.

Затова щеше да отиде в огромната къща на Мадлин в Ранчо „Санта Фе“ с италианския мрамор, китайските керемиди и датските мебели. Щеше да вземе своите карти таро, салвията, свещите и зеления чай. Щеше да подреди всичко в голямата стая, превърнатата в детска, а Мадлин щеше да лежи до нея върху огромен плюшен диван. После Мадлин щеше да говори ли говори, разкривайки най-интимни подробности от живота си — желанията си, страховете си, тайните си. Да, Мадлин беше лесна. Марина обаче не бе толкова сигурна за съпруга ѝ Андрю. Надяваше се той да не си е у дома вечерта, но едва ли щеше да отсъства — той надвисваше над Мадлин като тревожен облак всеки път, когато Марина бе в къщата.

— Съпругата ми ви обича — каза ѝ той по време на едно посещение и в гласа му прозвуча същото недоверие като по време на партито доста месеци по-рано.

След онази нощ Андрю бе претърпял някои физически промени. Кожата му бе станала синкавосива около челюстта, под сърдитите му очи се бяха образували сенки. Винаги бе настръхнал от враждебност — беше толкова силна, че понякога на Марина ѝ се струваше, че ще го чуе как изръмжава. Разговаряше с нея така, сякаш беше огромно куче пазач, което само си търси повод, за да нападне. „Надявам се, че знаеш какво правиш“, бе ѝ казал той по време на последното ѝ посещение, докато Марина се качваше по стълбите при Мадлин. Накрая кратко се бе засмял, все едно се шегува, но Марина долови заплахата. Мадлин неведнъж бе подчертавала колко важно е бебето за съпруга ѝ.

— Той е работил толкова упорито през целия си живот — каза тя на Марина, — сам е създал „Ройъл Рингс“. Иска само да има на кого да го завещае. За да остане в семейството, нали разбираш.

Марина обаче не бе убедена, че гневът и раздразнението на Андрю имаха толкова лесно обяснение. Тя усещаше много по-дълбоко недоволство — или може би разочарование — вътре в него, което никакви вещи и пари не можеха да компенсират. А хора като Андрю, които натъпкваха емоциите си толкова надълбоко, че напълно изгубваха връзка с тях, винаги обвиняваха другите за проблемите си. Ставаше още по-зле, ако имат пари, защото те им даваха власт, а властта ги превръщаше в тирани. Марина не вярваше, че едно дете ще го направи щастлив.

Раздразнението подръпна едно крайче на мислите на Марина. Тези хора нямаха ни най-малка представа колко жалки и безсмислени изглеждат проблемите им в по-крупната схема на нещата. Което беше хубаво, защото ако прогледнеха и осъзнаеха колко незначителни са собствените им проблеми, Марина щеше да остане без работа.

* * *

Кабинетът ѝ бе притиснат между салон за маникюр и евтино магазинче, намираще се на открито и публично, но ненатрапващо се място. Тя бе устроила чакалня пред кабинета, в която имаше лавици, стари книги и няколко удобни стола. Имаше и по-малко уединено място зад чакалнята, където Марина правеше предсказанията си, както и малка тоалетна и задна врата, която така и не бе използвала. Кабинетът ѝ беше обзаведен с вкус и подкупващ, но не ставаше ясно веднага какви услуги се предлагат там. За разлика от другите медиуми Марина не бе окачила неоновы знаци и символи на вратата. На вратата висеше месингова табелка с надпис „Интуитивни консултации“ и това бе достатъчно, за да привлече необходимата клиентела. Хората тук знаеха точно какво означава. След Флорида Марина беше решила никога повече да не работи от дома си и бе установила, че настоящите ѝ клиенти обичат да ходят в кабинет — това придаваше на целия процес някаква легитимност.

Вятърът продължаваше да духа силно, когато тя пхна ключа за офиса си в ключалката и усети мириса на пушек. Помисли си, че сигурно изсъхналият храсталак близо до военноморската база на север от Кемп Пендълтън вече е пламнал. Най-редовно гореше. От отсрещната страна на улицата сервитьорка се опитваше да удържи дългата си коса да не се разхвърчи, докато поднасяше кафето на мъж, седнал сам на една от външните маси на заведението. Марина развеселена си помисли, че човекът явно не е тукашен. Местните мразеха всякаква атмосферна намеса, докато се хранят — надушеха ли дъжд или вятър, тутакси се криеха вътре. Да не дава господ пък температурата да падне под двайсет и три градуса — веднага запалваха външни отоплителни лампи. Марина забеляза, че мъжът изглежда много по-спокоен и невъзмутим от забързаната келнерка. Той се усмихна на намусеното момиче, върна ѝ менюто и после, сякаш усетил, че Марина го наблюдава, извърна поглед към нея. Учудена и смутена, задето я бе хванал да го наблюдава, Марина сведе очи към ключовете си и бързо се зае да отключва вратата.

— Какъв ден за избори, а? Май ще се получи интересен резултат. Но ти вероятно го знаеш, нали?

Марина се сепна от гласа, прозвучал близо зад нея и завъртя рязко глава, почти убедена, че мъжът от кафенето се е появил зад гърба ѝ. Обаче това бе гласът на Ед Пъркинс, „викай ми Еди“, който бе дошъл да му гледа още през февруари и оттогава от време на време ѝ досаждаше.

— Не правя политически предсказания, така че въпреки всичко ще трябва да идеш да гласуваш — отвърна Марина, без да обръща внимание на перченето и на сарказма му.

— Хайде стига, не исках да прозвучи така — отговори той. — Как си, Марина?

— Добре съм, Ед. Какво мога да направя за теб?

— Като начало можеш да ми викаш Еди. — Той се усмихна широко, за да усили максимално дълбоките трапчинки на двете си бузи, и прокара ръка по дългата си прошарена коса.

— Добре, Еди. Какво друго мога да направя за теб?

— Може ли най-напред да влезем вътре и после ще ти кажа?

Марина прекрасно познаваше типове като Еди. С такива хора бе започнала кариерата си на медиум още като дете, мъже като него се

точеха на върволица към и от спалнята на майка ѝ. Майката на Марина беше лесна, но прекалено дрогирана, за да ги обслужи, затова те започнаха да оглеждат дъщеря ѝ точно като парче месо. Острата ѝ като бръснач наблюдателност и вроденият ѝ талант с орфаната колода карти таро на майка ѝ неведнъж спасяваха Марина от тормоз, защото макар тези мъже да бяха достатъчно безнравствени, за да проумеят защо е нередно да правят секс с момиче на нейната възраст, те бяха и достатъчно страхливи, за да се опитват да правят същото с откачена малка вещица. Поне така се чувстваха повечето. Марина обаче вече майсторски избягваше тези спомени.

Марина усети, че Еди не си пада да посяга на деца, но смяташе, че женкарството му е изключително коварна злоупотреба. Видя всичко съвсем ясно — страстта му, която го принуждаваше да използва жените и после да ги зарязва и да отива при следващата — още в мига, в който той влезе в кабинета ѝ с кални и мокри от дъжда работни ботуши, за да му предскаже бъдещето — подарък от едно от многото му гаджета. Марина с лекота му бе наговорила неща, каквито би могъл да намери във всяка бисквитка с късметчета по китайските ресторанти, които бе примесила с малко астрология (прекалено специфична и досадна материя за хора като него). Личеше си, че той няма много пари и че сигурно няма отново да я потърси да му гледа. Освен това явно го интересуваше повече тялото ѝ, отколкото какво му казваше. Затова не си направи труда да спомене нищо от онова, което бе узнала, наблюдавайки татуировките му от затвора и назъбения белег над ключицата му.

Еди обаче се върна. Сам си плати, за да му гледа, няколко месеца след това и през цялото време (в голяма степен повторение на първия път) се опитваше да проникне с очи като рентген под блузата ѝ. Каза ѝ, че е най-красивата и необикновена жена, която познава, и че не може да спре да мисли за нея, откакто са се запознали. Марина не можеше да си представи кой би бил толкова безпомощно наивен, че да се хване на такава реплика, но допускаше, че все още има и такива жени. Още тогава го бе поставила на място — заяви му, че не си търси гадже и че ако не се отнася сериозно към сеансите, той няма да има никаква полза от тях. Еди се извини и си тръгна, но на следващия месец се върна — не за да му гледа, а за да остави букет от половин дузина червени рози.

Месец след това дойде отново с една-единствена бяла роза с дълго стебло и в красива хартия. Ето така бе станало.

Минало бе доста време след последния му подарък и тя бе решила, че си е намерил ново гадже или пък игричката му е омръзнала. Само че Еди бе човек, за когото такива предизвикателства са смисълът на живота му.

— Еди — започна тя, когато влязоха в кабинета ѝ и се скриха от вятъра, — казах ти, че никога не бих се обвързала с клиент. Да не говорим, че си женен.

— Трябва да ми гледаш, Марина. Наистина, искам да кажа, съвсем сериозно. Имам проблем и наистина имам нужда... да погледнеш как стоят нещата.

Тя го погледна в лицето, търсейки истинския мотив в погледа му, но не успя да го открие.

— Сега ли искаш да го направим? Защото имам...

— Не, ще си запиша час. Ще съм ти признателен, ако намериш време тази седмица.

— Добре — кимна Марина, — но това е час за сеанс, Еди. Не ми носи цветя.

— Само пари, нали?

Марина си позволи да се усмихне и извади датника си от чекмеджето на бюрото. Така, Еди не е бездънен кладенец, каза си тя, обаче разполагаше с някакви пари и докато я посещаваше, тя щеше да му ги взема.

— Какво ще кажеш за петък? — попита го тя. — Отмениха сеанса за четири часа. След това съм заета плътно за две седмици напред.

— Добре, запиши ме — усмихна се Еди.

ГЛАВА 10

През деня Марина бе по-заета, отколкото бе очаквала. Не знаеше дали се дължи единствено на времето, или и на факта, че бе денят на изборите и хората повече от обикновено изпитваха нужда да знаят какво им е приготвило бъдещето. След като Еди си тръгна, часовете се изнизаха сред размазана поредица от умотелни лица, които търсеха отговори на всички големи житейски въпроси.

Кики, рецепционистка на една медицинска фирма, искаше да разбере дали ще срещне своята сродна душа в групата за запознанства по интернет, в която тъкмо се бе включила. В своите карти таро Марина удобно бе съзряла един лекар — може би дори някой от работата ѝ, — който скоро щеше да осъществи контакт. Кики се изчерви развълнувано. Призна на Марина, че всъщност вече е хвърлила око на някой от службата. Кой да предположи?

Стефани, нова посетителка, препоръчана от редовен клиент, питаше дали да не смени професията си и от автор на специализирани текстове да стане медицинска сестра. Марина отбеляза силната лечебна енергия в аурата на Стефани, но картите показваха, че Стефани трябва да вложи тази енергия в грижите за болен роднина. После Джил, млада жена, забелязала табелката на Марина, когато влязла в съседния магазин за евтини стоки и решила импулсивно да се отбие, за да ѝ гледат. Джил, която възприе поведението в стила „няма да ти кажа нищо за себе си, защото си медиум и би трябвало да знаеш“, присъщо на хората, които идваха за пръв път, се оказа много изтощителна за енергията на Марина и за ниската ѝ кръвна захар. Седеше си бледа и нацупена и нито се съгласяваше, нито отричаше казаното от Марина. Влагайки много повече усилия, отколкото би искала, гледачката търсеше дори мъничка вратичка — нещо издайническо, както казваха играчите на покер, — за да разбере истинската причина Джил да я потърси. Никой не ходи при гледачка, ако е напълно доволен от всичко. И никой не бе напълно доволен. Марина забеляза как Джил силно примигна, когато видя картата на Любовниците, как притеснено завъртя все още лъскавата брачна халка

на пръста си и как неволно вдигна ръка, за да намести яката на ризата си и да скрие лекия червен белег на шията си.

— Виждам трети човек — каза най-накрая Марина, — който е застанал между теб и съпруга ти.

Джил не бе споменала, че е омъжена, нито бе разпитвала относно връзките си, но думите на Марина улучиха право в десетката. За пръв път Джил свали гарда и ахна. След това сеансът стана по-лесен, макар и не по-малко изтощителен. Когато изпрати посетителката до вратата, коремът на Марина вече шумно протестираше.

На няколко пресечки от кабинета ѝ имаше малък пазар за биохрана, където човек можеше да си купи органични плодове, сандвичи с бейгъл и вегетарианско суши редом до бутилките с обогатена с витамини вода и отгледано на сянка кафе за вкъщи. Беше идеалното място за прекалено скъпа закуска, макар и не за да си попълниш запасите от продукти у дома, и Марина прецени, че може да отиде и да се върне пеша преди сеанса си с Купър, последния ѝ клиент, преди да тръгне към дома на Мадлин.

Върна се в кабинета си, дояждайки банана, който бе започнала да дъвче на връщане, и забеляза, че мъжът в кафенето от отсрещната страна на улицата все още е там. Седеше на друга маса, така че явно по някое време се бе преместил, но и сега бе навън, все още сам и все още пред него имаше чаша с кафе. Беше взел вестник и се взираше в него, както правят хората, когато се преструват, че четат. Марина се облегна на рамката на вратата и се опита да си спомни дали го е видяла по някое време през деня, докато посреща или изпраща клиентите, но не успя да си спомни да го е забелязвала от сутринта. Тя погледна към отсрещната страна на улицата към мъжа, внезапно убедена, че той я наблюдава. В основата на гръбнака ѝ започна да се събира бодлива студена тревога и коремът ѝ мъчително се обърна. Рационалната част от мозъка ѝ подсказваше, че той няма нищо общо с нея. Но ирационалната страна на Марина, която тя с всички сили се стараеше да потисне, не се нуждаеше от доказателства — тя *знаеше*. Марина се запита дали изобщо това е същият мъж, или си въобразява. Но не, макар да бе възможно двама едри мъже с избелели сини джинси да са пили кафе в „Енсинитас“ през този ден, нямаше двама едри мъже с избелели сини джинси и с червена карирана риза, износени жълто-кафяви работни ботуши, които да пият кафе в едно и също кафене.

Нещо в положението на раменете и на главата му — изпънати рамене и леко наведена напред глава — я убеди, че става дума за един и същ човек. Тя стоеше, стиснала наполовина изядения банан в една ръка и облегнала другата на касата на вратата, за няколко секунди неспособна да помръдне или да отмести поглед. От унеса ѝ я извади Купър, който беше пристигнал по-рано и се носеше към нея на вълната на скъп одеколон.

— Марина, скъпа, изглеждаш по-прелестна от обикновено! — възкликна Купър, докато се приближаваше. — Мен ли чакаше? Много мило.

Макар вече да познаваше добре всичките си редовни клиенти, Купър единствен си позволяваше да ѝ говори толкова фамилиарно. Марина, която безмълвно изискваше известна емоционална дистанция от клиентите си, нямаше нищо против фамилиарността на Купър, стига да не се стигаше до нахлуване в личното ѝ пространство. Към него изпитваше нещо подобно на привързаност, макар да не бе сигурна защо. Може би беше свързано с факта, че него не го интересуваше дали тя го харесва или не. За разлика от повечето ѝ други клиенти Купър не се нуждаеше от одобрението ѝ. И затова не бе толкова жалък, макар да търсеше одобрението — и любовта — на човек, който никога нямаше да му ги даде.

— Марина? Какво гледаш?

— Извинявай, Купър. Просто искам да видя...

— Какво да видиш? Нещо хубаво ли? — Той проточи шия, за да проследи погледа ѝ.

— Там има един мъж...

— Е, това никога не е лошо, нали?

— Цял ден седи в кафенето. Видях го, когато дойдох тук сутринта. И все още е там.

— И защо това е проблем?

— Не е проблем — отвърна Марина. — Просто е странно.

Купър присви очи и погледна към кафенето.

— Този здравеняк там ли? Изглежда ми свестен — отбеляза той. — Доколкото виждам. Струва ми се висок. Виж какви дълги крака има. И тази риза. Мъжага та дрънка.

— Да — не сдържа усмивката си Марина. — И аз така си мислех.

— И-и-и! — проточи Купър. — Сега ще го гледаме, така ли?

— Не. Извинявай. Ще ти гледаме на теб.

Купър познаваше кабинета ѝ и веднага се запъти към масата в задната част. Отпусна се на стола срещу Марина, тя запали свещ с аромат на портокал и на сандалово дърво и я постави помежду им. Купър харесваше свещи, тамян и всякакви други спиритични подробности. Марина не се съмняваше, че той с удоволствие би се взирал в кристално кълбо, ако тя имаше такова. Знаеше обаче, че би ѝ повярвал и без тези декорации, но въпреки това му ги осигуряваше. За нея бе важно клиентът да се чувства удобно. Ако това означаваше всякакви излишни джунджурии, така да бъде. Повечето от клиентите на Марина тук не даваха и пет пари. Тук бе съвсем различно от Флорида, където по-голямата част от възрастните ѝ клиенти се бяха вкопчили в старомодни представи за това как би трябвало да изглежда един медиум.

Марина прогони неприятните спомени от Флорида от главата си и насочи вниманието си изцяло към Купър, който се бе облегал на стола си със стиснати устни, сякаш за да задържи думите, които напиреха да рукнат като порой от устата му. Все още изморена от сеанса с Джил и притеснена заради мъжа в кафенето, тя реши да остави Купър да говори колкото си иска.

— Как си, Купър? В момента усещам край теб много повишена енергия. Струва ми се, искаш да ми кажеш нещо.

Той си пое дълбоко въздух и постави ръце върху масата с дланите надолу и с разперени пръсти. Марина си помисли, че вкусът му към драмата понякога бе приглушен, но винаги се проявяваше в нещо — което, както му бе разяснила вече, е резултат от присъствието на толкова много планети в знака на Лъва.

— Мисля, че Макс се готви да ме покани да се преместя при него — произнесе Купър след крака пауза. — Съзнавам, че е голяма стъпка. — Потърси с поглед потвърждение от нея и продължи: — Отначало си помислих, че си въобразявам, че просто така ми се иска, нали разбираш? Затова се държах спокойно, изчаквах да се случи още нещо, да съм съвсем сигурен. — Той замълча, но Марина не го прекъсна. — От много отдавна не сме се карали, дори за дреболии като например кой филм да гледаме. Той беше наистина... Не знам... спокоен. Сякаш бе приел мен, нас. Сякаш бе приел, че сме двойка. Не сме говорили за

бъдещето, карахме я ден за ден, струва ми се, обаче, че му е приятно да съм край него. — Купър замълча и се прокашля. Тъгълчето на устата му се изви почти в усмивка. — Помниш ли когато му подарих розовия храст?

Марина се усмихна неопределено, защото не знаеше дали е забравила за розовия храст, или Купър не бе споменавал за него, но бе допуснал по своя добронамерен и погълнат от самия себе си начин, че тя просто няма как да не знае.

— Както и да е, купих за градината му един великолепен розов храст, а той го уби. Добре де, може би не точно го уби, но храстът загина по време на неговата смяна. Не го е направил нарочно. Просто... струва ми се просто не успя да се справи. Твърдеше, че го е нападнал някакъв червей. Затова онзи ден онова красиво гърне, което намерих на Сийсайд Базар... Щях да го оставя в апартамента си, обаче реших, че много ще отива в къщата му — коридорът му е направо идеален за него. Освен това не се нуждае от никаква поддръжка. Както и да е, занесох гърнето у тях и той много го хареса. Каза, че съм „разкрасявал“ обстановката, че съм имал страхотен вкус... — Купър сведе поглед към ръцете си и после погледна към Марина, молейки за отговор, за потвърждение, за каквото и да е.

— И? — тихо попита Марина. — И после какво?

— Каза, че му е приятно да ме вижда в дома си. — Купър се усмихна, сякаш си бе спомнил нещо приятно.

— Всъщност онази нощ прекарахме първия си празник заедно. Знам, това е само Все светии — не е като Коледа или нещо подобно — обаче наистина беше хубаво. Макс много обича Все светии заради децата. Само да го видиш какво прави, за да купи най-хубавите, здравословни и подходящи бонбони. Много е забавно. Казах му, че те не дават и пет пари — знаеш, че децата предпочитат гадости, — но за него е много важно. — Купър замълча и сведе поглед за миг. — Трябва да ми кажеш, Марина. Трябва да ми кажеш дали съм на прав път. Усещам у него промяна. Почти сигурен съм, че ще ме покани да живеем заедно, но не искам да казвам нищо, докато не... не съм сигурен. Трябва да ми кажеш.

Марина беше готова, след като бе премислила собственото си мнение, докато Купър говореше. Знаеше подробности за обречената връзка на Купър, за които той дори не подозираше — информация,

която ѝ бе дал само чрез жестовете си и поради сенките, които минаваха през очите му. Малко вероятно бе Макс внезапно да промени нагласата си по отношение на Купър и промяната в поведението му напоследък най-вероятно се дължеше на чувство за вина. Междувременно Купър изпълняваше ролята си на добряка Чарли Браун, а Макс — на грубиянката Луси^[1]. Макс подвеждаше Купър, караше го да мисли, че е безопасно отново да ритне топката, но само за да може отново да падне по гръб. Беше класическо положение и Марина подозираше, че дори Купър го знае. Само че Купър не бе дошъл при нея за такъв психиатричен анализ. Той се нуждаеше от ясновидски прозрения и тя щеше да му даде точно това.

— Дай ми ръцете си, Купър — подкани го Марина и той с готовност ги протегна. Тя затвори очи и усети хладното докосване на върховете на пръстите му, долови с кожата си ускореното туптене на сърцето му.

— Марина, аз...

— Не мърдай — тихо каза тя. — Получавам послание.

---

[1] Герои от популярния комикс „Фъстъчета“ на Чарлс Шулц. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Слънцето се бе спуснало зад океана, когато Марина приключи с Купър. Вятърът отново се бе засилил, препускаше между палмите и евкалиптите и въртеше вихрено в кръг сухите листа по улицата. По това време на годината нямаше бавни залези. Нощта се спускаше бързо и безмилостно.

— Малко е злокобно, нали? — попита Купър, оглеждайки се наоколо, докато си слагаше ненужен шал.

— Може би — съгласи се Марина, — но не е много студено.

Тя погледна към отсрещната страна на улицата, където бе кафенето, но то беше затворено и вътрешният двор бе празен. Мъжът, който и да бе, най-сетне си беше тръгнал. Марина въздъхна — не си бе давала сметка, че е притаила напрегнато дъх.

— Оглеждаш се за загадъчния тип ли? — попита Купър. — Искаш ли да хвърля поглед наоколо, за да сме сигурни, че си в безопасност?

Марина не можеше да познае дали Купър говори сериозно, или се опитва да бъде забавен, но подозираше, че и самият той не знае. Сега, след като сеансът беше приключил, тя усети, че Купър става сприхав. Точно така се получаваше с нейните най-нуждаещи се клиенти — те я харесваха и дори ѝ вярваха, но една част от тях негодуваше, че Марина не се посвещава само на тях. Това бе специфична себичност или собственическа нагласа, която бе едновременно защитна и детинска. Разбира се, не ставаше дума за рационално поведение и Купър най-вероятно го съзнаваше. Само че да разбереш едно поведение и да го промениш са две различни неща.

— Благодаря за предложението — каза му Марина и се постара да го удостои с широка и сърдечна усмивка в подкрепа на думите си, — но няма нужда. Не е сериозно.

— Е, ти си медиумът — каза Купър.

— Точно така.

— Тогава тръгвам. Уговорихме ли кога ще е следващият сеанс?

— Записала съм те, Купър. Знаеш, че е така.

— Но може да ми потрябваш преди това.

— Куп...

— Добре, добре. Приятна вечер, Марина.

— И на теб, Купър. И помни...

— Знам — отново я прекъсна Купър и вдигна ръка. — Ще бъда добро момче. Обещавам.

— Въпросът не е това дали си добър — каза Марина.

— И това го знам — отвърна Купър, — както ти е известно. — Той се засмя и излезе. Въпреки свещите и тамяна силният му одеколон се усещаше най-силно от всичко в стаята и остана във въздуха много след като той вече си бе тръгнал.

Марина се залови да затваря кабинета. Бе изпълнена с нетипично за нея тревожно опасение и ѝ се искаше да не ѝ се налага да се бори с уличното движение до къщата на Мадлин нито пък да разговаря с Андрю, след като пристигне там. Това бе един от редките случаи, когато би предпочела да работи като фризьорка или рецепционистка — нещо, което имаше конкретен край всеки ден, професия, в която емоционалните проблеми не бяха част от трудовата характеристика. Освен това днес бе рожденият ѝ ден. Ако беше фризьорка, щеше да похапва торта и да пие с приятели. *Престани*, каза си тя. *Няма смисъл да се съжбяваш*. Чакаше я работа и цел, която да постигне. Още няколко часа и денят щеше да приключи.

Небето вече бе напълно притъмняло. Марина заключи вратата на офиса си и тъй като не успя да се отърси от тревогата си, стисна ключовете си така, че остриите ръбове да стърчат навън, за да избоде очите на нападателя, ако такъв се появи. Колата ѝ беше наблизко, само на няколко метра по-нататък, на паркинга. До такава степен бе погълната от мисълта как ще стигне дотам, ще отключи вратата, ще влезе вътре и ще подкара, че не забеляза онова, което толкова внимаваше да избегне — силует, който се показва от сенките и бързо се запъти към нея.

— Извинете? Госпожице? Ехо? Извинете, може ли да...

Той едва не ѝ се нахвърли, а учтивият му тон и думите му ни най-малко не съответстваха на бързината, с която се опитваше да я настигне, затова Марина не издържа — изпищя уплашено и замахна сляпо с ръка. Преследвачът ѝ, когото вече разпозна като мъжа от кафенето, се наведе назад, за да избегне замахането ѝ. Усмихна ѝ се

стеснително. Дори на мътната улична светлина Марина забеляза, че е смутен.

— О, извинете. Нямах намерение да ви плаша.

— Какво искате? — попита Марина с дрезгав от адреналина глас.

— Искях да дойда в кабинета ви, но закъснях. Видях ви да си тръгвате и не исках да ви изпусна. Извинете, наистина не исках да ви плаша. Просто исках на всяка цена да поговорим, преди да си тръгна.

Гърлото ѝ все още бе стегнато от страх и тя се накара да си поеме дълбоко въздух, преди да му отговори. Наистина беше висок, както бе забелязал Купър, но сега отблизо Марина установи, че е як и плещест. Беше едър човек и би я надвил за броени секунди, но не усещаше у него никаква заплаха. Поведението му беше приятелско, дори помирително, и не се връзваше с факта, че я причакваше в тъмното, след като цял ден се бе навъртал наоколо и я бе наблюдавал от кафенето.

— Вижте, днес ви видях да седите там — посочи тя към отсрещната страна на улицата, — затова знам, че сте имали предостатъчно време да поговорите с мен. Няма причина изведнъж да се налага да го правите сега.

— Хванахте ме — призна мъжът. — Но имам обяснение... ако ми позволите да ви го дам. — Той отново се усмихна. Марина огледа загорялото му лице на отразената светлина от витрините, бръчките в ъгълчетата на тъмните му очи, острите ъгли и гладките равнини на носа, бузите и челюстта му. Зъбите му бяха прави и много бели. Косата му беше гъста и чуплива, но не успя да прецени точния цвят — нещо между русо и кестеняво. Искаше да го огледа по-добре на истинска светлина. Искаше да види подробностите, които ѝ липсваха.

— Трябва да тръгвам — каза тя. — Имам уговорка.

— Моля ви, ще отнеме само минутка — примоли се той.

— Добре, защото само с толкова разполагам.

— Тогава минавам направо на въпроса, става ли? Нали вие сте Марина? Марина Маркс?

Марина усети как краката ѝ отново се сковават от напрежение и тутакси изпадна в плен на реакцията „сражай се или бягай“. Разумът ѝ подсказваше да не му се доверява, но инстинктът я предупреждаваше да не се вслушва в интелекта. Това бе най-объркващата смесица от сигнали, които бе получавала от собствения си вътрешен радар.

— Да, казвам се Марина.

— Аз съм Гидиън — протегна ръка той.

— Гидиън чий? — попита Марина.

— Извинете. Гидиън Блек.

Марина най-сетне отслаби хватката си около ключовете и ги прехвърли в лявата си ръка, за да се ръкува с протегнатата ръка на Гидиън. Тя бе голяма като всичко останало от него и погълна изцяло нейната. Пръстите му бяха силни, а дланта — топла. Не, не топла, а гореща. Прекалено топла, помисли си Марина, като електричество. Докато тази мисъл се оформяше в главата ѝ, ток се стрелна по ръката на Марина към рамото ѝ и тя издърпа ръката си от неговата и тихо възкликна от болка. Пръстите ѝ изтръпнаха и ръката я заболя.

Гидиън объркано сведе поглед към ръката си.

— Нараних ли ви? — попита той.

— Аз... много е сухо и вятърът... Просто ме удари ток от вас — каза Марина, разтривайки ръката си. — Случва се по това време на годината. Вие не го ли усетихте?

— Не, но аз съм доста дебелокож.

На Марина отново ѝ се искаше да може да го види ясно на дневна светлина, не можеше да разчете изражението му в тъмното.

— Приятно ми е да се запознаем, Марина, и искам да се извиня, задето ви дебна така. Работата е там, че ви препоръча човек, на когото имам доверие, обаче никога преди не съм правил нещо подобно... нали се сещате... не съм ходил при гледачка... затова не знаех как да подходя. — Звучеше като престъпник, който си признава, заловен на местопрестъплението, помисли си Марина. „Честно, господин полицай, не знаех, че е проститутка. И никога през живота си не съм виждал тези наркотици.“

— Не ви разбирам — каза Марина.

— Просто се чувствам малко... глупаво. Да, вярно е, че днес доста дълго пих кафе, опитвайки се да реша дали да дойда, или не. Аз съм човек, който се опитва да решава проблемите по по-традиционен начин. Може би защото съм мъж.

— Какво искате? — отново попита Марина.

— Какво искам ли... — Гидиън замълча и се опита да се овладее. — Изгубих нещо много важно за мен. Искам да ми помогнете да го намеря. Както ви казах, много силно ви препоръчаха.

— Кой ме препоръча?

— Не мога да ви кажа името ѝ, но беше във възторг от вас.

— Не знаете ли името ѝ?

— Толкова ли е важно как се казва?

— Просто... обикновено не намирам изгубени вещи. Не се занимавам с такива неща.

— Не бихте ли могли да направите нещо?

Марина не знаеше защо се колебае, нито пък защо го измъчва така. Много добре знаеше, че мъжете търсят услугите ѝ много по-рядко от жените точно поради причините, които беше изтъкнал той. В общия случай, ако не я сваляха като в случая с Еди или не бяха хомо като Купър, мъжете се притесняваха от нея. Отдавна бе свикнала с това. Интересното бе, че след като клиентите ѝ мъже видеха на какво е способна, те започваха да вярват по-пламенно от жените. Парите обаче нямаха пол и на Марина не ѝ пукаше от кого ги взема. Освен това той изглежда искаше нещо съвсем просто. Беше се обърнал към нея по странен начин, но тя бе свикнала и с това.

— Трябва да си запишете час — каза Марина, — а бележникът ми е в кабинета.

— Пък вие вече закъснявате — допълни Гидиън. — Разбирам. Може би трябва да дойда отново утре. Знам едно заведение, където мога да изпия чаша кафе — засмя се той. — Вижте, знам, че ви се струва малко странно. Аз не съм тукашен, ако случайно не сте забелязали. Сигурно още се аклиматизирам.

Марина се колебаеше между два варианта, несигурна и в двата. Можеше да му каже да се върне на следващия ден или да го заведе в кабинета, където щеше да запали осветлението и да го разгледа по-добре. Желанието да го види по-ясно се засилваше и се превръщаше едва ли не в необходимост. Не можеше да си спомни кога за последен път е получавала толкова празно първо впечатление от непознат. Все едно представата кой е той — и какво иска — бе замъглена от белия шум на статичното пращане. Ако се забавеше сега, рискуваше да закъснее за къщата на Мадлин, но винаги можеше да се извини с уличното движение, а и бе научила, че точността се дефинира твърде широко в южна Калифорния. Освен това донякъде я притесняваше мисълта, че трябва да го чака да се появи отново на следващия ден.

— Така и така сте тук — произнесе Марина най-накрая. — По-добре да ви запиша час.

— Сигурна ли сте? Не бих искал да закъснявате за ангажимента си.

— Както ви казах, така и така сте тук — повтори тя и се обърна към кабинета си. — Да видим дали имам свободно време утре.

Гидиън се поколеба за момент, сякаш искаше да провери дали тя няма да промени намерението си, после я последва вътре.

ГЛАВА 12

Декември 2006 г.

След всички хапчета, отвари, заклинания и посещения на лекаря единственото нещо, свързано с бременността, което Мадлин не бе очаквала, се оказа фактът, че ще ѝ бъде толкова неприятна. „Неприятна“ може би не беше точната дума — по-точно бе „противна“ или „ненавистна“. А може би нямаше да е така, ако не се чувстваше толкова ограничена. Беше затворничка в тялото си — не, беше заложница на бебето, което бе завладяло тялото ѝ, ако изобщо на този етап можеше да се нарече бебе. Да, въздъхнала бе тя с насълзена наслада при първите зърнисти снимки от ултразвука, но първоначалното ѝ удоволствие, че е забременяла, бе по-скоро свързано с победоносно ликуване, отколкото с майчински инстинкт. Андрю, разбира се, бе на седмото небе. Откакто го познаваше, дори в най-интимните им мигове заедно, никога не го бе виждала така разнежен. Беше толкова щастлив, че дори не се ядоса за дълго, когато установи, че не е първият човек, научил новината.

Когато Мадлин му разказа как е отърчала при Марина с теста за бременност, вълна от гняв заля лицето му, но той се овладя. Мадлин се постара да представи случилото се като забавна история, подчерта колко глупаво е изглеждала вероятно, търчейки с мократа с урина лентичка. Не бе искала да го дразни и когато историята не го развесели, Мадлин осъзна грешката си. Андрю ревнуваше от Марина и не му беше приятно, че според съпругата му една гледачка има повече заслуги за бебето от него. Всъщност дори се държеше грубо, когато идваше Марина, и Мадлин остава с усещането, че ако не бе в такава „деликатно положение“, той би престанал да плаща тлъстите хонорари на Марина. Може би бе разбираемо, но кой друг я бе подкрепял повече през целия кошмар? Мадлин се бе овладяла навреме и беше започнала да бърби за бебешки имена, за дати и за предстоящите месеци. Андрю държеше ръката ѝ като тийнейджър на първа среща. Това бе един от най-щастливите мигове на брака им, поради което начинът, по който се чувстваше сега, бе още по-потискащ.

Много скоро след първоначалния изблик на радост лекарят ѝ нареди да остане на легло и Андрю започна да се отдалечава от нея. Отчужди се повече от когато и да било, сякаш тя непрекъснато го дразнеше, мислите му все бяха заети с нещо, което го гризеше отвътре. Като че ли тя нарочно бе направила така, че бременността ѝ да е рискова. Положението се влошаваше още повече от факта, че той бе толкова грижовен към нея. Поднасяше ѝ сок и плодова салата. Стараеше се да я отрупва с материали за четене. В спалнята имаше толкова списания, че приличаше на лекарски кабинет, а половината от бестселърите по книжарниците бяха на нощното им шкафче. Нае ѝ допълнителна прислуга и личен готвач. Мадлин не трябваше да прави нищо, абсолютно нищо.

По отношение на цялото това внимание я притесняваше фактът, че Андрю не го правеше заради нея. Усърдието му бе насочено към бебето. Тя бе само съсъдът, който го носи. Не си въобразяваше — Андрю наистина не я бе докоснал, откакто бе обявила, че е бременна. Отначало ужасно ѝ се гадеше сутрин, но след това последва поредица от извинения: приключил с виаграта, не бил вече толкова млад, чел някъде, че един мъж имал в живота си ограничен брой оргазми и той не искал да ускорява края на своите. Тя веднага го попита дали няма любовна връзка, но тъжното бе, че дори не се нуждаеше от уверенията му, за да разбере, че няма. А след като тя започна да кърви, вече дори не му трябваша извинения. Разбира се, че сега не можеха да правят секс, почти сигурно бе, че ще навредят на бебето.

— Бъди разумна, Мади — казваше ѝ той. — Толкова усилия положихме и толкова искахме това. Защо да рискуваме всичко за едно кратко дребно удоволствие? Ще имаме много време след това.

— Можем да правим някои неща — изплакала бе тя. — Сексът не се изчерпва с мисионерската поза. Бих могла да...

— Но на мен ми е добре — настоял бе той.

— Кой мъж не би искал съпругата му да му направи свирка? — попитала бе Мадлин. — Какво ти става?

— Чуй се само! — възкликнал бе той отвратено и това бе последният път, когато бяха говорили за секс.

Ако беше честна пред себе си, Мадлин трябваше да признае, че в момента правенето на любов и за нея не изглеждаше приятна перспектива. Но не това бе въпросът. Тя искаше Андрю да го желае и

фактът, че той не проявява интерес към нея, я караше да се чувства грозна и изплашена — сякаш единствената ѝ стойност бе като инкубатор на бебето.

Достатъчно неприятно беше, че вече не може да прави йога или пилатес, но Мадлин дори не можеше да шофира. Не можеше да се разходи по брега. Неохотно ѝ позволяваха да ходи дори до тоалетната. Усещаше как гърбът и бедрата ѝ започват да наедряват, макар всички да ѝ повтаряха да не става смешна, изглеждала страхотно, всяка жена наддавала като бременна. Добре че поне Каси нямаше нищо против да идва в къщата, за да я подстригва, та да не изглежда като пълна развалина. А не беше в затвор...

Само дето Мадлин имаше чувството, че е точно в затвор и че онова, което я очаква след края на присъдата, е също толкова плашещо като случващото се в момента. При първото ритане на бебето не бе изпитала неудържимата радост и усещането за чудо, които би трябвало да изпита, когато ти се случи нещо такова. Просто ѝ се стори странно, сякаш в тялото ѝ имаше извънземен, който пиеше жизнените ѝ сили. Мадлин се притесняваше, че след раждането на бебето ще ѝ бъде още по-неприятно, отколкото сега. Ами ако изпадне в следродилна депресия и не е в състояние да се грижи за бебето или ѝ се прииска да го удави във ваната? Тогаво какво? Достатъчно неприятно бе, че има пред родилна депресия и не може да взема никакви лекарства, за да се справи с нея. Тя копнееше за чаша вино, не за бутилка вино. Идеше ѝ направо да сдъвче чашата. Сякаш полудяваше.

Марина обаче я разбираше. Само тя.

Мадлин вдигна телефона, както бе правила вече много пъти, и набра номера ѝ. Телефонът звъня, звъня, но никой не вдигна. Отново проклетата гласова поща: „Моля оставете номера си и времето на обаждането си...“.

— Марина, Мадлин е. Оставих вече няколко съобщения, но не знам дали си ги чула. Сигурно си много заета. Наистина имам нужда да поговорим. Трябва да дойдеш. Знаем, каза, че не се налага да се виждаме преди другия месец, но трябва да те видя, Марина. Моля те, обади ми се при първа възможност.

Мадлин затвори и гневът ѝ се засили. Плащаше на тази жена много пари, можеше поне да ѝ вдига телефона от време на време. Може би не бе съвсем честно. По време на последния им сеанс

Марина ѝ бе казала, че трябва да поработи над лечението на детето вътре в психиката ѝ, за да може бебето да расте на приятно място. Марина бе казала, че ако се срещат прекалено често, рискуват да разсеят ефекта на посланието и напътствията на духовете. Твърдеше, че трябва да се разделят поне за два месеца. Повечето ѝ клиенти я посещаваха само веднъж или два пъти годишно (Мадлин подозираше, че това са пълни глупости, но нямаше как да го докаже), а с Мадлин отдавна бяха превишили значително обичайния брой. Тогава Мадлин се бе съгласила, но Марина бе толкова убедителна.

Отчасти Мадлин се тревожеше да не би Марина да се отдръпва заради Андрю. Не разбираше враждебността му към нея. Сигурна беше, че Марина я е усетила, дори ако Андрю не ѝ бе казал нищо, а тя подозираше, че го е направил. Всъщност би трябвало да ѝ благодари. В крайна сметка Мадлин забременя едва след като започна да ходи при нея. Това обаче бе само един от страховете ѝ. Другият, по-големият страх, бе, че и на Марина ѝ писваше от нея, както бе писнало на Андрю. Последния път, когато се видяха, Марина бе страшно разсеяна. Първо, закъсна, което никога не ѝ се случваше, а освен това не се извини. И през цялото време, докато беше при Мадлин, обясняваше защо не би трябвало да е там. Ужасна мисъл хрумна на Мадлин — ами ако Марина се опитваше бавно да се отърве от нея? Тя бе започнала да ходи при гледачката, защото не можеше да забременее, но вече бе бременна, така че какво още имаше да узнава, освен дали случайно няма да пометне и дали бебето е момче или момиче? Не след дълго Мадлин щеше да излезе извън опасния период и бебето щеше да може да оцелее извън утробата. Това ли чакаше Марина?

Мадлин отново набра номера, но затвори, преди да чуе сигнала на гласовата поща. От толкова отдавна стоеше в тази стая, вперила поглед в едно и също място от стената, в един и същ ъгъл на прозореца, откъдето се виждаше един и същ триъгълник притъмняващо небе. Щяха да минат часове, преди Андрю да се прибере. Можеше да отиде дотам и да се върне, без той да разбере. Чувстваше се добре. Нищо ѝ нямаше. Нямаше спазми, не кървеше, никакви признаци, че нещо не е наред. Сякаш за да ѝ вдъхне увереност, бебето леко подритна пикочния ѝ мехур. Какво ще ѝ навреди? Всъщност само щеше да се почувства по-добре от посещението в кабинета на Марина, щеше да се отърве от паниката си.

Марина със сигурност щеше да е в кабинета си, тя непрекъснато работеше. Андрю изобщо нямаше да разбере.

Мадлин непрекъснато следеше състоянието си. Сложи си панталона за йога и горнище на анцуг и седна на кушетката. Всичко беше наред. Изми си зъбите, прибра косата си на опашка и бавно слезе по стълбите. Все още беше добре. Приятно ѝ бе да излезе от къщата, да отиде в гаража, да се качи в мерцедеса си. Чувстваше се страхотно, докато прекосяваше Ранчо Санта Фе и излизаше на крайбрежната магистрала. Едва когато прекоси железопътните релси в Кардиф, започна да усеща спазмите — тъпи, но упорити. Запита се дали не трябва да обърне и да тръгне към кабинета на лекаря, но измина още километър и спазмите отслабнаха.

Пред кабинета на Марина нямаше място за паркиране, затова се наложи да даде на заден и да паркира пред Сийсайд Маркет на няколко пресечки. Вече започваше да си мисли, че идеята не е била чак толкова добра. От толкова отдавна не бе излизала навън, че ѝ се виеше свят дори в колата. Обаче, след като няколко пъти си пое дълбоко дъх като в йога, Мадлин отново се почувства добре и възвърна решимостта си. Вървеше бавно, непривикнала с неуравновесеното си тегло. Бебето ѝ тежеше. На няколко метра от кабинета на Марина остра болка в корема спря дъха ѝ за миг и после утихна. И тогава видя нещо, което я удиви до такава степен, че напълно забрави за болката. Марина излизаше от кабинета си, следвана от някакъв мъж. Беше едър русокос здравеняк, който изглеждаше като човек, който работи на открито, в строителството или нещо подобно. При това беше хубавец. Разговаряха и се усмихваха, а после той се пресегна, нежно отметна от лицето ѝ кичур коса, наведе се и я целуна по устата. Значи беше заради мъж, каза си Мадлин. Марина зарязваше клиентите и отговорностите си заради някакъв здравеняк? Мадлин не знаеше дали да се гневи, или да изпитва облекчение. Марина обаче погледна към нея, позна я и по лицето ѝ се изписа ужас.

— Мадлин! — провикна се тя. — Какво търсиш тук? О, боже, Мадлин, какво става?

Мадлин съвсем се обърка от страха, изписан по лицето на Марина. Мъжът до нея също се ужаси, а Мадлин не можеше да разбере защо двамата я зяпат така. Сведе очи надолу, проследявайки погледите им. И тогава видя кръвта.

ГЛАВА 13

Беше най-голямото обедно оживление и претовареният персонал в „Дарлингс“ не смогваше. Еди седеше на ъглова маса, но не четеше вестника пред себе си, а чакаше бургера, който отдавна трябваше да му поднесат. Беше гладен и трябваше да се връща на работа след по-малко от половин час. Ако се забавеха още малко, нямаше да има време дори да изгълта набързо прекалено скъпото парче месо. Ама че скапан живот.

— Ей, извинете — провикна се Еди към келнерката, която знаеше, че не отговаря за неговия сектор. Момичето не си направи труда да му отговори, докато забързано мина покрай него с две кафета в едната ръка и с чиния пилешка салата в другата. Поведението ѝ го вбеси, той се пресегна, стисна крайчеца на престилката и леко го подръпна. Тогава тя се закова на място, кафетата се заклатиха и малко от течността капна върху масата му. — Сладурче, можеш ли да ми кажеш какво става с обяда ми? Имам график. — Последва въпроса си с обичайната лъскава усмивка с трапчинките, но сега пък келнерката се вбеси.

— Господине, не ме дърпайте, ако обичате. Ще повикам вашата сервитьорка, само изчакайте една минутка.

— Точно това е проблемът. Вече изчаках една минутка. Чакам от много, много минутки.

— Ще повикам сервитьорката ви — намусено повтори тя и Еди разбра, че всъщност няма да го направи. Кльощава малка кучка, за каква се мислеше? Скапани жени с техните глупости. До гуша му беше дошло. Защо изобщо беше влязъл — храната не беше чак толкова хубава и обслужването беше лошо. По-добре да беше минал с колата през скапания „Бъргър Кинг“. Еди скръсти ръце и се облегна на твърдия дървен стол, от който вече започваше да го боли гърбът. Нямаше смисъл да се ядосва, нищо нямаше да постигне така. Никой не го бе карал насила да се храни в „Дарлингс“, където само хора без работа можеха да си позволят да чакат толкова дълго за храна. Дошъл бе тук, защото на това място бе седял в деня, когато се запозна с

Марина, така че вече му бе станало навик. Еди си имаше навици и точно тези навици го бяха поставили в нелепото скапано положение, в което се намираше в момента.

Той прокара ръка през косата си и въздъхна ядосано. Не проумяваше как положението бе излязло извън контрол. Беше си просто лош късмет — както обикновено ставаше в живота му. Не беше лош човек. Просто невинаги преценяваше правилно. Като например онова, което му се бе случило като хлапе. На осемнайсет животът му тъкмо започваше, а го закопчаха, задето продава трева на ченге. Бяха му поставили капан, ама откъде пари за адвокат? Родителите му не ги беше грижа. Две години лежа във федералния заради това. Използваха го за назидание, макар да бе съвсем дребна риба и да не бе навредил на никого. Беше само хлапе, за бога!

След това положението можеше да се влоши още повече. Можеше да се забърка в още повече неприятности, ако бе допуснал това неопикуемо противно преживяване да съсипе живота му, но той не го позволи. Работеше здраво, отгледа две деца, през повечето време се отнасяше добре с жена си. Беше и свестен шеф. Работниците му го харесваха, а някои от по-младите момчета дори търсеха съветите му за личния си живот. И точно затова Еди не можеше да се пребори с чувството, че не е направил нищо, за да заслужи тази бъркотия в живота си в момента. Струваше му се, че е в огромен възел и помръдне ли, възелът се затяга още повече. Най-лошото бе, че положението беше адски банално, все едно от долнопробен сапунен сериал.

Най-напред Каси. Еди все още не бе склонен да признае, че *цялата* му връзка с нея е била грешка, а само последната част, което си бе достатъчно зле. Доловил бе предупреждението и бе направил каквото трябва. Дватамата здравата се скараха, след като той бе отишъл при Марина. Както допускаше Еди, Каси бе смятала, че Марина ще го посъветва да зарече жена си и да остане при нея. Нелепа мисъл от страна на Каси, но той осъзна, че надеждата и отчаянието са двете страни на една и съща монета и независимо на коя страна падне тя, когато я подхвърлиш, и двете могат да те накарат да повярваш в невъзможното. Затова когато Еди й каза, че гледачката само го е предупредила, че лошият му хранителен режим размътва аурата му и че планетите или нещо друго там определят тенденция към лошо кръвообращение, Каси първо се подразни, после наду гайдата. Това

подразни Еди повече от всичко. Мразеше жените да реват. Сълзите означаваха отчаяние, а отчаянието определено не беше секси.

— Чуи ме — каза ѝ той, — според мен прекалено много залагаш на тази гледачка. Подаръкът беше много хубав и аз го оценявам, Каси, наистина, но нали знаеш, че всичко това са пълни глупости?

Струваше му се, че говори много разумно, много убедително. Разбира се, пропусна да спомене, че още на часа е изпитал толкова силна възбуда от Марина, че почти не е бил в състояние да слуша какво му говори.

Каси продължи да го манипулира, без да спира да плаче, а това му дойде в повече. Най-накрая бяха стигнали лентата на финала, така че колкото и да му беше трудно, Еди трябваше веднага да я скъса. Изнесе ѝ обичайната реч, че е прекрасен човек и заслужава много повече, отколкото получава от него. Че е млада и красива, че целият живот е пред нея и че никога не е търсел от нея само секс. И колкото и да му било трудно да го каже...

Тя прие нещата добре, всъщност много по-добре, отколкото бе допускар. Сякаш бе очаквала това да се случи. След това правиха любов, защото сексът за сбогуване е най-страстният и сладък секс на света, а после наистина се сбогуваха. И с това би трябвало всичко да приключи.

Келнерката на Еди, която всеки момент щеше да избухне (явно другата ѝ се бе оплакала), се появи и стовари бургера пред него, без да обели и дума. Личеше си, че чинията е стояла под нагриващите лампи прекалено дълго. Месото беше изсъхнало и препечено, а картофките бяха меки и мазни. Еди обаче не даваше и пет пари. Вече дори не беше гладен. Изгубил бе апетита си, мислейки за онова, което се бе случило, след като си бе тръгнал от Каси онзи ден и как това вероятно щеше да се окаже най-огромната грешка в живота му.

Тя го остави на мира за месеци. Еди дори успя да свърши с проклетите кухненски шкафове и бе отишъл на почивка със семейството си през лятото, както обещавахе на жена си от години — цяла седмица в Лас Вегас. Да, в пустинята беше нечовешка жега през лятото, но цените бяха добри и човек можеше изобщо да не става от басейна, ако не иска. Децата си прекараха добре, а жена му се отдаде на спа процедури. Еди се почувства като добър съпруг. Но после, малко преди следващия си рожден ден, той се озова в салона на Каси.

Дали бе минало едно денонощие, преди двамата отново да се озоват в леглото? Еди се съмняваше. Направиха го само веднъж. Един-единствен път. И двамата бяха съвсем наясно по въпроса.

Еди проклинаше собствената си глупост. Единствената причина да отиде там бе, защото се чувстваше невероятно изтормозен заради Марина. Да, Марина гледачката, на която не вярваше, се бе превърнала в център на всяка фантазия, която съзнанието му раждаше. Марина обаче се държеше хладно и го отблъсна, както никоя жена не го бе отблъсквала. Да не забравяме обаче, че нямаше нищо против да му прибира парите. Оказа се, че си плаща добре, за да се радва на компанията ѝ. Във Вегас можеше да си вземе най-скъпата проститутка за парите, които плащаше на нея. Разбира се, студенината на Марина само бе разпалила още повече страстта му към нея. Мислеше си, че дори може би е влюбен в нея. Точно това го бе тласнало към Каси. Наречете го его, нуждата да има до себе си жена, която го желае, както той желаше Марина. Наречете го сексуално безсилие. Наречете го каквото наистина бе — чиста лудост. Защото в отплата на това дребно прегрешение получи огромна купчина лайна.

Каси забременя. Поне така твърдеше. Това бе най-старият номер на света. И сега той трябваше да се погрижи за нея, понеже не го ли направеше, все едно я принуждаваше да се обади на жена му и двете хубавичко да си поговорят. Еди дори не беше сигурен дали вярва, че Каси е бременна, а ако е — че бебето е от него. Не че възнамеряваше да чака, за да разбере. Знаеше как ще се развият нещата. Заплахата от бременността и нейната несигурност как ще постъпи бяха достатъчни, за да държат Еди на линия, и тя го знаеше. Трябваше да остане при нея достатъчно дълго, докато абортира или му каже, че е било фалшива тревога, а след това щеше отново да се махне. Сам си беше виновен.

Но съкрушителният удар и причината в момента Еди да свива ръцете си в юмруци пред недокоснатия бургер бе фактът, че всичко това не му беше помогнало да престане да мисли за Марина. Мислеше за нея дори още повече. Дори в кулминацията на връзката им не бе мислил толкова за Каси. Не му се искаше дори да си го помисли, но положението граничеше с обсебеност. Трябваше да измисли начин да се сближи с нея, защото знаеше, че няма да има мира, докато не го направи. Опита се да го обмисли разумно, да се убеди, че я желае само защото тя не го желае, или понеже е страшно екзотична и сексапилна.

Но беше сигурен, че у Марина има нещо — дълбоко под повърхността — което го познава по-добре, отколкото той сам се познава. То не бе свързано с никакви гадателства и вуду магии, защото Еди нито за миг не вярваше, че Марина наистина има такива способности. Тя печелеше добре, като разказваше на хората красиви приказки, и в това нямаше нищо лошо. Влечението му към нея не бе свързано с това. То бе нещо, което не можеше да назове и дори не искаше да разбира.

Нуждаеше се от причина да я види отново, извън кабинета ѝ. Само да можеше да я спипа навън, на собствена територия, щеше да му бъде много лесно, затова Еди си блъскаше главата как да го направи. Вече го бе предупредила веднъж, в началото на ноември. Беше отишъл да му гледа и двамата си пробутваха взаимно обичайните глупости. В края на сеанса тя му бе казала, че това е достатъчно, че се среща с клиентите си веднъж или два пъти годишно, при това със сериозните. Не вярваше, че Еди я посещава, за да се консултира с нея в качеството ѝ на медиум. *Откажи се*, беше го посъветвала тя, *спести си парите*.

Той обаче не го бе направил. А при следващото му посещение пред вратата на кабинета ѝ се мотаеше някакъв здравеняк. На Еди никак не му хареса как изглежда този тип. Помисли си, че онзи вероятно я сваля, и направо побесня. Колко пъти му бе казвала, че никога не излиза с клиенти? А този сигурно беше клиент, понеже кой иначе ще седи там, все едно чака тя да му гледа? Този път Еди стигна само до вратата.

— Как си? — попита той мъжа.

— Добре. А ти как си?

— Добре — отговори Еди. — Тя вътре ли е? — посочи той с палец към вратата на Марина.

— Още не — отговори типът. — Чакам я. Още е рано. Имаш ли записан час?

— Аха. Всъщност не точно. Обаче тя ме познава. — Еди се подразни, задето се обяснява на този задник. Само че преди да успее да каже каквото и да било, се появи Марина съвсем делова.

— Здравей, Гидиън — поздрави тя здравеняка, после се обърна към Еди: — Няма да го правим отново, нали, Ед?

Еди не искаше да си припомня останалите срамни подробности. Например как типът беше попитал дали има някакъв проблем, как Еди

му беше казал да не си вре носа в чужди работи, как разговорът им наистина бе подразнил Марина, която пък бе помолила здравеняка, Гидиън, да ги остави за малко насаме, а когато той го направи, тя заяви на Еди, че вече ясно му е показала, че не е необходимо да идва повече.

Когато отиде следващия път, той дори не слезе от пикапа си — просто паркира от отсрещната страна на улицата и остана в колата. Тъкмо мислеше какво да каже, когато видя някаква жена да влиза при Марина, което означаваше, че нямаше какво друго да направи, освен да зяпа движението и да планира следващия си ход. В тази част на града се срещаха всякакви хора: богаташи, почасови работници и съвсем пропаднали типове. Досега не бе забелязвал огромното разнообразие. Имаше например един тип в лъскаво сребристо порше, издаващо кризата на средната възраст, която преживяваше, който обикаляше квартала, търсейки къде да паркира. На третия или на четвъртия път, когато той мина с колата си, Еди започна да става подозрителен и го обзе параноя. Съвсем ясно бе, че онзи не търси място за паркиране, понеже имаше предостатъчно свободни места. Не, той наблюдаваше. Еди се опита да разгледа шофьора, когато колата намали пред кабинета на Марина, но гледната му точка не беше достатъчно добра, за да види подробностите. Реши при следващата обиколка на колата да запише регистрационния номер, но така и не получи тази възможност. Сепна го почукване по страничното стъкло и когато погледна натам, видя, че изневиделица е изникнал Гидиън. Еди си помисли, че Марина сигурно си е наела бодигард. Странно. Отпраши, преди онзи тип да го подхване. Десетилетия след излизането си от затвора Еди продължаваше инстинктивно да се страхува да не го тикнат зад решетките, въпреки че не се занимаваше с нищо незаконно.

И ето че сега седеше в „Дарлингс“, място, което, честно казано, ненавиждаше, и се опитваше да измисли как да се доближи до нея. Трябваше да направи някакъв голям жест, нещо, с което да я накара да промени отношението си. Дразнеше се и дори го болеше, че Марина позволява на онзи тип да се навърта наоколо и да прави каквото там прави. Едва ли не имаше чувството, че тя му изневерява, колкото и налудничаво да звучеше. Трябваше да предприеме нещо, за да спечели благоразположението ѝ, макар донякъде да негодуваше срещу нея, задето го бе накарала... да се моли, това май бе най-подходящата дума. Но най-напред трябваше да отиде при Каси, защото му висеше като

воденичен камък на шията. Не бе нужно дори да поглежда часовника си, и бездруго знаеше, че ще закъснее за работа. Даде знак на сервитьорката с широк жест. Майната ѝ на учтивостта.

— Какво мога да направя за вас? — попита тя, отвръщайки му точно със същото отношение.

Еди посочи изстиналата си непокътната храна:

— Искам да ми опаковате това за вкъщи. Наистина ще съм признателен, ако го направите веднага.

ГЛАВА 14

Звън, звън, звън. Звън. Гласова поща. Мааамкааа мууу!!!

Купър натисна копчето „край“ на мобилния си телефон, после 17 и „изпрати“. Беше си сложил кучката на бързо набиране. Ама че тъпак! Кой си слага гледачка на копче за бързо набиране? Е, всъщност доста хора го правят. Ало, ясновидската гореща линия ли е? Не отново.

Звън, после отново гласова поща. Майната й. Наистина. Купър вдигна домашния си телефон и набра 17. Нужно му бе известно време, за да осъзнае, че нищо не става, понеже на този телефон нямаше бързо набиране и трябваше всъщност да набере цифра по цифра. Отне му още повече време да координира нещата между мобилния си телефон и безжичния, защото и той като всички хора по света имаше електронен телефонен указател, което означава, че не помнеше телефонни номера, а само напомнящите маркери, които бе прикрепил към тях. Най-накрая нагласи всичко, но само за да чуе отново как телефонът отсреща звъни и после се включва гласовата поща. Почти бе повярвал, че ако позвъни от домашния си телефон, който криеше самоличността на набиращия, тя ще вдигне. Рефлексите му бяха доста забавени, затова минаха секунда-две след сигнала, преди да успее да остави съобщение. Преправи гласа си, говореше тихо и съскащо. „Там ли си, кучко? Трябва да... си поговорим... мъничко!“ После бързо затвори. Наистина ли току-що й беше скроил номер?

Купър се изкиска и се плъзна още по-надолу в кожения си шезлонг, така че главата му клюмна настрани. Твърде много му натежа, за да продължи да я държи изправена. Не звъни по телефона пиян! Колко пъти бе чувал този съвет или самият той го бе изричал? Нямаше значение, защото той не пиеше. Обаче... Купър погледна към шишенцата от лекарства, паднали върху дебелия мъхнат килим. Седеше в своята ретро стая, която бе обзаведена така, че да изглежда като наркотично видение в стила на семейство Брейди. Забавление на партита. Забавление тук. Реши, че е хубаво. Съчетанието от ксанакс и викодин беше много подходящо. Право в десетката. Сваляше напрежението. Успокояваше го. Помагаше му да изкара нощта. Да се

протрие... Не, не, това последното, не беше вярно. Протрие, протрие, протрие. Думата заподскача из главата му и той отново се засмя.

Смешно беше — Макс си въобразяваше, че ще успее да се покрие.

— Друг път — каза Купър на глас. Хм, май не прозвуча както трябва. Искаше да каже: „Друг път!“. Както и да е. Нямахте кой да го чуе. Но въпросът беше... въпросът... Той не можеше да се покрие, ето там беше въпросът. О, Макс. Защо-защо-защо-защо?

Това скъсване не приличаше на предишните. Изобщо. Този път си беше като истинско скъсване. Купър усети болка някъде в гърдите. Трябваше да вземе още едно хапче. В крайна сметка, би трябвало да премахнат болката. Само да можеше да вдигне шишенцето от пода.

Питаше се как ли изглежда тя. Хрумваха му десетина различни възможности. Руса, слаба, дебела, брюнетка, ниска, висока, пълна, дългокрака, мъжкарана... Да, мъжкарана сигурно щеше да подхожда идеално на Макс. Купър се опита да си представи висока мъжкарана, но в съзнанието му всъщност изникна собственият му образ. Би било смешно, ако не беше толкова нелепо и тъжно. Не, разбира се, че тя едва ли изглеждаше така. Макс би предпочел жена — истинска жена! — която да бъде женствена, възможно най-различна от Купър. Не че би признал това пред Купър, не би му казал дори коя е тя. Можеше да е всяка. Мобилният телефон се изплъзна от ръката му и падна на дебелия плюшен килим на пода. Той погледна надолу към екранчето, на което бе изписан номерът на Марина, набран и готов за изпращане на съобщение. Помисли си, че може дори да е Марина Купър. Ето това вече беше смешно. Или пък не толкова смешно.

Изведнъж Купър усети как настроението му се променя и го обзема гняв — към Марина. Малките им сеанси биха могли да се проведат на която и да е прословута кушетка в кабинета на психоаналитик. Тя познаваше положението не по-зле, всъщност по-добре от всеки друг. Като се замисли, не беше чак толкова абсурдна идеята Макс да се окаже обвързан с Марина. Цялата тази престорена загриженост на Макс към него. Той сигурно поддържаше контакт с Марина, вероятно споделяше с нея част от толкова дълбоката си загриженост. Не, в крайна сметка не беше толкова далеч от ума. Освен това и двамата го бяха зарязали. Макс — заради някаква жена, а Марина — един бог знае заради какво. От известно време не успяваше

да се свърже с нея. Откакто... Дали не бе разговарял с нея за последно в деня, когато Макс изрита нещастния му задник? Представата на Купър за време беше малко помътена, както и останалата част от съзнанието му, но май беше точно така. Във всеки случай в главата му двете събития бяха свързани. А ето че сега тя не вдигаше телефона. Той бе вбесен. Ако не можеш да разчиташ на гледачката си за малко подкрепа, на кого другиго? Натисна бутона за повторно набиране на домашния си телефон. Откога сигналът бе станал толкова дълъг? Най-накрая изписука гласовата поща.

— Куууучка — изръмжа той в слушалката и затвори.

Какво му ставаше, по дяволите? Обаче майната й, задето го беше зарязала.

Трябваше да стане и да отиде на място, ето това трябваше да направи. За съжаление в момента всякакво движение му се струваше изцяло извън възможностите му. Струваше му се, че дори ръката му е твърде натежала, за да се пресегне към телефона или към шишенцето с хапчетата — което докопа първо. Освен това висеше под грешен ъгъл. Купър си даде сметка, че всъщност гледа към тавана, а не надолу към килима. Кога бе станал от стола? Несъмнено тук, на пода, му беше по-добре, но освен това му бе по-трудно да се движи. Може би все пак не му трябваше още едно хапче. От друга страна, може би пък му трябваше. Все още бе буден и мислите се носеха вихрено из главата му. Искаше да спи, без да сънува, или да бъде в съзнание, без да се налага да мисли. Или пък искаше само да се свърже с нея по телефона. Рано или късно трябваше да се обади и той щеше да продължи да опитва, докато наистина не вдигне. Веднага щом може да се пресегне към телефона, който вече сякаш бе на един километър разстояние, заровен в килима. Трябваше му минутка. Само една минутка, за да затвори очи, и после щеше да опита отново.

ГЛАВА 15

Януари 2007 г.

Нощ. Небето е надупчено от звезди, които не излъчват светлина. Никъде няма луна, няма светли петна. Тя е на крайбрежната магистрала и върви. Няма коли и въздухът е спокоен, натезжал от сладникавия мирис на рози. Той върви няколко метра по-напред, пъхнал ръце в джобовете си и загледан надолу по пътя. Тя го следва, но е боса, остри камъчета се врязват в плътта ѝ и не успява да го настигне. Трябва да върви по-бързо. Трябва да го предупреди. Той се обръща, отдалечава се от океана и ускорява крачка. Тя се опитва да хукне, но нозете ѝ залепват за пътя. Уханието на рози се засилва, а заедно с него се засилва и нещо друго — мирисът на пушек. Вика го, но от гърлото ѝ не излиза звук. Спира. Защо спира? Трябва да му каже, преди да е станало твърде късно. Внезапно се озовава точно там, непосредствено зад него. На някакъв паркинг са. Мястото ѝ е познато, но е прекалено тъмно, за да различи подробностите. Дави се от миризмата на розите и вече разбира защо. Устата ѝ е натъпкана с меки цветни листенца и не може да говори. Понечва да се извърне. Нещо просветва и всичко избухва. После настава мрак.

* * *

Марина се събуди от съня си с усещането за дежа вю. Беше повтарящ се мотив, винаги един и същ и винаги последният, преди да отвори очи и да се разсъни. Всяка сутрин през последните два месеца се събуждаше и се опитваше да говори през пълната си с рози уста. Никога не виждаше лицето му, но знаеше, че мъжът е Гидиън. За пръв път сънува този сън през ноември, когато се запознаха, и оттогава го сънуваше всяка нощ. Но макар в съня да се бе спотаила силна тревога, Марина никога не се будеше изплашена от него. Ако изобщо изпитваше нещо, то бе както и този път усещане за неизбежност, сякаш крайт на съня и неговото значение са предопределени.

Тя затвори очи, зарови глава дълбоко в топлата възглавница и позволи на мислите си да се повъртят около Гидиън. Връзката им, която до този момент бе осъвременена версия на викторианска любовна история, щеше да навлезе в по-дива територия. Седмици наред изследваха физическото си привличане един към друг, приближаваха се до момента, но така и не се съблякоха, така и не стигнаха до леглото. Марина знаеше, че тази вечер това ще се промени, и се вълнуваше като героиня от любовен роман. Той бе намекнал, че е планирал нещо специално за срещата им тази вечер, но не пожела да каже нищо повече. Вечерта трябваше да бъде изненада, но Марина подозираше, че ще ходят в „Лъки“, китайския ресторант, където бяха отишли на първата си среща, ако изобщо можеше да се нарече така. И в този миг, както и в съня, имаше нещо неминуемо. Марина отново се вгледа в спомена и потърси в него подробности, които евентуално е пропуснала, и за намеци какво предстои.

* * *

Той я бе потърсил, защото беше изгубил нещо и се нуждаеше от помощта ѝ да го намери. Поне така ѝ бе казал. Отначало Марина си бе помислила, че става дума за някакъв предмет, но не след дълго ѝ хрумна, че е възможно той да говори за човек или дори за чувство. Във всеки случай не ѝ каза какво е и тя не получи възможност да попита. След като я бе причакал на паркинга, тя го бе завела в кабинета си и му беше записала час на следващия ден. Зачуди се дали да не го запише за по-нататък през седмицата, дори през месеца, да не би той да си помисли, че тя е на разположение във всеки един момент като второразредна гледачка, но у Гидиън още от самото начало имаше нещо различно и Марина не си придаде обичайната важност. Това бе едва първото от собствените ѝ правила, които щеше да наруши.

Второто наруши още на следващата сутрин, когато прекара половин час пред огледалото, проверявайки дрехите и грима си и търсейки червило. Желанието да се разкраси заради клиент беше грешка и неправилно начало. Марина от толкова време не си бе слагала червило, че единственото, което намери, беше блестящият розов гланц, който открадна през онази далечна нощ на партито на

Мадлин. Не знаеше защо го пази през цялото това време, не разбираше и защо го използва сега, когато можеше просто да си купи нещо ново, евтино и неизползвано в „Райт Ейд“ малко по-надолу по улицата. Тя си представи живо сърдитото нацупено изражение на суши момичето, докато си слагаше от червилото му.

Казала бе на Гидиън да дойде късно сутринта, но когато пристигна в кабинета си в девет часа, той вече я чакаше.

— Сигурно ме мислиш за малко луд — каза той. — Висях тук целия ден вчера, а сега пак идвам по-рано, но си имам основателна причина.

— Не е необходимо — каза тя и се усмихна, за да смекчи сковано прозвучалите думи. Чувстваше изрисуваните си устни тежки и лепкави и ако той не бе пред нея, щеше да ги избърше. Посред бял ден Гидиън не изглеждаше толкова внушителен, но наистина бе едър и як. Беше облечен с тъмносива фланелка и избелели джинси. Спретнат и небрежен, помисли си Марина. Подходящо за случая, за разлика от нейното гримирано лице и специално съчетаните цветове на облеклото ѝ.

— Хайде да започваме — подкани го тя и го поведе към масата.

В кабинета ѝ все още се усещаше мирисът на одеколona на Купър и на сандаловите свещи, които бе запалила предния ден, и тя се запита дали витаещите миризми смущават Гидиън. Най-накрая имаше възможност да го проучи, когато той се настани удобно на стола срещу нея.

Реши, че е приблизително на нейната възраст или няколко години по-голям. Тъмнорусата му коса бе малко по-дълга, отколкото беше модерно, но бе много гъста, а при мъжете над двайсет години такава коса обикновено говори за щастлива участ, дори и ако има няколко бели нишки тук-там, както в случая с Гидиън. Той се усмихваше често, подчертавайки дълбоките си бръчки от смях, но очите му оставаха сериозни и предпазливи. Там имаше нещо, което тя не можеше да види и което той не ѝ показваше, въпреки че обикновено по-лесно разчиташе тъмните очи. На пръста му нямаше брачна халка, нямаше и издайническа бяла следа, в случай че е носил халка, но в някакъв момент я е свалил.

Езикът на тялото му я объркваше. Той се облегна назад в стола си, с което показа, че се чувства спокоен, но ръцете му останаха здраво

склучени на гърдите, което го затваряше. Марина си помисли, че той чака нещо, но то не е нейното пророчество. И тогава си даде сметка какво у него е различно. Гидиън я изучаваше по същия изпитателен начин, както тя изучаваше него. Марина бе свикнала да я оглеждат и да я преценяват, както лично, така и професионално. Само че този мъж не я преценяваше сексуално, нито пък изучаваше способностите ѝ като медиум. Той се стремеше към нещо съвсем различно и това я изваждаше от равновесие.

— Имаш ли нужда от нещо, преди да започнем? — попита го тя. — Искаш ли вода или...

— Или какво? — развеселено попита Гидиън, макар че очите му продължаваха да не се предават. Като че ли не бързаше да чуе какво му вещае съдбата, но в същото време у него се долавяше някаква настойчивост.

— Не знам — отвърна Марина. — Просто искам да съм сигурна, че ти е удобно.

— Разбира се, добре съм — увери я той.

— Ами тогава мисля, че трябва да започнем с твоя въпрос, с причината да си тук.

Гидиън долепи върховете на пръстите си и за миг сведе поглед към тях, преди да вдигне глава и да я погледне право в очите.

— Изгубих нещо — каза той. — Мисля, че можеш да ми помогнеш да го открия.

За пръв път Марина видя в очите му нещо познато — намек за съмнение. Изчака, но за момента той бе склонен да предложи само толкова.

— Добре — кимна тя.

С него щеше да е трудно, не ѝ даваше никакви подробности, щеше да я принуди да се моли да ѝ подсказе нещо. Би могла да действа веднага — да го попита открито какво е изгубил и защо го описва толкова лаконично, но Марина беше твърдоглава. Дори пред този странно непроницаем и все по-привлекателен мъж тя беше решена да заслужи хонорара с уменията си. Никога не избягваше предизвикателствата.

— Виждал ли си това преди? — попита тя и вдигна колодата карти таро. — Повечето хора познават някои от изображенията, но долавям, че за теб това преживяване е съвсем нова, така ли е?

— Ммм, да, може да се каже. — Той не откъсваше поглед от нея, дори когато тя разпери като ветрило картите върху масата. Обикновено клиентите свеждаха поглед и очите им се насочваха към картата, която най-силно представяше онова, за което си мислеха. Гидиън обаче не отмести поглед към масата и толкова по-добре, защото пръстите на Марина залепнаха за Мага и когато тя вдигна ръка, вдигна и картата. Наложих се да я дръпне, но тогава картата залепна за палеца ѝ. Поруменяла, тръсна ръка, за да я освободи, и видя как картата пада върху масата. Гидиън не откъсна поглед от лицето ѝ.

— Не очаквах това — каза той.

Все още смутена от тромавото си изпълнение, Марина се усмихна и се опита незабелязано да избърше ръце в полата си.

— Кое точно? — попита тя. — Картите ли? Защото аз...

— Не, не картите. Ти. — Той леко наклони глава на една страна, като че различният ъгъл щеше да му даде по-добра видимост.

— А какво очакваше?

Той замълча.

— Основателен въпрос — отвърна той. — Просто не съм сигурен как да отговоря. Първо, мислех, че ще си по-възрастна. Освен това май допусках, че тук — посочи той с жест стаята — няма да бъде толкова обикновено.

— Смяташе, че ще имам кристална топка и пилешки кости, така ли? — попита тя. — Може би си очаквал да е някаква бърлога? — Усмихна се, за да не би той да си помисли, че е сърдита, но усещаше, че лицето ѝ пламва. Пред погледа ѝ проблесна кратък и неприятен спомен от Флорида — мъртвата змия и влажният зной.

— Може би. Както ти казах, никога досега не съм правил такова нещо. Може би имам известни предубеждения относно онова, което ти... относно работата ти... това, което правиш.

Марина отново изпита неудобство.

— Да не си ченге? — попита тя.

— Щеше ли да има значение, ако бях?

Марина прехапа устната си и усети сладникавата химическа миризма на червилото на друга жена на устните си. Събра картите таро и те отново отказаха да ѝ сътрудничат, падаха от тестето и полепваха по пръстите ѝ, сякаш ръцете ѝ бяха покрити с мед.

— Какво точно искаш? — попита тя и се опита безуспешно да отдели Любовниците от Страшния съд. — Не си дошъл тук, за да ти гледам, нали?

— Извинявай — каза Гидиън, — разстроих те, а не исках да го правя. — Пресегна се през масата и докосна ръката ѝ със своята. Марина усети същата силна искра като предишната вечер, но този път бе съпроводена с потрепване на въздуха и сетне с леко отслабване на светлината в стаята. Ако не беше посред бял ден, Марина бе готова да се закълне, че са усетили промяна в напрежението на тока. Усещането нямаше рационална основа — освен ако самият човек не изпускаше искрите с някакъв електрически уред. Гидиън я усети, че потръпва, и дръпна ръката си толкова бързо, колкото се бе пресегнал.

— Наистина дойдох тук, за да ми гледаш — каза той. — И не смятам да ти се подигравам.

Ръката на Марина бе изтръпнала на мястото, където я бе докоснал. Прииска ѝ се Гидиън да има някакъв скрит мотив, тъй като не бе сигурна, че ще може да му предскаже бъдещето на нужното ниво. Никога досега собствената ѝ наблюдателност не я бе предавала толкова зле. Той дори не се опитваше да скрие нещо — Марина винаги усещаше кога хората се стараят да не издават нещо. По-скоро сякаш бе вдигнал отразяваща преграда и тя виждаше само колко сериозно греши. Глупаво бе да го пита дали не е ченге, представа нямаше какво я бе прихванало да говори така. Не правеше нищо незаконно, но нещо в поведението му намекваше обратното. А сега, след като бе заявил, че иска тя да му гледа, Марина не знаеше как да продължи нататък. Трябваше да изнесе представление, да му попее и да му потанцува, за да спечели време.

— Не си тукашен, нали? — попита го тя. Разбира се, той вече ѝ бе казал това на паркинга, но едва ли си спомняше.

Гидиън се усмихна, явно доволен, че е поела в тази посока, макар че Марина не разбираше защо.

— Не, не съм — отговори той. — Съвсем отскоро съм тук. Толкова ли е очевидно?

Марина си спомни карираната му риза и как Гидиън биеше на очи.

— Откъде си? — попита го, съзнавайки, че след като е медиум, не би трябвало да го прави. Това обаче явно не притесни Гидиън. Той

се поколеба, преди да ѝ отговори. За пръв път очите му за миг се откъснаха от нейните, стрелнаха се нагоре и после наляво.

— От Тексас съм — отговори той и Марина усети, че лъже — първото парченце информация, в което беше сигурна, откакто се бе запознала с него.

— Тексас е доста голям — отбеляза тя. — Има много място, където да изгубиш нещо.

— Така си е — съгласи се той. Двамата седяха и мълчаха много по-дълго, отколкото е удобно. Гидиън се бе вторачил в нея и в нетрепващия му поглед се долавяше само сянката на въпрос и нещо друго, което тя не можеше да определи.

— Слушай — обади се той накрая и щурмува дебелината на стената от напрежение помежду им, — мисля, че не започнахме както трябва и вината е моя. Може би не съм готов за това.

Марина го изчака да продължи — явно имаше да каже още нещо, — но той стисна език зад зъбите си и забодя поглед в масата ѝ, като че ли загадките на вселената намираха отговори в тази фалшива дървена повърхност.

— Значи... не искаш да ти гледам, така ли? — Въпросът ѝ прозвуча много по-сурово, отколкото бе възнамерявала. Марина си даде сметка, че не иска той да си тръгва, и това съвсем я извади от равновесие.

— Искам. — Той вдигна поглед от масата и го впери право в нея. — Поне исках. — Запъна се, неспособен да реши как да подходи. Марина не знаеше какви са вариантите му, двоумението му не би било по-ясно дори ако над едното му рамо бе нарисован ангел, а над другото — дявол. — Извинявай — каза той накрая. — Май не искам да ми гледаш. Поне не сега.

Пресегна се и отново положи ръка върху нейната. Марина не знаеше дали така подчертава извинението си, или жестът е просто механичен, но не получи възможност да установи, тъй като внезапно я сепна движение зад него. Вдигна поглед и за част от секундата бе сигурна, че е видяла жена да влиза в малката тоалетна в задната част на кабинета. Марина скокна от мястото си и се блъсна в масата. Разтревожен, Гидиън се изправи.

— Какво има?

— Аз... Само за момент... — Марина не можеше да го обясни. Измина краткото разстояние до банята и отвори вратата. Разбира се, вътре нямаше никого. Входната врата също не бе отворена, нито отключена.

— Нещо не е наред ли? — Гидиън вече бе застанал близо зад нея и по лицето му бе изписана загриженост.

— Глупава работа — отвърна Марина. — Стори ми се, че чух нещо там. — Не замени съзнателно „видях“ с „чух“, но съзнаваше защо го е направила. Винаги бе по-лесно да обясниш, че си чул нещо, които не съществуват, отколкото, че си видял нещо, които не съществуват.

— Някой почука на вратата ли? — попита той.

— Не — отвърна Марина. — Някой не влиза оттук. Нищо няма.

— Сигурна ли си?

— Да, напълно. — Марина се обърна и се върна до масата, следвана от Гидиън. Двамата застанаха там за момент, потънали в неловко мълчание. Не бе започнала да му гледа, за да продължи сега, затова нямаше какво да каже. Професионалната ѝ маска се бе смъкнала и тя се опитваше да я надене отново.

— Слушай, дали не можем... — поде Гидиън. — Наистина бих искал да поговорим, Марина. Дали не е възможно...? — Тя си помисли, че той ще я покани на среща и бе едновременно изненадана, че се е решил на този внезапен обрат, и притеснена, че на нея ѝ се иска той да го направи. — Дали би било ужасно неуместно, ако те попитам дали не искаш да поговорим другаде? Струва ми се, че бях груб, и ми се иска да ти се реванширам. Искам да кажа, искаш ли да те заведа на обяд... или на вечеря? Или да пийнем по нещо? Не знам, нещо, свързано с храна и напитки. Какво ще кажеш?

Марина си позволи съвсем леко колебание.

— Мисля, че няма нищо нередно.

— Ами, страхотно — каза той и цялото му тяло сякаш се отпусна в усмивка. — Какво ще кажеш за китайска храна?

Така се озоваха в „Лъки“ — малко и спретнато заведение, известно обаче с високото качество и с автентичността на храната. В края на обяда Гидиън ѝ предложи да избира между две бисквитки с късметчета на малък квадратен поднос. Марина бе взела своята и бе изчакала Гидиън да отвори неговата, като счупи сладката твърда

коричка точно по средата. Неговата бисквитка беше празна и той през смях се зачуди какво ли означава това — да излезеш на вечеря с медиум, а в бисквитката ти да няма предначертана съдба. После Марина отвори своята бисквитка и намери вътре две малки листчета, двоен късмет.

— Май ти излезе късметът — каза му тя. — Имам достатъчно и за двамата.

А може би точно късмета си бе изгубил той, така си каза Марина, защото след този момент нито един от двамата не спомена повече онова, което той бе дошъл да търси.

* * *

Марина седна на леглото и се загледа през мрежата за комари към смътните очертания на спалнята си. Запита се какво ли ще им предложи съдбата тази вечер. Усещаше студения въздух със затопленото си от съня тяло, но бе твърде сънена, дори за да дръпне одеялото над голите си ръце и гърди. Напоследък много трудно се размърдваше сутрин и знаеше, че причината се крие в няколкото наполовина отворени блистера на нощното ѝ шкафче. През последния месец Марина опитваше различни приспивателни в опит да прекрати нощния филмов фестивал, в който се бяха превърнали сънищата ѝ. Вече не бе само един повтарящ се сън, подсъзнанието ѝ гъмжеше от диви и цветни панорами. Сънищата я напругаха не защото бяха плашещи, а защото не можеше да ги контролира. Марина мразеше да не държи контрола в свои ръце по отношение на каквото и да било. Хапчетата обаче не помагаша за спирането на сънищата, каквито и колкото и от тях да поглъщаше вечер. Успяваха обаче, при това прекрасно, да я направят изтощена и мудна от сутринта до следобед. Когато се измъкна изпод топлатата завивка и потрепери, осъзна, че се чувства по-будна, докато спи.

Събра в ръка блистерите с хапчетата и реши, че е време това да спре. Нямаше да ги изхвърли — не се знае кога можеха да ѝ потриват, ако получи истинско безсъние, — само че вече не можеше да си позволи да живее в състояние на замаяност. Марина тръгна несигурно към банята и напъха пакетчетата в шкафчето. Имаше чувството, че

очите ѝ са пълни с пясък, а краката ѝ са сковани и натежали. Освен това беше студено. Напоследък всички говореха единствено за времето. Температурата в южна Калифорния бе паднала под точката на замръзване и портокалите умираха в градините въпреки запалените от прасковени костилки огньове, за да ги топят. Тя усети студа. Щеше да ѝ е нужен много дълъг и много горещ душ и поне две чаши силно кафе, за да разбуди тялото си достатъчно, че то да догони съзнанието ѝ. Днес графикът ѝ не включваше само Гидиън, макар че мечтанията и отнесеността ѝ говореха за друго.

Най-напред трябваше да предприеме нещо във връзка с откачените обаяния и затварянето на телефона през последните няколко седмици. Отначало не им обърна внимание — съобщенията с „кучка“, оставени на гласовата ѝ поща, и тежкото дишане, последвано от сигнала на телефона — и ги отдаде на деца, които си играят игрички, или на перверзници, на които интернет порното им е омръзнало. Обаянията обаче не спряха и вече започваха да я тревожат. Най-очевидното решение бе да смени телефонния си номер, но още не беше измислила как да го направи, без да се обади на всеки от клиентите си, за да ги осведоми — в най-добрия случай щеше да предизвика подозрение, а в най-лошия — да прогони хората. Просто нямаше да изглежда добре. Марина реши да се обади на телефонната компания и да провери какво ще ѝ препоръчат те.

По-важно от телефона обаче бе, че клиентите ѝ се нуждаеха от грижи — особено редовните, които напоследък бяха станали още повзискателни. Бяха като деца. Ако мама отклонеше вниманието си от тях дори мъничко, започваха да вряскат: „Погледни ме, погледни ме!“.

Марина се чувстваше смътно отговорна единствено за Мадлин, макар да не можеха да я обвинят, че е направила нищо нередно — жената сама бе предизвикала помятането си. Марина се смръщи, когато си спомни сцената пред кабинета си отпреди няколко седмици.

„Трябва да се обадя на лекаря си — бе казала Мадлин. — Сигурна съм, че не е нищо сериозно.“ Беше цялата в кръв от кръста надолу, а лицето ѝ беше толкова бледо. Явно бе изпаднала в шок. Въпреки това, в суматохата, докато я вкарваха вътре и викаха линейка, Марина забеляза какъв злобен поглед е вперила Мадлин в Гидиън, пристигнал броени минути преди нея. Сред целия ужас от загубата на бебето, което толкова усърдно се бе старала да зачене и да носи, откъде

Мадлин бе намерила присъствието на духа изобщо да забележи присъствието на Гидиън? Неприязънта се прояви само за миг, просто пробяга по изтощеното лице на Мадлин, но смрази Марина.

Всъщност добре, че Гидиън бе там. Докато Марина говореше успокоително на Мадлин, държеше я за ръка и се взираше дълбоко в очите ѝ, за да я накара да се съсредоточи в нещо, Гидиън извика линейка. Действаше толкова тихо и ефикасно, че Марина дори не чу кога се е обадил. Линейката просто пристигна и откара Мадлин. И това се дължеше на Гидиън. Той успя да поеме нещата в свои ръце, бързо да отстрани жената от там, преди хората да започнат да спират и да задават въпроси. Марина допускаше, че е длъжница на Гидиън за това, макар че не точно чувството на признателност я привличаше към него.

Очакваше Мадлин да ѝ позвъни скоро след случилото се и бе приготвила отговора, който бе съчинила още щом наредиха на Мадлин да пази леглото. При това той не бе изцяло несъстоятелен. Всеки с мозък в главата би забелязал колко противоречиво бе отношението на Мадлин относно това дали изобщо трябва да забременява. Марина трябваше единствено да постави това наблюдение в контекста на гадателските прозрения. Нямахше да свърши работа при Андрю обаче, чието отношение към бебето изобщо не бе противоречиво и който ѝ се бе обадил гневен, огорчен и със заплашителен глас:

— Разбрах, че ще ни създадеш неприятности още в мига, в който те зърнах — заяви той заваляно заради изпития алкохол. Имаше изключително неприятно пиянство (при това бе напълно алкохолизиран) — кротко и злобно. Тя го остави да се изприкаже, да излее докрай гнева си, като само от време на време го прекъсваше, за да каже колко съжалява и за двамата и че се надява Мадлин да се оправя.

Марина съзнаваше, че е лесна мишена за гнева на Андрю. В крайна сметка, съпругата му бе излязла от къщи, за да се срещне с нея, с човек, когото Андрю никога не бе одобрявал. Марина представляваше удобен и очевиден прицел на обвиненията му, но на нейно място можеше да бъде всеки, изиграл подобна роля за Мадлин. Поне тя така си повтаряше. Не искаше да признае обаче, че силно овладяният гняв на Андрю е толкова мощен, че я плаши. Той завърши тирадата си със следните думи:

— Едно ще ти кажа — свършено е с теб. Повече кракът ти няма да стъпи в къщата ми. Освен това няма да ѝ давам пари, за да идва при теб. Знам как действат хора като теб — не правите нищо безплатно, нали? Да видим сега каква *приятелка* си ѝ, когато ти спра парите. — Не дочака отговора ѝ и затвори.

Самата Мадлин ѝ се обади едва по Коледа. Успяла бе да издържи по-дълго, отколкото очакваше Марина.

— Андрю излезе — съобщи тя на гласовата поща на Марина. — У дома имаме елха голяма колкото Емпайър Стейт Билдинг. Не можеш да си представиш какво е тук. Пълно е с подаръци за бебето. Той твърди, че не знае какво да прави с тях, но според мен ги държи само за да ме измъчва. Обвинява мен за всичко. Трябва да поговорим, Марина. Знам, че е Коледа, но... Приготвила съм ти нещо, подарък. И искам да... Ще ти звънна пак. Може да прием кафе. Можем да се срещнем където и да е. — Последва дълга пауза. Марина чуваше дишането на Мадлин и лекия звън на вятърни чанове отзад. — Можем да се видим в „Дарлингс“ — добави Мадлин накрая, — ако нямаш нищо против. Както и да е, наистина мисля, че трябва да поговорим. Весела Коледа, Марина!

Втория път, когато Мадлин ѝ се обади, Марина се постара разговорът им да бъде кратък. Каза на Мадлин, че няма нищо против да се видят в „Дарлингс“, и уговориха ден — днес. Заговорническият тон и краткостта на телефонния разговор накараха Марина да се почувства като участник в тайна изневяра. Може би в известен смисъл срещата им бе точно това. Отношенията ѝ с Мадлин бяха станали много сложни. Изпитваше съчувствие към нея и известна отговорност, но най-умният ход бе да се отдръпне. Нямахте стратегия как ще го постигне, но възнамеряваше да се откъсне от Мадлин. Радваше се, че ще се видят в „Дарлингс“ вместо в нейния тесен и твърде интимен кабинет. Само че Мадлин не бе единствената неуравновесена жена, с която трябваше да се справи днес.

Каси, любовницата на Еди Пъркинс, също бе клиентка на Марина и имаше час при нея следобед. Според личната професионална логика на Марина не бе добра практика съпрузи или любовници да ѝ бъдат клиенти поотделно. Не обичаше да гледа и на двойки, защото това неизбежно се превръщаше в семейна консултация. Ако вече не бе отхвърлила Еди като клиент, когато Каси се бе обърнала

към нея, изобщо не би се съгласила да ѝ гледа. Не че Каси бе искрена относно отношенията си с Еди. Тя се бе представила като нов клиент, допускайки или може би надявайки се, че Марина няма да я помни от партито на Мадлин. Но ако имаше нещо определящо по отношение наблюдателността на Марина, това бе умението ѝ да помни лица. Лицето на Каси бе станало по-изискано и нацупено от последния път, когато Марина го бе видяла, но веднага го разпозна. А нацупеното изражение се дължеше изцяло на Еди. Ама че досада беше този човек! Марина изобщо не проумяваше причината за нещастното любовно влечение към него на Каси. Еди най-сетне беше престанал да я тормози с присъствието си, което за Марина бе огромно облекчение. Тя съзнаваше, че Гидиън също има принос за това, макар и съвсем ненатрапчиво. По случайност се бе оказал при нея последния път, когато Еди се бе отбил без предизвестие, и някак случайно бе успял да наплаши Еди, без да казва или да прави нищо, което би могло да се квалифицира като заплаха.

— Сигурно често ти се случват такива неща — отбеляза Гидиън след „посещението“ на Еди.

— Какви неща?

— Да идват хора, да те причакват... — неловко бе замълчал Гидиън. Марина се опита да разбере дали говори за клиенти в нужда, или за мъже, които искат да излизат с нея. И в двата случая прокарваше паралел със собствените си мотиви.

— Еди се мисли за любимец на жените — отговори Марина. — Не е свикнал да му отказват. Аз не искам да излизам с него и това само разпалва интереса му. Но не, всъщност такива неща не ми се случват много често.

— Не знам, може би просто не си забелязала — отбеляза Гидиън. — Не ми харесва, че разни хора, най-вече мъже, се навъртат наоколо.

— Много мило от твоя страна, но аз отдавна се грижа сама за себе си — отговори му тя.

— Въпреки това внимавай, никога не се знае...

— Всички трябва да внимаваме — каза Марина и това сложи край на разговора.

ГЛАВА 16

Да внимава. Марина превъртя думата в главата си, докато пускаше душа и чакаше да потече топлата вода. Хората те предупреждават да внимаваш, когато са загрижени за теб. Само че Марина не внимаваше по отношение на Гидиън. Разтърси косата си — твърде дълга и буйна, вече силно нуждаеща се от подстригване — и застана директно под силната струя, усещайки как топлината пропива кожата ѝ, докато банята се пълнеше с пара. Тя докосна шията си с ръка и установи, че е забравила да свали пръстена и верижката, както правеше винаги, когато влизаше под душа. Поредният признак колко е разсеяна. Затвори очи и пред погледа ѝ премина визуалният отзвук от сънищата ѝ — тъмното небе и ярките звезди, как тича и острите камъчета бодат ходилата ѝ — преди да се разтвори в образа на Гидиън. Марина позволи на съзнанието да се задържи там, да огледа чертите му.

Ако вечерята им в „Лъки“ не можеше да се брой за среща, вторият път, когато се видяха, безспорно си бе среща. Той бе дошъл в кабинета ѝ следобед с бутилка „Амароне“, италианско червено вино, „направено от стафиди“, както ѝ бе обяснил, и я попита дали би искала да пийнат на плажа. Спонтанността не бе сред силните черти на Марина, затова тя учуди сама себе си, като отговори на Гидиън, че това би било страхотна идея. Тръгнаха с колата на юг по крайбрежното шосе, докато стигнаха до особено красиво място на брега близо до градчето Дел Мар, и паркираха в началото на пясъка.

— Може би трябваше да спомена, че нямаме право да носим алкохол или стъкло на плажа — отбеляза тогава Марина. — Тук са много строги в това отношение.

— Е — извади той тирбушон и две пластмасови чаши, — в такъв случай по-добре да вдигнем тост най-напред в колата.

Марина пиеше рядко, а когато го правеше, бе в ограничени количества. Цялото ѝ детство бе преминало сред неспособни да се контролират наркомани, затова никога не би допуснала да се превърне в една от тях. Но дори тя признаваше, че понякога алкохолът улеснява

нещата. Сами в пикала на Гидиън и изчерпали темите за неангажиращ разговор, двамата се нуждаеха от алкохола, за да се отпуснат и да преминат към следващата фаза. Разговорът вървеше на тласъци. Марина искаше да научи нещо повече за него, но до такава степен се бе тренирала да научава чрез наблюдение, че ѝ бе трудно да го разпитва направо с какво се занимава, откъде идва и как се е озовал тук. Гидиън обаче нямаше такива резерви и не се побоя да я попита как е започнала да работи като медиум, откога живее в Калифорния („Май всички жители тук са дошли от другаде“) и какви са клиентите ѝ. Точно в това отношение виното много помогна на Марина и ѝ позволи да се отпусне достатъчно, за да избегне да отговори директно на въпросите му, без да изглежда, че крие нещо.

— Не мога да говоря за клиентите си — каза му тя. — Същото е като при адвокатите или при лекарите, само че моите средства са малко по-различни — карти таро, а не рецепти и разговори.

Той посрещна обяснението ѝ със смях, макар че тя усети известно раздражение и нетърпение под повърхността, и я попита дали може да говори за тези средства. Така Марина започна да му разказва за символиката на картите таро, за връзката им с астрологията, датираща отмората на цивилизацията. Говори за значението на момента на раждане и за влиянието на планетите. Той я слушаше, отпиваше от виното си и се усмихваше без никакво снизхождение.

— От устата ти звучи съвсем основателно и законно — отбеляза той.

Марина настръхна, но се опита да не ѝ проличи:

— Ти ме потърси — отговори тя.

— Така е — призна той. — Извинявай, не исках да прозвучи така.

Слънцето залязваше, когато излязоха да се разхождат по пясъка. Марина се чувстваше поразгорещена и леко замаяна. Отне им известно време, за да тръгнат в крак, докато се разхождаха покрай водата. Тя прие с радост шума на прибоя и леката си замаяност от алкохола. Когато Гидиън спря и погледна към сияйния хоризонт, Марина вдигна очи към него и усети силно желание да долепи устни към кожата му и да усети извивката на раменете му под дланите си. Той се обърна, не ѝ се усмихна, но след малко хвана ръката ѝ и я задържа в своята. Бе по-

интимно от целувка, така си каза Марина, и усети как топла вълна залива цялото ѝ тяло. Бузите ѝ пламнаха въпреки хладния солен бриз и кожата ѝ настръхна и се изпоти. Зави ѝ се свят и се наложи да отмести поглед надолу по брега, където забеляза белокоса жена в бяла дреха, седнала зад малка маса.

Гледката бе странна и Марина се запита защо не е забелязала възрастната жена, когато бяха дошли на брега. Присви очи на гаснещата светлина, опитвайки се да различи подробностите. От това разстояние жената приличаше на възрастните гледачки, които седят под колонадите на крайбрежните алеи за разходка. Или поне на карикатура на такава. Само че в цялата картина имаше нещо сбъркано — не на последно място поради факта, че нямаше пешеходна алея с колонада и жената седеше наред с пясъка. Гидиън явно не забеляза какво гледа Марина и без да пуска ръката ѝ, тръгна към възрастната жена. Когато се приближиха, Марина се стегна, сякаш ѝ предстоеше да види нещо ужасяващо. Възрастната жена понечи да вдигне поглед и Марина неволно стисна по-силно ръката на Гидиън. Той спря и се обърна към нея.

— Марина?

— Странно, нали?

— Кое? — попита той.

— Онази жена там — кимна тя по посока на жената. Видя как очите му се стрелнаха настрани.

— Коя жена?

Още преди да обърне глава, Марина осъзна, че жената — или каквото бе видяла — вече я няма. Когато огледа брега — празен, с изключение на топките сплетени водорасли и на раковините — сърцето ѝ се сви. Наистина беше видяла там жена. Отне ѝ повече време, отколкото ѝ се искаше, за да успокои Гидиън, че всичко е наред, че скала или топка водорасли ѝ се е сторила нещо друго.

— Тук застудя — отбеляза той. — Да тръгваме ли?

Върнаха се в кабинета ѝ в мълчание и Марина се притесни — повече, отколкото ѝ се искаше, — че го е отблъснала със странното си поведение на плажа. Но докато слизаше от пикапа му, той се приведе към нея и каза:

— Наистина бих искал да се видим пак. Може би този път на истинска вечеря. Какво ще кажеш?

На тази втора среща Гидиън я заведе в италиански ресторант в Кардиф край морето, където железопътни релси пресичаха крайбрежния път и точно зад тях ревеше прибойт. Приключиха късно и Гидиън я откара до дома ѝ съвсем наблизко. Спря на късата ѝ алея с впечатляваща лекота предвид габаритите на пикапа му и тесните улички на възвишенията в Кардиф. Изключи двигателя, но не извади ключа. Радиото, настроено на станция със стари златни хитове, продължи да свири, докато двамата слушаха как Боб Сигър пуши последната си цигара за деня и обръща страницата. Седяха, без да си говорят, докато свърши песента и започне следващата и тогава Гидиън най-неочаквано се наведе и я целуна за пръв път. Когато устните му докоснаха нейните, Марина бе обхваната от противоречиви реакции. Изведнъж изпита усещането за дежа вю, сякаш знаеше, че тази целувка е била там хиляди пъти преди това, но едновременно имаше и противоположното чувства, че ѝ се случва нещо съвсем ново и непознато. И после изведнъж ръцете му се озоваха в косата ѝ, обхванаха нежно главата ѝ, ръцете ѝ го обгърнаха и тя го привлече толкова силно към себе си, че тежестта на гърдите му притисна пръстена, пъхнат в сутиена ѝ, дълбоко в плътта на гърдата ѝ. Остра болка прониза гръбнака ѝ и тя потръпна. Зад затворените си очи Марина виждаше сияйни мълнии. Тогава той я пусна и дръпна лицето си от нейното. Пръстите му продължиха да я докосват, връхчетата едва-едва галеха скулите ѝ, сякаш четеше брайловото писмо по кожата ѝ.

— Искаш ли да влезеш? — попита Марина. Гласът ѝ прозвуча задъхано, тихо и изпълнен с копнеж.

— Да, в момента не искам нищо по-силно от това.

Марина се вслуша внимателно в тембъра на гласа му, опитвайки се да изкопчи значението от тона на думите му, търсейки истината, която той не можеше да скрие, но не научи нищо повече от онова, което Гидиън реши да ѝ разкрие. Той повдигна една къдрица от рамото ѝ и я потърка между пръстите си като заешко краче.

— Само че преди това искам да те опозная — каза той. — Наистина искам да те опозная. Трябва да разбере коя си и какво се случва тук — докосна той челото ѝ — и тук — посочи към сърцето ѝ. — Преди аз да... преди ние... За мен е важно, Марина. Надявам се и ти да смяташ така.

— Нали разбираш, че това обикновено са думи на жената — отбеляза Марина и тутакси съжали за грубата откровеност в думите си. Усмихна се, за да смекчи ефекта от казаното, но той не ѝ отвърна със същото. Просто я гледаше, пронизвайки мозъка ѝ с тъмните си очи. Коремът ѝ се стегна от нещо тъмно и първично — остър страх.

— Аз... привличам ли те? — попита тя. Марина ухапа устната си толкова силно, че усети вкуса на кръв, но беше твърде късно, за да вземе думите си обратно.

— Да — отговори Гидиън и на нея ѝ прималя от желание от дълбокия звук на тази единствена сричка. — Толкова силно, че когато съм с теб, не разсъждавам трезво. — Той изстена тихо и постави ръка отстрани на шията ѝ. Кръвта на Марина лудо забушува във вените ѝ. Усети как сърцето ѝ заби два пъти по-учестено в гърдите. — И точно затова искам да почакам — обясни той. — Искам да съм сигурен, че не става дума само за секс.

Марина дишаше учестено.

— Учудваш ме — каза тя.

— Разочарована ли си?

— Още не — усмихна се тя и този път той също се усмихна.

* * *

След онази нощ двамата постепенно градяха отношенията си, все повече се сближаваха, но нито веднъж не стигнаха до края. Марина си мислеше, че всичко прилича на огромен експеримент. Колко време двама възрастни щяха да се държат като неумели девственици? Не, не неумели. Имаше нещо много изискано в начина, по който Гидиън направляваше хореографията на този танц. И успяваше. Тя го желаше и физически, и емоционално. Всеки път, когато бяха заедно, светът ѝ започваше да искри и да се разширява като супер нова. Странното видение с гледачката на брега бе едва началото. Когато Гидиън беше близо до нея, когато я докосваше, тя виждаше проблясъци от светлина и сенките на хора, които не бяха край тях. Чуваше в ушите си смях и шепот. Една нощ, когато той я целуна за лека нощ на стълбите пред дома ѝ, Марина чу глас да ѝ казва: „По-добре внимавай, момиченце“, при това толкова ясно, че се отдръпна от Гидиън и извърна глава по

посока на звука. Разтревожи я обаче не толкова близостта на гласа, колкото притежателят му — майка ѝ.

Влюбваше се и цялата се разпадаше. Любовта, дори от мисълта за която коремът ѝ се стягаше, бе толкова обърквана, неконтролируема и себична. Марина вече правеше компромиси, скъсяваше графика си, от което работата ѝ страдеше. Кога ли щеше да започне да губи и части от себе си? Клиентите забелязаха промяната в отношението ѝ, макар че тя по-старателно от всякога държеше личния си живот далеч от тях. Марина знаеше, че точно затова е било предупреждението в съня ѝ — за да престане, преди да е станало прекалено късно. Само че тя не искаше да спре.

Тъй като не искаше да отваря очи, Марина посегна сляпо за шампоана и опита да отвори капачето. Имаше достатъчно психологически познания, за да разбере за какво се отнася сънят ѝ. Насън тя се приближаваше все повече към Гидиън точно както ставаше наяве... Предупреждението — тревожното усещане — се дължеше на факта, че не бе редно да се обвързва емоционално с него. Розите, символ на любовна връзка, бяха напъхвани в устата ѝ, още по-явна проява на противоречивите ѝ усещания. Но... Марина се вкопчи в спомена за съня си. Представи си как го настига и се опита сама да измисли края.

Прокара насапунисаните си ръце по тялото от извивката на ханша към гърдите, описа кръгове около тях, после ги погали, после отново се спусна към плоския си корем и насочи пръстите си надолу между бедрата. Наведе глава и усети как горещата вода облива раменете и шията ѝ. Със затворени очи си представи Гидиън в нощта, когато се бяха запознали, когато го бе завела на светло и бе видяла лицето му. Изпита го още тогава — бавното магнетично привличане на очите му и решителното очертание на устата му. Мислено прокара поглед по топлата загоряла кожа на шията му. Виждаше равномерния му пулс под челюстта. Видя го да вдига ръце, видя силните му четвъртити пръсти, грубите му длани. Превърна собствените си ръце в неговите и ги насочи надолу по мократа си плът. Показа му точно къде да се спре, започна да гали, после да притиска все по-настойчиво и по-настойчиво, мускулите ѝ се стегнаха, чу собствения си стон и усети как водата на душа изстива.

ГЛАВА 17

Когато Марина пристигна, Мадлин вече беше в „Дарлингс“. Докато си проправяше път през претъпкания ресторант към масата ѝ до прозореца, Марина овладя изненаданото си изражение. Беше очаквала Мадлин да бъде под властта на чувствата и дори на гнева, но не бе очаквала студената и сурова жена, която сърбаше кафето си пред нея. Мадлин беше отслабнала и мекотата на чертите ѝ бе изчезнала. Русата ѝ и съвършено фризирана коса покриваше главата ѝ като каска. Държеше се сковано, брадичката и лактите ѝ стърчаха под остри ъгли, раменете ѝ бяха стегнати и напрегнати. Беше бледа и облечена в скъп бял ленен костюм, който изглеждаше чисто нов. Марина си помисли, че Мадлин никога не е изглеждала толкова красива, но във вида ѝ имаше нещо едва ли не плашещо — сякаш бе обвита в лъскав слой неръждаема стомана.

— Изглеждаш добре, Мадлин — отбеляза Марина и седна. — Как се чувстваш?

— Не знаеш ли? — попита Мадлин. — Не можеш ли да познаеш? — Едва тогава Марина забеляза блещукането на сдържаните сълзи в очите ѝ.

— Съжалявам за всичко, което се случи — отвърна Марина. — Но много се радвам, че си добре.

Мадлин пъкна един копринен кичур зад ухото си със съвършено оформения маникюр на пръстите си.

— Той ще се разведе с мен — заяви тя. — Не го е казал, но знам, че ще го направи. Смята, че аз съм виновна за всичко. — Взе салфетка и изискано попи устните си. — Е, не е съвсем вярно. Освен това смята и теб за виновна. Мисли, че си ми дала нещо с чайовете, които ми носеше. Нещо, което да ме накара да... — Тя замълча за момент и очите ѝ се насълзиха. — Разбира се, това е налудничаво. Защо ще правиш подобно нещо? Това му казах. Той обаче ме мрази, мрази и теб. Удобно, нали? — Мадлин ококори широко сините си очи. Сълзите ѝ застинаха на място и не се стекоха.

— Всеки реагира различно на стреса — премерено отбеляза Марина. — Явно Андрю се справя по този начин. Не вярвам да те мрази, Мадлин.

— А вярваш ли, че мрази теб? — попита Мадлин. — Искам да кажа, че това наистина е откачено, нали? Каква полза би имала ти, ако аз изгубя... сецаш се. Какво би спечелила ти, нали така? Нали, Марина?

Марина се застави да остане спокойна и невъзмутима и заговори възможно най-успокоително. Имаше предостатъчно опит с такива взривоопасни положения и се бе научила, че всичко се свежда до начина, по който говориш, до образа, който внушаваш на другите. Хората, които решават да се консултират с гледачки, са много лесно податливи на внушения и реагират добре на основната хипнотична техника на кроткото повторение.

— Ти току-що си преживяла нещо невероятно трудно, Мадлин — поде тя. — Силният стрес от такива преживявания може да се прояви и в тялото, и в духа. Важно е да си дадеш възможност да скърбиш и да проумееш случилото се. Важното е, че тялото ти е здраво и че след като раната заздравее, можеш да положиш усилие да проумееш случилото се. В нашата работа ние...

— О, да, нашата работа — изстреля жлъчно Мадлин. — *Нашата* работа. Нашата работа работи добре, нали? Понякога се питам какво имаше в чайовете, които ми даваше, Марина? Взе ми предостатъчно пари за тях.

— Не аз съм човекът, на когото трябва да се сърдиш — тихо каза Марина. — Много добре знаеш, че не бих направила нищо, за да ти навредя. Тъкмо обратното. През последните месеци усещах болката ти като своя собствена. Направих всичко по силите си да те насоча в правилната посока. Срецах се с теб много по-често, отколкото обикновено се виждам с клиентите си, и може би точно там бе проблемът. Може би двете поискахме прекалено много от вселената. — Марина си пое въздух. — Не мога да влияя на духовете или на бъдещето, Мадлин, аз само получавам послания и напътствия. Това е отредената ми в живота роля. Знам, че го разбираш. Но това не означава, че не ти съчувствам като жена. Нещата не са толкова банални.

Позата на Мадлин се отпусна и погледът ѝ се смекчи, докато я слушаше. Марина знаеше, че тя слуша не толкова думите, колкото намира утеха в тяхното звучене и в ритъма им.

— Знам — отвърна Мадлин, — права си. Не исках да прозвучи така. Може и да не е правилно, но аз те имам за приятелка, Марина. С теб не е ли същото?

Мадлин се бе извъртяла и вече седеше точно лице в лице с Марина, с разперени ръце с обърнати нагоре длани. Толкова е нещастна, помисли си Марина, има такава огромна празнина вътре в себе си.

— Знаеш ли — предпазливо подхвана Марина, — може би това е част от проблема. Може би приятелството ни затрудни работата, която трябваше да свършим. — Веднага щом думите се отрониха от устата ѝ, Марина осъзна, че е преценила неправилно. Лицето на Мадлин отново стана сурово и тя настръхна. Марина побърза да добави нещо, което евентуално да оправи положението: — Разбира се, че те смятам за приятелка, Мадлин. Но може би точно защото те смятам за приятелка, не съм толкова безпристрастна, колкото би трябвало да бъда. Собствените ми чувства ми пречат и блокират посланията, които трябва да получавам. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да, сигурно — отвърна Мадлин. — Освен това изглежда не е възможно да плащаш на някого, за да ти бъде приятел, нали така? Искам да кажа, не би трябвало.

Марина въздъхна, вече изморена от срещата и усещайки как желанието да се държи мило с тази жена започва да я напуска. Всъщност ѝ се искаше да сложи край на това. Мадлин се бе превърнала по-скоро в тежест, отколкото в източник на доходи. Освен това времето, което прекарваше тук, също бе проблем. След пристигането на Гидиън Марина ценеше много повече свободното си време.

— Ти не ми плащаш, за да ти бъде приятелка — каза тя накрая.

— Знам, в момента дори изобщо не ти плащам. Андрю отрязва средствата ми за Марина. Не е ли жалък? Татенцето заяви, че вече не ми е позволено да те виждам. — Очите на Мадлин отново се напълниха със сълзи, но тя силно примижа. — Както и да е, връщам се към предишния си бизнес — правех онези големи кошници за подаръци, казвала ли съм ти? Спрях да ги правя, след като се омъжих.

Не знам защо. Всъщност знам. Опитвах се да забременея. Градяхме си семейство. Имам... тоест направила съм една за теб... в колата е. Дали не бих могла да я донеса в кабинета ти? — Мадлин обаче не даде на Марина възможност да ѝ отговори, преди да продължи: — Андрю не може да ми нарежда какво мога и какво не мога да правя. Това е нелепо. Сама ще си печеля пари. Правила съм го преди. Може би, когато вече е готов да се разведе с мен, ще съм спестила достатъчно, за да... Е, няма значение, така или иначе ще го съдя до припадък. Както и да е, Марина, работата е там, че имам нужда да ми гледаш. Ще ти платя, не се тревожи. На кръстопът съм и искам да ми предскажеш бъдещето, да ми гледаш на карти или на каквото там трябва, за да ми кажеш накъде да поема. — Най-накрая Мадлин замълча и впери поглед в чашата си за кафе. — Мисля, че ми дължиш поне това, Марина — додаде тихо тя. — Поне това.

— Добре, Мадлин, но ще трябва да изчакаме няколко седмици. В момента съм плътно ангажирана.

И двете се облегнаха на столовете си и Мадлин забарабани с маникюра си по масата. Марина отпи дълга глътка от кафето си, обмисляйки как е най-добре да се измъкне, без повече да дразни Мадлин.

— Знаеш ли, канех се да те попитам, обаче съвсем забравих, понеже бях доста ангажирана със загубата на бебето последния път, когато се видяхме — процеди Мадлин през стиснати устни. — Кой беше онзи сладък тип, с когото се целуваше, когато дойдох в кабинета ти? Откога продължава тази история? Искам да кажа, не ми е ясно с какво точно си плътно ангажирана?

Марина усети, че поруменява, при това съвсем не от невинно изчервяване.

— Знаеш ли, според мен...

— Нали той извика линейката? Тъй като за жалост той вече знае доста за мен, съвсем справедливо е и аз да узная нещо за него. Трябва да призная, че изглежда много добре. Браво на теб, Марина.

Марина не можеше да повярва, че Мадлин изобщо е забелязала, нито че си спомня. Пое си дълбоко въздух и се подготви да отговори, но преди да успее да каже каквото и да било, ги прекъсна последният човек, когото Марина би искала да срещне — Еди Пъркинс.

— Марина! — възкликна той и се приближи към масата им. — Какво съвпадение! Видях те и се отбих да те поздравя. — Той се ухили широко и набърчи бузи. Погледът му, фиксиран върху Марина много по-дълго, отколкото бе удобно, най-сетне се прехвърли към Мадлин, която той прецени набързо, както гладен който оглежда котенце. Подаде ръка на Мадлин. — Еди Пъркинс — каза той.

Мадлин го изгледа с празен поглед и накрая попита:

— Познаваме ли се?

— Не, госпожо, едва ли — отговори Еди, все още с протегнатата като клон ръка между двете. — Със сигурност щях да запомня такова красиво лице като вашето.

Устните на Мадлин се разтеглиха в лека, но несъмнена усмивка и Марина за пореден път се запита как на Еди все му се разминава. Беше толкова фрашкан с тъпотии, че направо капеха от него.

— Аз съм Мадлин.

— Като книгата? Или като сладкиша? — попита той.

Очите на Мадлин се разшириха и тя най-сетне протегна ръка и се здрависа с него. Доволен от себе си, Еди се обърна към Марина и я изгледа с отчаяния копнеж, от който ѝ се повдигаше.

— Имате ли нещо против да седна при вас?

За един абсурден миг тримата разиграха осъвременен вариант на прочутата напрегната сцена от филма „Добрия, Лошия и Злия“ — Марина погледна Мадлин, Мадлин — Еди, Еди — Марина и обратно отново, като всеки се опитваше да разгадае мотивите на другите през гъстата мъгла на своите собствени и всеки бе готов да извади въображаемо оръжие. Накрая Марина наруши тишината, като се изправи рязко и оповести:

— Наистина съжалявам, но трябва да вървя. Имам среща и вече закъснявам. — Тя извади от джоба си петдоларова банкнота и я остави на масата. — Мадлин, много ми беше приятно да се видим. Ед — кимна тя на Еди.

— Чакай, Марина — спря я Мадлин. — Не сме...

— Пази се — каза Марина, обърна гръб на двамата и може би твърде бързо прекоси заведението и излезе на улицата. Звънтенето на смешния звънец на „Дарлингс“ отекна в главата ѝ, когато кривна по странична уличка, поела по заобиколния път към кабинета си.

Неловкото чувство се превърна в тревога, когато най-сетне стигна до сградата. Там, подхвърлени пред входната ѝ врата, лежаха на купчина гниеци рози, наполовина заровени в тъмната мокра кал. Наоколо бяха пръснати бучки пръст. Страхът образува парещ възел в корема на Марина. „Флорида — каза си тя, — отново се повтаря Флорида.“ Вдигна очи и се огледа, сякаш искаше да провери кой е оставил тази бъркотия, макар да съзнаваше, че който и да е, отдавна си е тръгнал. Ако не друго, то улицата и паркингът бяха по-тихи от обикновено.

Много по-ужасни неща можеха да бъдат захвърлени пред входната ѝ врата, но тези мъртви цветя, откъснати от корените си и гъмжащи от насекоми, говореха за насилие. Марина се почувства съвсем незащитна и разголена. Мъчителни сълзи пареха в очите ѝ. Можеше обаче да си позволи съвсем кратък миг на страх и самосъжаление. Когато прибра гниецата смес в чувал и я отнесе в контейнера за смет зад кабинета си, вече почти бе успяла да се убеди, че в купчината гниеци цветя нямаше нищо зловещо и че там са ги оставили най-вероятно хлапета, на които им е било скучно и не са имали друго занимание. Докато помиташе и последните остатъци от пръст точно навреме за първия си клиент за деня, Марина реши, че реакцията ѝ е била прекалена. Беше се напрегнала след срещата с Мадлин. Това беше причината.

Бе запълнила целия ден със срещи, за да навакса за съкращенията пред последните няколко седмици, когато обръщаше повече внимание на любовните си ангажименти, затова се наложи здравата да се постарее, за да се съсредоточи. С напредването на деня тя изтика тревогата от сутринта в най-далечното кътче на мозъка си и остави мислите ѝ да се върнат към Гидиън. Следобед цялото ѝ колебание по отношение на връзката им вече се бе стопило. Когато Каси пристигна за часа си, последния за този ден, очакването на Марина бе преминало в неистов копнеж, а Гидиън се бе превърнал едва ли не в рицар с лъскави доспехи, който очаква да я отнесе към залеза. Всичко това направи времето, прекарано с Каси, още по-дразнещо.

Надеждата на Марина за една бързо и лесно гледане бяха разсеяни почти незабавно. Момичето цивреше и нищо от казаното от Марина не бе онова, което искаше да чуе. Когато Марина извади

Отшелника от колодата и обясни, че според значението на картата Каси трябва да си даде време да поразмисли насаме, Каси настоя Марина да извади друга карта. Когато Марина заяви, че преминаването на Сатурн над родната Венера на Каси говори за необходимост Каси да преосмисли своето отношение към връзките си, Каси възрази, че звездите би трябвало да показват и нещо друго с по-положително значение.

Марина за малко не се измъкна по лесния начин, тоест едва не каза на Каси, че, да, може би наистина има светлина в края на тъмния романтичен тунел и че нейният „човек“ (чиято самоличност Каси упорито отказваше да разкрие) най-сетне ще осъзнае, че тя е жената, която е търсил цял живот. Обаче тогава Каси, която говореше твърде много и слушаше твърде малко, ѝ даде малко сведения: била излъгала, че е бременна, за да спечели още известно време с обекта на чувствата си.

— Знам, знам, не е хубаво да се лъже — закима момичето, — но само така можех да го накарам да проумее колко много ме обича.

— И смяташ, че ще продължи да те обича, когато разбере какво си направила, така ли? — попита Марина. — Не смяташ ли, че това може да го разгневи?

— Той също лъже — сви рамене Каси. — Как така ще ми се ядоса? Освен това винаги има шанс да забременея и тогава няма да бъде лъжа. Хайде отново да погледнем картите. Може би те ще ни кажат нещо по въпроса.

Откакто познаваше Еди, Марина за пръв път изпита известно съчувствие към него.

— Каси... — поде тя, но се спря, питайки се дали си струва да полага това усилие и всъщност защо изобщо ѝ пука. — Казвам ти като жена на жена, не като медиум, че според мен това е много лоша идея. Хората ужасно се обиждат и ядосват, когато са били излъгани, особено за нещо такова. Не би могла да изградиш нещо хубаво върху толкова много злини. — Отново разбърка картите таро, докато не намери Кулата. Това бе една от най-драматичните карти, на нея се виждаше мълния, осветяваща върха на замък, чиито тъмни прозорци бълват пламъци. На преден план се виждаха мъж и жена, които с разперени ръце падаха към скалите долу. Марина постави картата пред Каси. — Ето това може да се случи — каза тя.

Каси обаче нито я чу, нито погледна. Измери Марина със замечтан поглед.

— Някога била ли си влюбена? Ама истински влюбена? — попита тя.

Марина си спомни първата си среща с Каси на партито на Мадлин, и как момичето и тогава ѝ бе задало същия въпрос. В мислите ѝ отново се появи усмихнатото лице на Гидиън.

„Не — помисли се тя, но не го изрече на глас. — Сега ми е за пръв път.“

ГЛАВА 18

Беше една от онези калифорнийски сутрини, толкова сияйна и толкова съвършена, че сякаш се молеше да бъде снимана и превърната в пощенска картичка за туристическа агенция. Въздухът беше светъл и топъл без никакъв намек за зима, а океанът смесваше хиляди оттенъци на синьото, докато подхвърляше към брега осеяни със скъпоценни камъни вълни. Марина чакаше на опашката пред кафенето на Роса, за да си поръча кафе. Коленете ѝ трепереха, ръцете ѝ се тресяха — отглас от труса, който я бе разкъсал отвътре само преди броени часове. Външно обаче нищо не се бе променило и изглеждаше все същото. Беше изключително важно да помни това. Най-важното, което трябваше да направи — единственото, което трябваше да направи, бе да се преструва, че всичко е нормално.

На опашката пред нея хора, излезли на разходка по брега, облечени с шорти и с неопренови потници се колебаеха дали да си вземат мъфин с червени боровинки, или ябълкова тригуна. Предлагаха се толкова малко неща, а те продължаваха да се измъчват при избора. Хората винаги отделят толкова много време на дреболии, наслаждават се на способността си да избират едно пред друго и после оценяват решенията си. „Трябваше да си взема мъфина, тригуната е толкова мазна.“ „Радвам се, че избрах тригуната, много е вкусна.“ Колкото помаловажен е резултатът, толкова повече време отделят на избора. Човек може да контролира резултата от закуската, като избира какво да яде, а после може да го направи отново на следващата сутрин. Но при избора на важните неща разполагаш само с една възможност и после всичко се променя завинаги. Никога не би могъл да поправиш лош избор за нещо голямо. Не можеш да се върнеш на следващия ден и да си избереш проклетия мъфин вместо ябълковата тригуна. Никога не можеш да решиш повторно, че си струва да пренебрегнеш собствените си правила в името на нещо, което си смятал за любов. Счупи ли се стомната, можеш само да стоиш и да гледаш. Марина си помисли, че е направила ужасен избор, огромна грешка. А сега... какво? Да се преструва, че всичко е нормално, и да продължи напред. Изпаднала бе

в типичното за кризисен момент отрицание, но само толкова можеше да направи.

Най-сетне дойде нейният ред и тя застана пред Роса. Жената я удостои с кратка усмивка, с каквато удостояваше редовните клиенти, и попита:

— Кафе днес?

— Да, ако обичате, голямо.

— Мъфин?

— Само кафе, моля.

Когато Роса се обърна, за да ѝ подаде кафето, Марина забеляза момичето, застанало зад нея. Слабичко и много бледо, то изглеждаше като много по-младо копие на Роса. Беше босоного и облечено в наглед болнична нощница. Марина видя как момичето гледа Роса с изражение на неизказана тъга, после се пресяга с тъничката си ръка и я погалва по гърба. Дори да бе забелязала, жената с нищо не го показва, просто продължи да се занимава с горещото кафе, със стиропорените чашки и пластмасовите капачета. Момичето явно беше болно. Защо работеше с Роса, която почти никога не ползваше ничия помощ? И защо беше облечено с болнична нощница? Със сигурност не бе по последна мода.

Роса взе парите на Марина и извади рестото от касата. Момичето се пресегна и докосна лицето на Роса. Тя отново не ѝ обърна внимание.

— Благодаря — каза Роса и остави рестото в ръката на Марина. Момичето стоеше толкова близо до нея, че телата им се допираха.

— Това дъщеря ви ли е? — усмихна се Марина към момичето. — Много прилича на вас.

Момичето за пръв път насочи вниманието си към Марина с леко изненадано изражение, но лицето на Роса пребледня, очите ѝ се ококориха и в тях се появи и страх, и печал. Марина съвсем се обърка. Реакцията на Роса бе толкова неуместна, че включи гръмка аларма в главата на Марина. Усети как внезапно по гърба ѝ избиха капчици пот.

— Какво казахте? — попита Роса. — Не ви разбрах.

Нещо не беше наред, никак не беше наред, но Марина продължи.

— Казах, че това сигурно е дъщеря ви. Прилича на вас. Тя е... прекрасна. Сигурно е хубаво някой да ти помага.

Роса се извърна към момичето и погледна право през него към някаква невидима точка.

— Дъщеря ми... — поде Роса, после я задави ридание, а по бузите ѝ рукнаха сълзи. — Дъщеря ми е мъртва. Умря миналия месец.

— О, аз... извинете. Не знаех... — Марина усети как лицето ѝ пламва. Стисна чашата си прекалено силно и по пръстите ѝ се разля горещо кафе и ги изгори. Момичето не беше там, но въпреки това я гледаше и в момента само с устни изричаше думите: „Кажки й“. — Извинете — повтори Марина, остави чашата си и бавно заотстъпва назад.

— Виждате ли я? — попита Роса с натезжал от скръб глас.

„Кажки й“, отново настояха устните на момичето.

— Виждате ли я? — отново попита Роса вече през сълзи. — Моля ви, кажете ми.

„Кажки й, кажки й, кажки й.“

— Съжалявам, Роса, съжалявам, вече трябва да тръгвам. — Марина се обърна и тръгна към брега колкото се може по-бързо, без да тича.

— Ей! — чу зад себе си тя. — Ей! Забравихте си кафето!

Марина обаче не се обърна и не спря, докато не пресече улицата, не се спусна по скалите и не хукна по пясъка към водата.

Седна, сви колене, зарови глава между тях, за да се смали колкото може повече, докато се опитваше да проумее какво се бе случило току-що. Зад челото си усещаше свирепо туптене и ѝ се плачеше. Слънцето топлеше гърба ѝ, но тя се разтрепери. Това изобщо не влизаше в плана ѝ да се преструва, че всичко е нормално. Никога повече нямаше да може да отиде при Роса, не и след това изпълнение.

Марина прикова погледа си върху счупената раковина до крака си, съсредоточи се върху тъмните мокри пясъчинки, полепнали по извития ѝ ръб. Боеше се да вдигне поглед, боеше се какво ли още ще види, което не съществува. Само че момичето наистина беше там, сигурна бе, само че не в плът. „Кажки й“, настояло бе то. Какво да ѝ каже?

Тя вдигна черупката и я стисна здраво, докато назъбените ръбчета не се впиха в плътта ѝ — острата болка бе желано връщане към действителността. Не, каза си тя, всъщност нищо не бе видяла. В твърде силния стрес на параноичното си състояние бе проектирала собствените си страхове и притеснения върху заобикалящата я среда. По силата на ужасно съвпадение се оказа, че Роса има дъщеря, която

съвсем наскоро е починала. Беше нещо повече от съвпадение, беше лош късмет. Марина механично вдигна ръка към гърдите си, за да усети успокоителната тежест на пръстена на шията си. Само че него го нямаше — и никога повече нямаше да бъде там — и тя отпусна безполезно ръката си отстрани. Подобно на прясно изгаряне на мястото между гърдите ѝ, където бе стоял рубинът, внезапно запулсира болка. Кожата имаше собствена памет за онова, което съзнанието ѝ никога нямаше да може да забрави. Но по-лошото от спомена бе, че той замъгляваше онези първи приятни мигове. Марина си помисли, че винаги ще си спомня най-напред лошото, и никога крехкото обещание за вечно щастие, което го бе предшествовало. Само ако времето можеше да спре! Вчера... наистина ли бе вчера? Тя здраво стисна очи и се опита да се затвори в кехлибара на този миг.

* * *

Гидиън бе хубавият край на един неприятен ден. Срещата ѝ с Мадлин, купчината мъртви рози, сеансът с Каси се бяха слели в мощна неприятна смесица. Марина се чувстваше напрегната и притеснена, когато най-сетне се сбoguва с Каси, а слънцето тъкмо гаснеше в унисон с настроението ѝ. И тогава се обади Гидиън и оправи всичко.

— Идвам да те взема — каза той. — Ще се видим у вас.

— Трябва ли да облека... или да направя нещо специално?

— Пускаш ми въдица, но аз няма да захая — заяви той. — Изненада е. Облечи се, както ти е най-удобно. Това помага ли ти?

— Ни най-малко — усмихна се тя.

Едва когато се прибра у дома, тя си даде сметка, че Гидиън не ѝ е казал кога ще дойде да я вземе. Не знаеше с колко време разполага, за да се приготи за онова, което бе намислил. Чувстваше се прашна и трябваше отново да си вземе душ, затова съблече дрехите си и свали верижката. На път за банята се сети, че под душа няма да го чуе да звъни. Поспря наред стаята гола и нерешителна. Накрая реши да не се къпе, а само да се преоблече. Извади от дрешника чифт меки стари джинси и после импулсивно взе бродиран дантелен сутиен, който до този момент не бе виждал бял свят. Погледна се в огледалото, докато закачваше кукичките. Сутиенът беше красив и съблазнителен, явно

целта бе жената да е само по него. Марина си помисли, че сутиенът е красноречиво свидетелство за намеренията ѝ, макар че докато настъпи моментът да бъде свален — ако изобщо бъдеше свален, — тогава намерението щеше да е съвсем очевидно. Тя завърши комплекта с черно памучно поло и тъкмо се канеше отново да сложи верижката на шията си, когато чу Гидиън да спира на алеята пред дома ѝ. Пъхна пръстена и верижката в джоба на джинсите си, грабна чантата си и полетя към вратата.

Гидиън бе вдигнал ръка, канейки се да почука, когато тя отвори. Той я огледа и се усмихна.

— Бързаш ли? — попита той.

Марина забеляза, че е облечен по сходен начин — с избелели джинси и карирана памучна риза. Косата му беше влажна, сякаш току-що измита, и тя съжали, че не е имала време да си вземе душ. Щом го погледна, си спомни за миг как си е доставила удоволствие сутринта, и се изчерви.

— Не, не бързам. Просто исках да съм готова.

— Знаеш ли къде ще ходим?

— Не, нали е изненада?

— Помислих си, че може би... предвид онова, което правиш... че ще е трудно да те изненада човек.

— Не става така — обясни му Марина. — Само защото...

— Знам, шегувам се — успокои я той. Гидиън отново се усмихна, но очите му бяха много тъмни. Нищо в тях не показваше, че не е сериозен. — Е, след като си готова, да тръгваме, а?

След като се качиха в пикапа на Гидиън и поеха по пътя, разговорът им утихна и на негово място настана изпълнено с очакване, но непринудено мълчание. Гидиън пусна радиото, все още настроено на станцията със стари златни рок хитове, и мелодията на „Чудеса“ на Джеферсън Старшип изпълни пространството между тях.

Гидиън тихо барабанеше с пръсти по волана, въпреки че песента разчиташе повече на мелодията, отколкото на ритъма. За миг на Марина ѝ се прииска наистина да е медиум, за да може да прочете мислите в главата му. Докато той криволичеше по уличките на изток по лагуната Сан Елихо, тя си помисли, че все още не знае нищо за него. В крайна сметка бяха минали само два месеца, а и не бяха прекарвали толкова много време заедно. Знаеше, че е наел апартамент в

Оушънсайд, но никога не я бе водил там. („Грозно е, ще се срамувам“ — беше й обяснил той.) Беше наемен служител на строеж близо до мястото, където живееше, но Марина не знаеше точно с какво се занимава той там. („Много е досадно“, гласеше обяснението му.) Твърдеше, че е дошъл от Тексас, само че не каза никакви подробности за мястото, затова тя не знаеше къде е израснал или пък къде е ходил на училище. Знаеше обаче, че е единствено дете — това бе общо помежду им, — макар да не знаеше дали в миналото му има бивша съпруга или дори дете. Може би това нямаше значение, може би бавното узнаване бе по-добро от това да разбере наведнъж. Във всеки случай, Марина би могла да го притисне за повече подробности, но така и не го бе направила.

Той караше към Ранчо „Санта Фе“, скъпия и красив квартал, където живееха Мадлин и Андрю. Марина познаваше добре пътя.

— Май няма да ходим в „Лъки“ — каза тя най-накрая.

— Не — отговори той. — Мисля, че това място ще ти хареса повече.

— Много е шпионско — каза тя и тутакси усети, че звучи нелепо. През по-голямата част от живота си се бе старала да усъвършенства абсолютно сериозен тон. Не умееше да говори шеговито. Гидиън обаче явно не даваше и пет пари или дори не бе забелязал. Съсредоточено зави наляво, после надясно и накрая паркира до един пищно зелен хълм.

— Край на загадката — оповести той. — Пристигнахме.

Хвана Марина за ръката, когато тя слезе от колата, и я поведе през малка група къщички с пътечки между тях. Едва след като пристигнаха до врата с номер и той извади пластмасов магнитен ключ, Марина осъзна, че са в хотел.

— Е — тихо каза тя, когато той отвори вратата, — това е... нещо.

Апартаментът беше широк и просторен, съвършено съчетание от бял пух, избелено дърво и сив мрамор. В ъгъла на стаята стоеше камина, а двойна врата водеше към частен вътрешен двор отзад. Имаше и легло: огромно легло с балдахин. Погледът на Марина се плъзна от леглото към нощното шкафче до него, където от стъклена ваза стърчеше огромен букет розови дългостеблени рози. Уханието им изпълваше цялата стая. В главата й за миг проблесна образът на изгнилите рози на прага й, но после той бързо изчезна и на негово

място остана само прелестният аромат. Тя потърси думи, с които да му обясни как се чувства, но не успя да ги намери. „Учудена“ не беше точно, както и „щастлива“ или която и да е от другите думи, описващи радост. Нямахте с какво да сравни това преживяване. До този момент никой не бе правил за нея нищо подобно.

— Харесва ли ти? — попита той. — Много е уединен.

— Прекрасен е — промълви тя най-накрая.

— Сигурно си гладна — каза Гидиън. — Мислех да си поръчаме в стаята, тук имат чудесен ресторант. — Прекоси помещението и отвори плъзгащите се врати към вътрешния двор. — Може би не е достатъчно топла, за да се храним навън, но можем да опитаме.

Марина се приближи към Гидиън и застана толкова близо до него, колкото бе възможно, без телата им да се докосват. Усещаше топлината на кожата му и долови лимоново ухание на одеколон от прясно избръснатата му брада. Искаше ѝ се този миг, изпълнен с очакване и копнеж, да продължи вечно. Той се пресегна към нея и обхвана лицето ѝ с ръка, а очите му я молеха да поеме нещата в свои ръце.

— Не съм гладна — каза тя. — Поне още не.

— Добре — каза той.

— Добре — повтори тя.

— Има и вино — каза той и прекъсна момента, за да отиде до леглото. — Тук имам малко амароне — посочи той към тъмната бутилка, скрита зад розите, и усмихнато сви рамене. — Струва ми се, че първия път ни се отрази добре.

Марина успя само да кимне.

— Да пийнем ли?

— Не. — Марина отново се приближи към него. Този път обаче не спря, докато не се притисна плътно към тялото му, ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и го притеглиха. Той се наведе, покри устата ѝ със своята и остана така за миг, наслаждавайки се. Все още пленен от прегръдката ѝ, той я завъртя леко настрани и я побутна леко назад и надолу, докато тя не се отпусна на леглото и той не се озова върху нея. Тежестта му ѝ се стори едновременно позната и много странна. Имаше чувството, че изпитва жаме вю — усещането, че е била там и преди, но не познава нито мястото, нито човека, който я докосваше така, сякаш я познаваше.

Наистина се случваше — дърпането на копчета и на ципове, неистовото събличане, мърдането на току-що оголени крайници. Марина усещаше как тялото ѝ се загрива и изстива, как кръвта ѝ напирва. Затвори очи, но се почувства тровава и сляпа, затова отново ги отвори и примига на светлината на лампата, която внезапно ѝ се стори прекалено силна. Той вече я притискаше с цялата си тежест, когато тя се опита да помръдне отдолу. Тялото ѝ се почувства странно, сякаш не можеше да го командва, сякаш бе забравила къде се намират ръцете и краката ѝ, сякаш никога преди не бе правила това и нямаше представа как да действа. Гидиън се опита да плъзне хълбока ѝ под себе си, но тя се дърпаше в другата посока. Внезапно стаята ѝ се стори претъпкана и задушна и тя се опита да си поеме дъх. Той спря, надигна се от нея и след това мълчаливо се премести в другата половина на леглото. Телата им все още бяха близо, но не се докосваха.

Известно време никой от двамата не продума, нито се обърна да погледне другия. Марина бе вперила поглед в тавана и слушаше как сърцето ѝ постепенно възвръща нормалния си ритъм. Запита се какво ще последва — извинения или смях. Почти чуваше разговора, който ще проведат и как всеки ще уверява другия в неща като „Вината не е твоя, аз съм виновен“, а после щеше да последва неизбежният анализ какво се е объркало и какви са причините. Марина не искаше да води този разговор, изобщо не искаше да говори. Но думите започнаха да се оформят вътре в нея и тъкмо се канеше да ги изговори, когато Гидиън се пресегна, взе ръката ѝ и преплете пръсти с нейните. Заля я топлина и облекчение. Завъртя се към него и постави другата му ръка ниско на корема си, в падината на хълбоците си. Лекото докосване бе достатъчно, за да усети как желанието ѝ се връща уверено и стабилно. Извъртя глава и видя, че той е приковал очи върху нея, но не е гневен, дори не е объркан — просто си лежи неподвижно и спокойно и чака.

Марина вдигна ръката му и я допря до устата си, най-напред целуна дланта му, после се премести на пръстите, като опита всеки един с езика си. Той затвори очи и се усмихна.

— Така — тихо промълви той.

Ръката му затрепери и тя отново го придърпа към себе си. Той я прегърна, целуна я, прокара все още влажната си от устата ѝ ръка по гръбнака ѝ. Тя леко го побутна, двамата се обърнаха заедно и тя се

озова върху него. Вече беше лесно, никакви грешки, само кожа, топлина и натиск.

— Така е по-добре — промълви той, а после вече нямаше нужда от думи.

ГЛАВА 19

Марина отвори очи и се загледа към безкрайния океан. Помисли си, че думите винаги представляват проблем. Твърде много дърдорене, твърде много разговори. Трябваше да си останат така — никакво говорене, никакви думи, само телата им, които се движат заедно в безкрайната примка на любенето. Каза си, че би било възможно, защото двамата не си бяха продумали часове наред.

Спаха, събуждаха се, отново се любеха, а после зората наближи и от плъзгащите се стъклени врати нахлу синьо-сива светлина. Марина се носеше между съня и будуването, когато забеляза, че Гидиън я гледа някак странно — не бе виждала това изражение от деня, в който бе дошъл в кабинета ѝ. Преценяваше я, а в очите му имаше нещо студено и сурово. Тя лежеше по корем, наполовина заровила лице във възглавницата, и той не разбра веднага, че тя го гледа как я наблюдава.

— Будна си — отбеляза той. Суровият поглед отстъпи назад, но не изчезна. Марина се усмихна. Гидиън постави пръст между лопатките ѝ и прокара линия право надолу по гърба ѝ. — Сигурно е отнело много време, за да ти направят тази татуировка. Какво представлява?

Марина усети как цялото ѝ тяло се напруга. Тя не виждаше татуировката си, затова през повечето време забравяше за съществуването ѝ. Сега обаче сякаш гореше триизмерна под дланта на Гидиън. Марина се надигна, седна и отметна косата от лицето си.

— Зодиакалните знаци. Символите на зодиакалните знаци. — Гидиън продължаваше да я гледа неразбиращо. — Нали се сещаш, астрология.

— Астрология — повтори той. — Това се казва всеотдайност. Сигурно е боляло.

— Така е, но идеята не беше моя — отговори Марина. — Направиха ми я като дете. Всъщност майка ми така реши. Гаджето ѝ правеше татуировки.

— Майка ти е искала да имаш татуировка?

— Не беше... Да кажем, че тя не беше най-добрата майка на света. Дълга история.

— Имам време — каза Гидиън. — Бих искал да я чуя. — Нещо в тона му — оттенък на някакъв копнеж или на нужда, както и внезапната откритост на изражението му — по-голо и изложено на показ от тялото му, принудиха Марина да разкаже историята, която никога не споделяше и която мразеше да си спомня. Все едно той предлагаше да свали товар от плещите ѝ и да го отнесе. Разказа му за постоянното пътуване, за мръсните апартаменти, за безкрайната поредица от мъже. А след като сподели всичко това, нямаше как да не се заговорят за наркотици, за постоянното търсене на пари, с които да ги плащат, така че Марина му разказа и за това как майка ѝ е родила блестящата идея да я продава като невръстна ясновидка. Обясни му, че татуировката е само част от пакета, който майка ѝ е продавала. Сигурно можело да бъде и по-лошо — никога не била умирала от глад, макар че понякога гладувала един-два дни. Тя се увлече в разказа си и насочи мислите си към своето минало. Заля я вълна от образи: препълнените пепелници и празните бутилки от алкохол. Майка ѝ, която губеше съзнание, където се строполеше. Мръсните и петносани пръсти на Рейф по кожата ѝ.

— Тогава знаеше ли, че си медиум? — попита я Гидиън. — Знаеше ли изобщо какво означава това?

Но аз не съм медиум. Няма такива неща, само късмет, точен избор на момента и наблюдателност. Марина едва не изговори думите на глас, но стисна устни и продължи:

— Човек не осмисля дарбата — каза тя най-накрая. — Нея просто я има. Сигурно ми е помогнала да оцелея. Не е най-лошата възможност. Не оставя белези. Да, мастилото е постоянно, но не оставя физически белези. — Марина замълча, внезапно спомнила си, че Гидиън я слуша.

— Къде е майка ти сега? — попита той. Гласът му бе дрезгав от емоции, които Марина не можеше да определи.

— Мъртва е. Вече петнайсет години.

— От свръхдоза ли?

— Смешна работа — каза Марина. — Беше оставила наркотиците, или поне така твърдеше. Намери клиника, в която се съгласиха да я приемат, и дори си намери спонсор. Тъкмо отивала на

среща, когато се блъснала с колата в дърво. — Марина се опита да се засмее, но прозвуча по-скоро като вик. — Животът обича такава ирония — отбеляза тя.

След миг Гидиън каза:

— Струва ми се, че ти така и не си се помирила с нея. Сигурно ти е трудно да си представиш каква е добрата майка.

— Ти явно имаш добра майка — отбеляза Марина.

— Имах — поправи я Гидиън. — Майка ми почина... не много отдавна. Но да, наистина беше много добра майка. Виждаше само доброто у хората.

— Хубаво.

— Не и за нея.

Няколко секунди между двамата трептя странно напрежение. Гидиън лежеше съвсем неподвижно, обърнал глава към нея, но погледът му беше насочен към някаква невидима точка в другия край на стаята. Марина усети уханието на розите и си спомни за съня си. Не се бе събудила с него тази сутрин — за пръв път от седмици не бе сънувала. А и защо? Той беше тук, до нея. Беше го настигнала. Лека паника стегна корема ѝ. Разстоянието помежду им беше броени сантиметри, но тя имаше чувството, че трябва да запълни празнината. Наведе се с внезапно рязко движение и по-скоро се строполи върху него, а не се гушна, както възнамеряваше. Той вдигна ръце, за да я прегърне и да я притисне към себе си. Облегна главата си на нейната. Сърцето на Марина затупка лудо. Внезапно я обзе почти неконтролируемо желание да избъбри онова, което усещаше и с което трябваше да се бори, но прехапа устни, за да се спре.

— Марина — обади се той, явно очаквайки отговора ѝ. Тя обаче не можеше да продума, защото направеше ли го, щеше да изрече думите „Обичам те“, а нямаше как да си ги вземе обратно. — Трябва да ти кажа нещо — заяви той най-накрая. Тя повдигна глава, вгледа се дълбоко в очите му и го зачака той да изрече думите, които бяха в нейната уста. Само че тези думи така и не дойдоха. Той произнесе: — Мисля, че трябва да похапнем.

Марина се опита да се усмихне, да влезе в духа на шегата, но устните ѝ отказаха да направят нужното движение.

— Трябва да ми кажеш, че се налага да хапнем нещо?

Той зарови пръсти в косата ѝ, вече нежно и игриво.

— Да, но това не е всичко. Обаче преди това трябва да хапна нещо. Ти не си ли гладна? Би трябвало.

Веднага щом той го каза, Марина усети, че умира от глад. Не можеше да си спомни кога за последен път е слагала залък в устата си. Да, добре би било да хапнат, но нещо я тормозеше. Не искаше да го пусне дори за краткото време, което щеше да му е нужно, за да хапне една препечена филийка.

— Да, много съм гладна — каза тя.

Гидиън поръча закуска в стаята, която изядоха в леглото: кроасани, мармалад, пъпеш, мъфини, голяма сребърна каничка кафе и две мимози. Защо не? Денят беше нощ и нощта беше ден, докато бяха под тези завивки. Марина си каза, че изобщо не се налага да напускат този остров. И точно затова се разочарова и дори се разстрои, когато Гидиън стана от леглото и отвори плъзгащите се стъклени врати.

— Толкова е красиво! — възкликна той. — Хайде да поседнем навън.

„Не, не, не“, помисли си Марина, но каза на глас: „Добре“. Бавно и неохотно стана от леглото и се приближи до вратата. Облегна се на Гидиън, здраво обви с ръце голия му гръб, наслаждавайки се на допира до кожата му и до мускулите под дланите си.

— Или пък можем да се върнем в леглото — предложи тя.

Той прокара ръка по гърба ѝ, после надолу по ръцете ѝ и се пресегна, за да повдигне лицето ѝ към своето.

— Не дойдох при теб, за да ми гледаш, Марина — каза той.

— Моля? — попита тя объркано.

— Когато се запознахме. Търсех те. От доста време. Много дълго ми отне да те намеря. — Думите сами по себе си бяха романтични, такива думи би изрекъл опиянен от любов човек. Само че тонът на Гидиън — мрачен и едновременно с това странно извинителен — им придаде различен смисъл. — Опитвам се да ти кажа, че никой не те е препоръчал. Трябва да ти разкажа как се озовах тук, Марина.

Тя се отдръпна от прегръдката му с премаляло сърце.

— Добре. Нека... Имам чувството, че трябва да се облека.

Тя потърси дрехите си, пръснати по пода и смесени с дрехите на Гидиън. Вдигна джинсите си и забеляза, че пръстенът и верижката всеки момент щяха да паднат от джоба, където на излизане ги бе пхнала в бързината. Поклати глава, не можеше да повярва, че не се е

сетила да ги сложи на по-безопасно място, и сложи верижката на шията си. Усети пръстена странно топъл до голата кожа на гърдите си. И тогава забеляза, че Гидиън е застинал съвсем неподвижно и я гледа, все едно... все едно е готов да я убие. Тази мисъл хрумна на Марина и тя усети как изстива... много силно.

— Какво има? — попита тя. — Какво има?

В гласа ѝ се долавяше паника, сама го чуваше. Той не каза нищо, стиснал устни на тънка бяла линия, но най-сетне излезе от неподвижността си, приближи се до нея и я засенчи като затъмнение. Пресегна се и за миг тя си помисли, че ще я удари. Погледът му беше убийствен. Бавно и сковано, сякаш движението му причиняваше болка, Гидиън вдигна пръстена от гърдите ѝ и го стисна между палеца и показалеца си.

Марина усети как мощен електрически шок спира дъха ѝ. Земята под нозете ѝ се разтресе, но тя остана неподвижно като вкаменена. В съзнанието ѝ се сблъскаха образи, които не можеше да спре да се редуват бързо един след друг: червеното сияние на пръстена, усилено стотици пъти, пълните с омраза очи на Гидиън, ръцете ѝ върху меките ръце на старицата, пръстенът около шията на онази старица, уплашените ѝ очи... госпожа Голдън... Това бяха очите, ръцете и пръстенът на госпожа Голдън, кафявите очи на Гидиън, кафявите очи на госпожа Голдън, същите очи. Същите очи. *Той има вашите очи.* Чу се как изрича тези думи и изстена на глас. Цялата трепереше, всичко се движеше, сякаш подът се огъваше под леглото. Светлината в стаята стана много силна, заслепи я, после отново притъмня. Тя чу смях, плач, стенания — звуците хаотично нахлуха в ушите ѝ. Изведнъж стаята се напълни с хора, които се катереха един връз друг, пресягаха се към нея, а лицата им ѝ бяха познати, но се сливаха едно с друго. Тя затвори очи и се опита да изкрещи, но не можа. *Престани* — чу вика вътре в главата си и отвори очи. Стаята се стабилизира и престана да се върти. Шумът и образите изчезнаха.

Само че той не я пускаше, не помръдваше, не сваляше очите си — очите на майка си — от лицето ѝ. Сърцето на Марина препускаше като лудо и пърхаше, кръвта се оттече от лицето ѝ. Беше сигурна, че ще припадне или че той ще я убие с жестокия си поглед.

— Откога знаеш? — попита той.

Беше толкова близо, че усещаше топлия му дъх с лицето си.

— Аз... аз... не знаех... — Марина се разтрепери и зъбите ѝ затракаха. Неистово се помъчи да се овладее.

— Що за човек си ти? — попита той. — Що за човек постъпва така? — Той отстъпи назад, но не пусна пръстена. Верижката силно дръпна шията на Марина и отметна главата ѝ напред.

— Боли ме...

— Свали го — нареди той.

Марина усещаше съкрушителната тежест на проникновението — беше сбъркала по отношение на съня си. Не тя се опитваше да го настигне, а той се опитваше да хване нея.

— Свали го — повтори той вече по-заплашително.

— Пусни ме и ще го сваля — каза тя.

Гидиън пусна пръстена и той звучно тупна върху кожата ѝ. Тя усети силна и остра болка на мястото, където пръстенът я удари, и парченце стъкло прободде гръдната ѝ кост. Свали верижката, пръстенът увисна между пръстите ѝ за последен път и тя му го подаде. Той го взе, погледна го, после го стисна в ръката си и го скри от погледа ѝ. Раменете му увиснаха, а гневът и заплахата сякаш тутакси го напуснаха. Марина забеляза как гърлото му се свива спазматично.

— Ти ѝ отне всичко — каза той. — Накрая... — Гидиън погледна Марина толкова нещастно, че тя усети болката в костите си. — Тя ядеше котешка храна. Нямаше пари дори да си купи истинска.

Марина отмести поглед от него. Чувстваше се по-гола от всякога, затова нахлузи джинсите си и полото, което най-сетне намери на пода. Светлината погаждаше номера на очите ѝ, докато извършваше тези движения. Тялото ѝ изглеждаше така, сякаш бе покрито с тънички сребристи следи и отпечатьци от пръсти — неговите отпечатьци. *Скрий ги*, помисли си тя. Гидиън стоеше на мястото си и голотата му също бе станала нелепа и странна. Протегна юмука си. Част от златната верижка увисна между сключените му пръсти.

— Как си могла да вземеш това? — попита той. — Как си могла да бъдеш толкова зла?

— Не си разбрал — внезапно възвърна гласа си Марина. — Не съм го взела. Тя ми го даде.

Смехът на Гидиън прозвуча грозно.

— Да, всички казват така.

— Вярно е, Гидиън. Не исках да го взимам. Тя ме помоли да го нося. Аз...

— И защо ще го прави? Този пръстен беше толкова важен за нея. Защо ще го сваля и ще го дава на теб?

За да те пазя, помисли си Марина и усети как лицето ѝ пламва. Нямахше как да му обясни това. Съдът я бе обявил за виновна и сега му оставаше само да произнесе присъдата.

— Марина... — Болка прониза гърдите ѝ, когато устата му изрече името ѝ. — У теб има ли нещо истинско? Има ли нещо, което да е важно за теб?

Тя се изправи, опита да се приближи към него, но помежду им вече имаше преграда, непреодолима като дебела тухлена стена.

— Аз съм истинска — изрече тя най-накрая. — Това е истинско.

— Това... — поде той и замълча за миг, борейки се с думите. — Това беше грешка.

Отдръпна се от нея, вдигна дрехите си от пода и се облече с мрачната решителност на войник преди битка. Марина си помисли колко много прилича той на майка си, която почти виждаше пред очите си — не, наистина я виждаше, — застанала между тях двамата. Марина впери поглед право в халюцинацията си и госпожа Голдън също я погледна, посочи с ръка най-напред към своята шия, после към шията на Марина. „Носи го — каза госпожа Голдън. — Обеща да го носиш.“

— След като си знаел коя съм — насочи погледа си Марина към Гидиън, — тогава защо се случи това?

И двамата вече бяха напълно облечени, само разхвърляното легло показваше, че помежду им се е случило нещо интимно. Всичко у Гидиън — от изражението до скованата поза — подсказваше твърдо като камък отчуждение. Вече изглеждаше далеч от нея и точно затова следващите му думи я шокираха и тя потъна в трепетно мълчание.

— Влюбих се в теб — каза той.

По-късно, когато Марина си припомняше всичко, не можеше да си спомни точните думи, които бе използвал след това. Тя по-скоро погълна историята му, не я изслуша, и всички парченца от нея я удряха като камъни. Тръгнал да я търси едва месеци след смъртта на майка си. Отнело му доста време да свърже нещата. Не можел да си представи къде са се стопили всички пари и защо майка му е стигнала до това

ужасно положение. Нищо не му била казала, а когато той пристигнал във Флорида, вече било твърде късно. А и пръстенът. Знаел колко много означава той за майка му, много повече от материалната му стойност, затова не можел да си представи, че тя се е разделила с него, освен ако... Е, не знаел освен ако какво, не можел дори да си представи. Най-накрая разбрал кой е взел парите, но междуременно решил, че майка му е изгубила пръстена, защото вече познавал Марина и разбрал, че не е възможно тя да го е взела. На каквото и друго да била способна, не би могла да открадне най-ценното притежание на една старица, чиято единствена грешка била да ѝ се довери. Най-трудно му било да преглътне как самият той повярвал на Марина. Ето това искал да ѝ каже — че е дошъл да я търси, но желанието му за мъст се превърнало в желание към самата нея. Убедил се, че в крайна сметка майка му не е допуснала грешка и че фактът, че го е отвела при Марина, е било последното и най-хубаво нещо, което е правила за него. Обаче самозаблудата явно се оказала наследствена. Марина била лъжкиня и крадла — порочна до мозъка на костите си. Държал доказателството в ръката си.

Когато той приключи, Марина бе плувнала в пот и дишаше тежко. Лицето ѝ бе мокро от сълзи, които не помнеше да е проливала.

— Моля те, трябва да ми повярваш. Майка ти ме помоли да нося пръстена... аз го взех... По време на последния ни сеанс тя ми даде хиляда долара. Това е всичко.

— Това е всичко ли?

— Не, ти не разбираш! Аз не бях единственият медиум, при който ходеше майка ти. Тя имаше цял списък с гледачки. Тя съзнаваше какво прави, Гидиън. Взела съм от нея само три хиляди долара. През онзи ден тя имаше повече от това в чантата си.

— Не ти вярвам. Откраднала си пръстена ѝ.

— Не, Гидиън, не. Не съм го откраднала. Тя ми го даде, помоли ме да го нося. Това е истината. — Марина се поколеба и си пое дъх. Трябваше да му каже защо така и не го е върнала, макар и самата да не знаеше. Дори сега усещаше липсата на златното бижу като дупка в сърцето си.

Устните на Гидиън се извиха в мрачна усмивка. Заяви, че нямало за какво да се притеснява, нямало да ѝ създава проблеми, можела да продължи да си живее, както си иска. Рано или късно щели да ѝ

потърсят сметка за постъпките, но нямало да го направи той. Тръгвал си, вече го нямало. Вдигна вазата с розите и за миг тя си помисли, че ще си тръгне с нея, обаче Гидиън се обърна и навря вазата в ръцете ѝ толкова грубо, че цветята я удариха през лицето. Няколко листенца се откъснаха и се посипаха като розови конфети в краката ѝ.

— Задръж ги — каза той и добави: — Ще се наложи да се прибереш сама.

Марина усети как въздухът се раздвижи, когато той мина покрай нея и след секунди чу вратата да се затръшва. Стоеше с вазата в ръце, обгърната от уханието на розите, докато нозете ѝ вече не издържаха тежестта и се наложи да я пусне.

* * *

Солената вода се завихри около краката на Марина и се отдръпна. Приливът бе започнал. *Преструвай се, че всичко е наред.* Това предупреждение прозвуча в главата ѝ в мига, в който Гидиън излезе от стаята, и не бе престанало да звучи оттогава. Тя съзнаваше, че единственият проблем е, че вече нищо няма да бъде наред.

Хлапе притича покрай нея и нагази във водата. Беше облечено с малък червен бански и имаше буйни руси къдрици. Чуваше го как се смее, докато удряше мокрия пясък с подобните си на морски звезди ръчички. Престраши се да влезе още малко навътре и седна, а водата се издигна над заобленото му коремче. Марина погледна назад и видя жена с жълт бански, легнала на пясъка, обърнала лице към слънцето, сякаш се опитваше да улови всеки лъч заради тена си. Марина знаеше какво ще се случи две секунди, преди вълната да се спусне и да покрие детето. Скочи на крака и се втурна във водата, гмурна се, за да извади момченцето. Само че в прибоя имаше само пясък и водорасли. Не може водата да го е завлякла толкова бързо, каза си Марина и се обърна към брега в пристъп на паника. Жената също бе изчезнала. Марина беше мокра и очите ѝ смъдяха от солта. Цялата сцена бе халюцинация. Тя усети как напрежението се натрупва зад челото ѝ — съчетание от главоболие и от напирещите сълзи. Трябваше да се махне от тук и да се върне в кабинета си. Днес трябваше да работи. Утре

щеше да започне да размишлява дали не е време да напусне Калифорния.

Марина тръгна по пясъка, а мокрите краища на полата залепваха за краката ѝ. Пет пари не даваше, че е мокра, в момента искаше само чаша топло кафе. Нямахте да е от кафенето на Роса. Още нещо, което трябваше завинаги да зачеркне от списъка си. Почти бе стигнала края на брега, когато ги видя да идват към нея — момченцето с червен бански и майка му със своя жълт. Развълнувано и с поруменели бузи, момченцето припикаше на няколко метра пред нея.

— Конър! — провикна се майката. — Не бързай толкова!

Детето не я слушаше. Марина си помисли, че не след дълго тя няма да слуша него. Марина спря точно пред жената.

— Трябва да го наглеждате — каза ѝ тя. — Приливът настъпва много бързо. Може да пострада или дори... Трябва да го държите под око. Внимавайте.

— Коя сте вие? — попита жената. — Какъв ви е проблемът? Конър, върни се! — Този път момчето се върна и застана до майка си, обвило с пълната си ръчичка слабия ѝ загорял крак.

— Просто го дръжте под око — каза Марина и продължи напред.

— Ти се дръж под око! — кресна жената. — Това е тормоз, така да знаеш! Ще ме учи как да се грижа за собствения си син!

Марина продължи да върви. Погледна назад само веднъж, когато стигна до главния път. Жената бе взела сина си на ръце и го притискаше силно към хълбока си, докато вървеше към водата.

**ВТОРА ЧАСТ
ПРОРОК**

ГЛАВА 20

Февруари-март 2007 г.

Нощта е толкова плътна и тъмна, че тя се чувства заслепена от нея. Няма улични лампи, няма луна, звездите не светят. Тя върви ли върви и краката я болят. Пътят е като движеща се под нозете ѝ пътечка — не може да стигне там, не може да стигне до него. Миризмата на рози и на пушек я обгръща, нахлува в сетивата ѝ. Той върви няколко метра пред нея, пъхнал ръце в джобовете си, забол поглед в пътя. Тя вече хуква, остри камъни бодат стъпалата ѝ, но кой знае как тичането само я забавя. Вика му — спри! Обаче от гърлото ѝ не излиза звук. Тя се дави от пушека и от мириса на розите. Той спира и се обръща. Тя познава това място. Спри! Той не я чува. Тя вече е точно зад него, скъсила е дистанцията и той се обръща. Тя се опитва да затвори очи, но те вече са затворени. Чува кашлица и го наблюдава как се обръща. Проблясва светлина, експлозия и всичко отново става черно.

* * *

Марина се събуди сепнато и усети непреодолима нужда да повърне. Залитайки изтича до банята и едва успя да издържи да се надвеси над тоалетната, за да повърне и да изпразни стомаха си, раздирана от болезнени спазми. Дълго не можа спре, а накрая бе изтощена и плувнала в пот. Облегна пламналата си глава на хладните плочки в банята и зачака да премине най-лошото. Не си спомняше откога не бе усещала толкова ясно всяко потрепване и помръдване на тялото си. Чуваше как кръвта се движи в органите ѝ, усещаше лекото свиване на мускулите около устата и шията си. Освен това някъде дълбоко в костите на таза си усещаше растящата тежест, опъването на сухожилията, приближаващата сянка на предстояща болка. Не приличаше на менструални спазми, а по-скоро на устремно скупчване на клетки, на събиране на енергия, което отместваше фокуса от която и

да било друга част на мозъка и на тялото ѝ към тази централна точка. Все едно бе извънземно нашествие.

Веднага щом бе в състояние да се изправи, без виенето на свят да я принуждава отново да се наведе над тоалетната, Марина наплиска лицето си с вода, облече се и се запъти към вратата. Няколко минути по-късно стоеше насред Райт Ейд на булевард „Енсинитас“, оглеждайки огромното разнообразие от тестове за бременност. Имаше ранни тестове, късни тестове, тестове за всяко време на деня. Плюс — значи си бременна, минус — значи не си. Розови ленти, сини ленти. Два теста за 12,99 долара, запазената марка на магазина за 8,99 долара и отстъпка от 2 долара, която пристига по пощата — в срок от осем до десет седмици.

Или девет месеца.

Когато се приближи към рафтовете, Марина забеляза, че някакъв безотговорен човек, който явно нямаше право да бъде родител, бе зарязал малко дете насред пътеката. Бебето едва ли бе на повече от няколко месеца — беше съвсем малко и облечено в онези пухкави хавлиени гащеризончета. Дрешката му беше бяла (неподходящ цвят за бебешка дреха, помисли си Марина), имаше лъскави каишки и покриваше изцяло стъпалата. Момиченцето — Марина позна, че е момиченце — лежеше спокойно на мръсните пластмасови плочки на магазина, оглеждаше се с големите си лешникови очи и риташе с малките си обувки крачетата. Марина вдигна поглед към гишето на аптеката, защото помисли, че майката на бебето е там, чака да ѝ изпълнят рецептата и сигурно се обръща, за да провери дали детето е добре. Само че на гишето стоеше само апатичната продавачка, облегната на рамката.

Погледът на Марина се стрелна обратно към бебето, но то беше изчезнало. Тогава тя разбра, че се случва отново. От корема ѝ отново се надигна гадене. А някъде отдолу се засили странното усещане, което не бе точно болка, и ѝ напомни защо е дошла тук. Марина знаеше какъв ще бъде резултатът от теста, но въпреки това трябваше да си избере един комплект и да го купи. Нуждаеше се от доказателство.

Пресегна се към най-евтиния вариант (какво значение имаше дали тестът ще е марков?) и усети някой да подръпва полата ѝ. Сведе поглед и видя момиченце, което веднага разпозна като поотраснала

версия на детето отпреди малко. То беше на около пет години, дългата му тъмна коса бе вързана на спретната конска опашка, а удивителните му зеленикаво златисти очи бяха вперени право в сърцевината на Марина. Стъпалцата му бяха боси, а пръстчетата му — безгрижно розови. Ухаеше сладко, като захарно петле. В устата на Марина имаше горчив вкус.

— Какво искаш? — прошепна тя на момиченцето, което толкова много приличаше на самата нея на тази възраст. Шептеше, защото независимо дали детето бе халюцинация, трябваше да му говори, но се опитваше да говори тихо, за да не прилича на луда. Много пъти бе виждала такива бездомни шизофреници, които крещат срещу бог и срещу правителството, а пълните им с грешки надписи на картони молят за помощ.

Детето не каза нищо. Марина затвори очи, гаденето се засили. За един ужасен миг ѝ се стори, че ще повърне върху тестовете за бременност отпред. Няколко секунди тя просто остана със затворени очи и с усилие на волята се опита да възвърне нормалното си състояние. Когато вече не усещаше подръпването на полата си, нито сладкия мирис, отвори очи и се огледа. Нищо — само възрастният мъж, който разглеждаше витамините в края на пътеката и се опитваше да наблюдава Марина с тъглчето на очите си. Трябваше да си тръгне, да излезе, преди да привлече допълнително вниманието към себе си.

Момиче с бели шорти и фланелка мина прекалено близо до Марина и леко се блъсна в нея.

— Извинете.

— Няма нищо — промърмори Марина разсеяно и замаяно. Момичето бързо отмина и Марина се обърна и го видя как завива, размахвайки конската си опашка. Преди да тръгне по другата пътека, то се обърна и ѝ се усмихна с блеснали лешникови очи, с една трапчинка точно като тази на лявата буза на Марина. Искаше ѝ се да попита момичето как се казва. Щастлива ли си? Къде е майка ти?

Опашката на касата се виеше чак до рафтовете с намаление на сладкиши. Марина не знаеше колко време ще издържи в навалищата, която я притискаше все повече и повече. Но в този момент някой отвори вратата, защото полъх на вятъра погали скулите на Марина и тя отново бе в състояние да диша. Гаденето поотмина и тя се почувства почти нормално. Хората на опашката край нея също изглеждаха

нормални — плътни и реални, не видения. Жена на средна възраст с възтесничък костюм стискаше бутилка изстудена напитка с кафе и касета за принтер в едната си ръка, а с другата притискаше мобилен телефон към ухото си.

— Казах му, че ще ни трябват четири такива — казваше жената. — Сигурна съм, че му го повторих поне десет пъти. Не отговарям, ако... Какво? Не ме интересува какво казва тя...

Внезапно Марина разбра, че жената ще бъде уволнена от работа. Щеше да се вбеси, да наеме адвокат и да се опита да съди компанията за неправомерното си уволнение, но те щяха да научат за дребната сума, която си е присвоила — Марина получи мимолетно видение за много скъпа пинята на парти за детски рожден ден, а отзад няколко възрастни пиеха мохито, — и в крайна сметка компанията щеше да осъди нея. Жената щеше да се разори и щеше да се наложи да се премести... Марина виждаше камионите на фирма за пренасяне пред неподдържана морава...

Марина тръсна глава, пое си дълбоко въздух и отмести поглед към кльощав младеж с неприятно акне, който пристъпваше от крак на крак, докато чакаше. Държеше еднолитрова бутилка с моторно масло, един литър кока-кола и литър и половина долнопробна водка. Тя едва се сдържа да не му каже да върне водката на рафта — ако възнамеряваше да пие вечерта, а тя знаеше, че той ще направи точно това, — защото щеше да катастрофира. Нямаше да умре, но щяха да го арестуват и да му вземат книжката.

Пред нея млада жена — загоряла, с подчертано спортна фигура, със силиконови гърди, щръкнали от късото ѝ светлозелено горнище — спореше с касиерката за някаква специална оферта за спирала за мигли. Марина установи, че се дразни от нелепостта на положението. „Защо си правиш труда? — идеше ѝ да попита младата жена. — Спиралата нищо няма да промени. Той няма да ти се обади довечера, нито утре, нито когато и да било повече.“

Марина потърси в чантата си пари в брой. Трябваше да плати възможно най-бързо и да се измъкне от тези шеметни разговори и миражи.

Най-накрая жената се отказа от борбата за допълнително намаление и си тръгна от касата с възмутен замах. Дойде редът на Марина. Тя остави теста на плота и вдигна поглед. Касиерката бе по-

възрастно копие на трите момичета, които бе видяла на пътеката на магазина, което не учуди Марина, но и не бе по-малко тревожно. Касиерката, която ѝ се усмихна и я попита дали ще плати с карта или в брой, толкова много приличаше на Марина на двайсет години, все едно бе нейно копие. Ако не точно копие, то поне... Би могла да бъде дъщеря на Марина. Да, точно това е, даде си сметка Марина. Тя гледаше собствената си дъщеря — детето, чието съществуване скоро щеше да бъде потвърдено от теста в треперещите ѝ ръце.

— Госпожо? С кредитна карта или в брой?

Марина промърмори нещо за плащане в брой и зарови в чантата си. Когато отново вдигна поглед, дъщеря ѝ бе изчезнала и на нейно място имаше слабичко русо момиче, чието търпение явно се изчерпваше.

— Извинете — каза Марина. — Благодаря.

Подаде на служителката нужната сума, обърна се и излезе, вървейки възможно най-бързо и без да се обръща.

* * *

Марина се качи в колата си и подкара към кабинета си, обмисляйки какво трябва да направи сега. Тестът ѝ за бременност бе категоричен по начин, който, сигурна бе, никой друг не бе преживявал.

По-рано, на излизане от магазина, Марина тя трепереше толкова силно, че ѝ отне няколко минути да отвори кутийката и запечатаното пликче вътре. През цялото време си казваше колко безсмислено е начинанието ѝ — резултатът бе очевиден. Когато най-сетне успя да измъкне лентичката от пакетчето, се засмя, както понякога правят хората на погребение. Тестът беше от онези с плюс и минус: плюс — да, минус — не. Само че отговорът вече беше там, когато Марина отвори фабрично запечатания неизползван тест — розов знак плюс, който сякаш светеше в сумрака на банята ѝ. Хвърли лентичката на пода, чу я как изтрака върху плочките и веднага излезе от къщи. Нуждаеше се от сигурността и стерилността на кабинета си, за да реши какво да прави, след като вече знаеше отговора.

Само дето не знаеше откъде да започне. Как постъпва човек в такива случаи — просто отваря телефонния указател и започва да

звъни на лекари и клиники напосоки? Никой не рекламираше аборти. Чувстваше мозъка си тромав и глупав. Никога досега не бе имала нужда от нещо подобно, само по себе си малко чудо, но въпреки това трябваше да знае къде да отиде или на кого да се обади.

— Каквато майката, такава и дъщерята.

Отначало Марина си помисли, че звукът идва от вътрешността на главата ѝ, и примижа силно, за да го спре.

— И аз исках да постъпя така с теб. Греховете на майката...

Марина позна гласа — не беше нейният. И не идваше от главата ѝ. До нея, отпусната на предната седалка, седеше мъртвата ѝ майка и оглеждаше мръсните си нокти. Косата ѝ беше дълга и мръсна, дрехите ѝ бяха измачкани, защото беше спала с тях, босите ѝ крака бяха почернели от мръсотия. Марина се застави да не откъсва поглед от пътя и да не говори с привидението, но можеше да направи само толкова, за да не изблъска мръсната си майка от колата.

— Тогава беше много по-трудно — каза майката на Марина. — Абортите все още бяха незаконни. Не че нарушаването на закона някога ме е плашело, разбира се. Работата е там, че не ми пукаше за закона и не исках да ставам майка. Точно така, не те исках, Марина. Обаче нямах пари и не намерих кой да направи аборта. А после стана твърде късно. Винаги е твърде късно. И ето те теб.

Марина крадешком метна кос поглед към майка си, която се усмихваше, разкривайки посивелите си зъби. Вгледа се в очите ѝ, които имаха същата форма и цвят като нейните. Потърси в паметта си време, когато е смятала майка си за красива. Би трябвало да има такава, но не го откри.

— Защо ми говориш? — попита Марина. Гласът ѝ прозвуча тънък и приглушен.

— Защото някой трябва да ти каже — отвърна майка ѝ. — Не успях да се освободя от теб, ти също няма да се освободиш от това дете. — Тя посочи корема на Марина. — По-добре не си прави труда.

— Махай се! — прошепна Марина и отново впери поглед в пътя.

— Ще трябва да постъпиш правилно — заяви майка ѝ. Наведе се толкова близо към нея, че Марина чуваше думите в ухото си. — Аз трябваше да те родя и ти ще трябва да родиш нея. Трябва да го знаеш.

— Не — възрази Марина, — няма. Няма.

— Проблемът ти е, че винаги си смятала, че знаеш всичко. Не слушаш.

— Точно пък теб защо да те слушам?

— Защото ако не разбереш, ще трябва да продължа да идвам — чу тя да казва майка ѝ. — Сигурна съм, че не искаш това.

— Не те чувам — каза Марина. — Всъщност не си тук.

Усети трепване на въздуха край себе си и нещо, което прозвуча като въздишка. Тя погледна надясно. Майка ѝ бе изчезнала.

Ето така полудяват хората, каза си Марина. Става бавно — мъчителните степени на лудостта. Виждаш хора, които всъщност не са там, чуваш думи, които не са изречени. А после започваш да разговаряш с привиденията. Досега успяваше да потиска този импулс на публични места. Но кога ли щеше да настъпи моментът, когато вече нямаше да може да го контролира? Вече бе близо до този момент. Седмици наред се контролираше дори когато основите на старателно изградения ѝ живот започнаха да рухнат. Времето бе приело чудата и непознатата форма след сутринта, когато Гидиън си бе тръгнал, стиснал онази ваза с рози — ето тогава бе започнало цялото това безумство. Най-напред госпожа Голдън, после дъщерята на Роса... и това бе само началото. В съзнанието на Марина мъртвите се смесваха свободно с живите и ставаха все по-реални с течение на времето.

Но не само мъртвите бяха призовани към живот. Ако беше само това, щеше да е поносимо. Обаче не. Във всеки момент от всеки ден Марина не можеше да бъде сигурна дали това, което прави или вижда, се случва наистина, вече се е случило или предстои да се случи. Все едно постоянно се намираще в състояние на дежа вю или като сомнамбул преминаваше през поредица от миражи на пластове. Това усложняваше дори простичките действия като разходка по брега или поръчването на чаша кафе и правеше почти невъзможни по-сложните ѝ служебни взаимоотношения. Марина дължеше успеха си най-вече на своята наблюдателност и на способността да анализира тези наблюдения пред клиентите си. Всичко това вече бе изчезнало, заглушено от променливия калейдоскоп на непрекъснатите видения пред очите ѝ. Тя можеше единствено да се придържа към онова, което вижда, и да коментира него. А то не бе онова, което искаха да чуят клиентите ѝ.

В повечето случаи се натъкваше на враждебна реакция като на жената, чието дете бе „видяла“ да се дави в океана, преди това действително да се случи... както когато се срещна с нова клиентка, препратена ѝ от редовен посетител. Жената се представи като Брук, но веднага след това Марина каза:

— Приятно ми е да се запознаем, Барбара.

Жената тутакси настръхна и Марина се опита да се коригира, но вече нищо не можеше да се направи — Барбара бе единственото име, което излизаше от устата ѝ.

— Промених името си отдавна — нацупи се жената, — така че не разбирам защо толкова държите да ме наричате Барбара.

И това бе само първото недоразумение. Когато Марина коментира голямото и богато украсено разпятие, което Брук/Барбара носеше, жената я изгледа, все едно е за освидетелстване.

— За какво говорите? — попита тя и Марина погледна към шията ѝ, която внезапно се оказа гола.

— Имам предвид — запелтечи тя... — имах предвид вярата ви, която е много важна за вас.

— Не, и това отдавна оставих зад гърба си — заяви жената.

— Но точно то ви възпира — обясни Марина.

— От какво ме възпира?

— В училището, където работите, има една жена — каза тогава Марина, напълно неспособна да спре нито образите, нито думите, които ги следваха, — която ви привлича. Влюбена сте в нея. Само че няма да излезете с нея, защото вярата ви казва, че не е редно.

Жената се изправи толкова бързо, че едва не прекатури масичката. Лицето ѝ бе измъчено и преbledняло и тя процеди:

— Няма да ви платя за това. Това е... възмутително. — После вбесена изхвърча навън.

Марина започваше да свиква с такава реакция, но да свикнеш и да го разбереш са две различни неща. Фактът, че в момента получаваше пророчески видения и че те бяха не само нерегулирани и неразгадаеми, но и съсипваха бизнеса ѝ като медиум, предизвика у нея дисхармония в познанието, с която не можеше да се примири. Искаше ѝ се да вярва, че има физическо обяснение за онова, което ѝ се случва — промяна в мозъчните функции, пощурели синаптични сигнали, — и че то може да бъде поправено или излекувано. Марина обаче не

можеше да бъде сигурна в нищо, освен че имаше много малко време, за да го разгадае. Клиентелата, която бе успяла да си създаде с толкова много труд, започваше да се пръска. Новите клиенти или бяха озадачени от поведението ѝ, или се ядосваха от думите ѝ, а старите ѝ редовни посетители, основните ѝ клиенти, изглежда напълно се бяха стопили.

Марина се опита да си спомни кога за последен път е виждала Мадлин и си даде сметка, че я е отблъснала още преди да се случи всичко това. Мадлин обаче не бе човек, който би отстъпил. Нито пък Еди, който неочаквано изникна в мислите на Марина. Искаше ѝ се той да се махне, но винаги бе смятала, че ще продължи да се навърта край нея, някъде в периферията на живота ѝ. Сега си даде сметка, че не го е виждала след онази сутрин в „Дарлингс“ — сутринта на деня, завършил с Гидиън.

Като че ли всичко се свеждаше до Гидиън. Всяка вечер той се връщаше в съня ѝ и тя не можеше да го спре. Когато сънят тъкмо се бе появил — все едно бе преди цяла вечност — Марина бе убедена, че Гидиън се отдалечава от нея. Сега обаче, след като наистина си бе отишъл, вярваше, че той идва към нея, въпреки че насън вървеше подире му. Струваше ѝ се ясно, че трябва да го предупреди, но всичко останало в съня бе много объркващо. Имаше подробности, които не можеше да види, защото се замъгляваха, преди да ги определи, изпитваше и усещането, че познава мястото, към което се бе запътил той. Почти можеше да го зърне. Но всяка нощ, във всеки сън имаше експлозия, избухване на светлина, преди да успее да види каквото и да било, и после тя с ужас осъзнаваше, че той е мъртъв. Да, смъртта бе съвсем ясното послание на съня и в края му, преди всичко да потъне в мрак. Марина имаше усещането, че не е направила достатъчно, за да го предупреди навреме. Преди да се разбуди, тя изпитваше физически скръбта от загубата му. А веднага щом се събудеше, я връхлиташе гаденето — вълна след вълна.

Тя притисна с ръце корема си, сякаш за да го сплеска. Бременността — отказваше да мисли за нея като за бебето — бе последният и най-жесток обрат от историята, започнала с Гидиън. Собственото ѝ тяло я бе предало и се бе вкопчило в това късче от него, въпреки че съзнанието ѝ казваше, че трябва да се откаже от него. Той нямаше да се върне. Това бе истинското послание на съня този път.

Марина щеше да сънува този сън, докато не прекрати бременността, първата стъпка по пътя към нормализиране на нещата. Тя си мислеше, че е алергична към бременността и това бе една от многото причини майчинството да не е сред възможните за нея варианти.

Най-сетне стигна до кабинета си, но се наложи да даде на заден и да заобиколи, за да избегне ремонта на улицата. Не знаеше какво правят, подозираше, че и другите хора не са осведомени защо половината улица е разкопана, но шумът, прахът и движението давеха квартала. Когато успя да намери място за паркиране, вече бе изтощена. Реши да поседи в колата няколко минути и да се окопити. Поне за момента в металната черупка беше спокойно.

Не бе в характера ѝ да се вайка или да се съжбялява, но сега се питаше защо точно тя е избрана за случващото се, което ѝ се струваше като цунами от лош късмет. Не, не от лош късмет. По-скоро бе наказание. За миг облаците се разпръснаха и тя усети яснотата, която преди бе приемала за даденост, но вече не можеше да разчита на нея. Даде си сметка, че всичко се свежда до свободната воля. Всеки един от клиентите ѝ, предишни и настоящи, упражняваше свободната си воля, когато сядаше на масата пред нея. Никой не бе дошъл по принуда. Бъркаха в джобовете си да ѝ платят със собствените си ръце. Госпожа Голдън бе дала онзи пръстен на Марина, защото така искаше. Единственото престъпление на Марина, ако изобщо можеше да се нарече престъпление, беше, че не се бе свързала с госпожа Голдън достатъчно бързо, за да ѝ върне пръстена, преди старата дама да почине.

— Ти обеща да го носиш. Обеща да го пазиш.

Марина се сепна от думите, извърна се и видя госпожа Голдън да седи там, където преди броени минути бе седяла майка ѝ. Този път не се опита да пренебрегне видението, но не знаеше дали защото е твърде изморена, за да се съпротивлява, или просто предпочиташе госпожа Голдън пред майка си.

— Носих го — отговори Марина. — Щях да продължавам да го нося, ако той не се бе върнал.

— Трябва да носиш пръстена — настоя госпожа Голдън. — Трябва да си го върнеш.

— Не знам как да го направя — призна Марина. Запита се дали някой не я гледа — сигурно изглеждаше като ненормална, която си

говори сама в колата. Но пък тук, в Южна Калифорния хората правеха всякакви странни работи в автомобилите си. Да си говориш сам бе най-малкото.

— Той мисли, че съм откраднала пръстена от вас — продължи Марина. — Ще ми се да му кажете какво се случи.

— Той не е в безопасност! — внезапно кресна госпожа Голдън. — Няма да бъде в безопасност, ако не носиш пръстена!

— Какво искате да направя? — попита Марина. Обхвана главата си с ръце и натисна очите си, докато не видя петна. — Това е налудничаво — каза си тя. Отвори очи и се обърна надясно. Седалката до нея отново бе празна. — Знаете ли — каза тя във въздуха, — ако се бяхте позадържали малко по-дълго, щеше да е от полза.

Марина излезе от колата и тръгна към кабинета си, смеейки се на собствената си лудост. Разбира се, в това нямаше нищо смешно, но май беше по-добре, отколкото да плаче.

* * *

Още щом прекрачи прага на кабинета си, Марина разбра, че нещо не е наред. Изпита неуловимото, но настойчиво чувство, че въздухът се е раздвижвал — преместване на молекули. Някой бе влизал. Наглед нищо не бе преместено, но тя усещаше допира на друг човек толкова ясно, сякаш виждаше светещи отпечатьци. Бавно отиде в задната част, а страхът и ужасът се редуваха да шептят в ухото ѝ. Получи проблясък, не точно спомен, че е с Гидиън в деня, когато бе дошъл при нея да му гледа, макар да не го бе искал. Тогава бе видяла сянката на човек да излиза през задната врата, но бе отхвърлила подобна невъзможна вероятност. Марина си помисли, че вече няма нищо невъзможно, и това бе някак свързано с...

Тя погледна какво я чака на масата, където правеше пророчествата си. Картите таро бяха разпилени безразборно на пода, сякаш някой ги бе хвърлил във въздуха. На масата нямаше нищо друго, освен две неща — в средата една-единствена изсъхнала и почерняла роза върху единствената карта, която не бе на пода: Смъртта.

Две мисли се бореха в главата на Марина, когато седна пред сцената. Едната бе, че човекът, проникнал в кабинета ѝ и подредил

сцената, не знаеше нищо за таро, за магии, за вуду или за което и да било тъмно изкуство. Дори най-неопитните практикуващи бяха осведомени, че картата на Смъртта не означава физическа кончина. Извършителят на това беше аматьор. Втората мисъл, която все повече се налагаше, бе, че първото съображение няма значение. Намерението беше зловещо и Марина се изплаши.

Пресегна се, премести розата и взе картата. За миг стаята край нея сякаш се разклати и после притъмня. Зрителното поле на Марина се сви, а когато отново се разшири, тя изпита усещането, че вече не е в собственото си тяло, а сякаш гледа през очите на друг човек. Обходи с поглед стаята, непозната ѝ от тази гледна точка, и изпита растящо презрение, което не бе нейно, а на човека, в чиято глава се бе озовала. Усети противната миризма на пот и още нещо — горчива химическа миризма. Чу мисли, които не бяха нейни, толкова ясно, все едно ги мислеше самата тя.

Скапана вещица. Изобщо не биваше да ти вярвам.

Беше самата тя, помисли си Марина. Вещицата бе самата тя.

Едно време са ги изгаряли. Не е трябвало да спират да го правят. Прекрасна идея.

Марина видя как картите се разлитат и се пръскат, видя картата на Смъртта върху масата, видя мъртвата роза, стисната от черна ръкавица, видя как цветето бива внимателно поставяно отгоре.

Да видим дали това ще ѝ хареса — един от собствените ѝ номера.

Тя усети силна и черна вълна от омраза. Но зад нея се криеше още нещо — нещо по-горчиво, тъжно и заровено надълбоко.

Да изгори, ето това заслужава. Да изгори като вещица.

Марина усети силно разтърсване, все едно някой я бе ударил отзад по главата, и за момент в стаята стана съвсем тъмно. Секунда по-късно отново се бе върнала в себе си, очите ѝ пареха, устата ѝ бе пресъхнала. Краката ѝ внезапно бяха станали твърде слаби, за да я издържат, Марина се отпусна тежко на стола си и впери поглед в нищото, докато умът ѝ се опитваше да осмисли случилото се. *Телепатия.* Марина превърташе думата в главата си, обмисляйки значението ѝ — връзката между две съзнания извън областта на сетивното възприятие. Преди този момент би я определила като префърцунен начин да кажеш: „Знам за какво си мислиш“. Отдавна

женените хора, майки и деца, близнаци... всички те имаха телепатично прозрение, предизвикано от обичта и от близостта на познанството. Само че случилото се с Марина нямаше нищо общо с обичта. Беше се свързала със съзнанието на човек, който я мразеше толкова, че да иска тя да изгори жива.

Защо ми се случва това? Марина неистово се мъчеше да открие причината. Мислеше си, че разбере ли причината, всичко останало — гласовете и виденията — ще добие ясен смисъл. Ако се съсредоточеше над причината, нямаше да се наложи да разсъждава кой го е направил. Защото само един човек изпитваше толкова силен гняв към нея. Името отекна силно в главата ѝ и тя се опита да не го чуе. Гидиън.

ГЛАВА 21

Мадлин въздъхна, обърна се на една страна и изрита мърлявото мотелско одеяло от леглото. Тялото ѝ лъщеше от пот, устните ѝ пулсираха, подути и разранени от грубите целувки. Усещаше как се образуват и други синини, малки точици по ханша и по бедрата ѝ, където тънките капиляри бяха спукани от зъби и пръсти. Мирисът на секс, остър и земен, струеше от нея на вълни. Беше мръсна и лепкава и никога през живота си не се бе чувствала толкова задоволена.

През първите дни с Андрю, когато и двамата изпитваха най-силната романтична страст, се бяха приближили до това усещане, но по различен начин. Тогава бяха влюбени в онова, което представляваше другият, и емоционалните им нужди подхранваха изразителността на телата. Топлината, която пораждаха, се дължеше не само на физическото любене, но и на триенето от съревноваващите се желаниа. Там имаше любов, не секс. Обаче понякога сексът е по-хубав, ако няма любов — или каквото там човек приема за любов. В момента например, на това противно легло, запазило следи от ДНК-то на хиляди други грешници, Мадлин изпитваше нещо подобно на физическа еуфория. Някакъв таен център на удоволствието в мозъка ѝ се бе разбудил за живот и за нея нямаше значение, че това бе станало в тази евтина и мръсна стая и благодарение на суровата необходимост.

Той не я докосваше, ала тя усещаше ръцете му, зъбите му, езика му по цялото си тяло. Потръпна, усещайки гъдел в основата на гръбнака, и осъзна, че може да го направи отново. Искаше още — още много. Нямаше ли някакво животно, което прави секс, докато буквално не умре? Мадлин се чувстваше напълно способна да направи точно това. Ето това щеше да е хепи енд.

Партньорът ѝ във всичко това седеше на леглото до нея, вперил поглед право напред към осеяния с водни петна тапет, все едно бе получил религиозно видение. Може би наистина бе така, помисли си Мадлин, защото знаеше, че и на него му е било точно толкова хубаво. Тя се пресегна и прокара ръка по бедрото му, а пръстите ѝ опипаха

тялото му, търсейки отклик. Движението не бе нежно. Устата ѝ вече се пълнеше със слюнка, сетивата все още бяха превъзбудени.

— По дяволите! — тихо изруга той и хвана ръката ѝ. — Да ти имам енергията!

— Хайде — подкани го тя, възседна го и коленете ѝ се удариха в олющената рамка от имитация на дърво. Стисна косата му с двете си ръце и се притисна към него. Той я спря и дръпна ръцете ѝ от лицето си, преди тя да успее да стигне до устата му.

— Трябва да си взема душ — каза той. — И може би вече трябва да се омитаме оттук.

— Защо?

Той вдигна лявата ѝ ръка и перна венчалния ѝ пръстен с пръста си.

— Затова — отговори той. Устните му се извиха в усмивка, но Мадлин видя как вината измества страстта от сините му очи. А вината означаваше, че не след дълго ще има и съжаление, пък съжалението можеше да провали всичко. Независимо дали стореното от тях току-що беше правилно или грешно, силата му го правеше чисто и истинско. Мадлин не би понесла да го изгуби — още не.

— Не — произнесе гласно тя и покри устата му със своята, за да не може да ѝ отговори. Много беше важно да не си говорят точно сега. Не искаше да знае за него нищо друго, освен онова, което бе научила с ръцете, с бедрата и с езика си. Той също нямаше защо да научава нищо повече за нея. Мъжът промърмори нещо, което тя не чу, и се опита да я отблъсне, но тя се притисна още по-силно към него, докато не усети костите им да се трият. Той поддаде и остана пасивен само за момент, преди отново да я стисне, да я ухапе по устните и да я преметне, все едно не тежеше повече от сплесканите възглавници под тях.

— Добре — каза той, разтвори коленете ѝ, разтвори краката ѝ и стисна бедрата ѝ с дебелите си пръсти. Надвеси се над нея само колкото тя да види, че лицето му е потъмняло от целенасочена нужда, после се пресегна към него и го вкара в себе си.

* * *

След това Мадлин бе напълно изтощена и съзнаваше, че ако не стане и не си тръгне, ще изпадне в безсъзнание. Светлината в стаята се бе променила от яркостта на обедното слънце в мекото сияние на следобед. Нямаше представа дали са прекарали тук един или три часа, но имаше усещането, че часовникът е спрял и времето е свършило. Еуфорията ѝ бе отстъпила място на нещо по-мрачно — тежък гняв, който набираше сила и си проправяше път. Той лежеше до нея, отпуснат и отдаден на съня. Тя леко побутна раменете му и когато не успя да го разбуди, го сръга в ребрата. Той се сепна и инстинктивно стисна китката ѝ толкова силно, че тя извика от болка.

— Ей, извинявай — каза той, опомняйки се постепенно. — Изплаши ме.

Мадлин разтри китката си.

— Трябва да тръгваме — отсече тя.

Той полежа още малко с притъпено съзнание, после седна и поклати глава.

— Явно съм заспал. По дяволите! Колко е часът?

— Не знам, в стаята няма часовник. По такива места няма много екстри. Обаче в чекмеджето сигурно има библия.

При тези думи той се засмя, докато скачаше от леглото, вече разсънен и делови.

— Ще трябва да си взема душ. Кой знае какви екстри ме очакват в банята.

С огромно усилие Мадлин се надигна от леглото, отвратена, задето трябва да стъпи на килима с босите си крака. Кръвта се оттече от главата ѝ, когато се изправи и залитна на път към дрехите си — поне бе запазила достатъчно присъствие на духа, за да ги метне върху единствения стол в стаята.

— Добре ли си? — Значи бе забелязал. Браво на него.

— Усещам лека слабост в коленете — отговори тя. — Сигурна съм, че разбираш.

Тя обу най-напред обувките си, за да избегне контакт с килима, после се пресегна към сутиена и бикините си.

Бикините ѝ, тънички каишки с цена, обратнопропорционална на употребеното количество плат, бяха съсипани, буквално бяха раздрани на парчета. Щеше да мине и без бикини. Мадлин сведе поглед към тялото си, докато си закопчаваше сутиена. На нищо не приличаше —

бедрата ѝ бяха в синини, по гърдите ѝ имаше червени петна. Трябваше да огледа шията си на огледалото в банята и да провери дали няма следи от зъби. Останалото нямаше значението, не се очакваше Андрю да го види скоро. Не бяха правили секс, откакто... Мадлин усети как я пробужда остра горчивина. Не си спомняше кога за последен път я бе докосвал съпругът ѝ.

— Ти няма ли да си вземеш душ? — Той изглеждаше смаян или ужасен, не можеше да познае кое от двете.

— Ще си взема душ, когато се прибера у дома. Там има повече екстри — отговори тя.

— Мръсно момиче — ухили се той. — Това ми харесва. — Приблужи се до нея и я целуна силно, плъзвайки ръка между бедрата ѝ и размазвайки влагата там. Преди час тези думи и този жест щяха да разтърсят от тръпки тялото ѝ, но сега се почувства гнусно. Откъсна се от него и продължи да се облича.

— Тръгвам — каза тя. — Ясно?

— Добре.

— Ами...

— Дали ще се...

— Ти ще...?

Замълчаха, и двамата не намираха думи.

— Е, ще видим как ще потръгнат нещата — каза тя накрая.

— Добре. Довиждане.

— Да — отговори тя и преметна чантата си през рамо.

По лицето му премина бърза сянка и той присви очи.

— Нали не възнамеряваш да споделяш това с нея?

— Аз няма да ѝ кажа.

— Но мислиш, че тя ще се досети, така ли?

Мадлин вдигна рамене. Той изчака за миг, после се обърна и влезе в банята, без да каже нито дума повече. Мадлин го чу да пуска водата и да се пъхва под душа.

Погледна за последен път разхвърляното легло, излезе с бърза крачка и старателно затвори вратата зад гърба си.

Трийсет минути по-късно главата на Мадлин пулсираше от гняв. Не се бе прибрала у дома, както би трябвало, а бе минала с колата си по „Енсинитас“ и бе паркирала срещу кабинета на Марина. Сега седеше смъкната на седалката в колата си, със заключени врати и

вдигнати прозорци, и маниакално въртеше пръстена на безименния си пръст, докато кожата отдолу не почервенея и не се протърка. При всяко завъртане големият четирикаратов диамант драскаше и разраняваше нежната вдлъбнатина между кокалчетата ѝ. Пръстенът беше крещящ и тежък — трофей на богата съпруга, която е трофей на богатия си съпруг — и Мадлин се зачуди дали пръстенът е достатъчно остър, за да избоде нечий очи.

Нали не възнамеряваш да споделяш това с нея?

Точно тези думи го бяха направили, те я бяха извадили от предизвиканата от секса еуфория и я бяха запокитили във вихъра на гнева. Кой знае как всичко, което Мадлин правеше или мислеше, се бе оказало свързано с нея. Дори гнусният вълнуващ секс в противната мотелска стая с човек далеч под нейното ниво, дори това се бе оказало свързано с Марина. Сам го бе казал — и знаеше, че и Мадлин си го мисли.

Мадлин се бе постарала да се увери, че не оставя следи, които да водят от нея към Марина. Знаеше, че човек лесно може да получи достъп до разпечатките за телефонните разговори, затова избягваше да се обажда на Марина от домашния или от мобилния си телефон. Престанала бе и да минава покрай кабинета ѝ. Наистина се бе опитала да заличи Марина от съзнанието си. Само че дистанцията, която се бе опитала да създаде, бе довела до обратния резултат. Фактът, че не говореше с Марина, събуждаше у нея още по-дълбока обида. Не, обида не беше правилната дума. Беше по-скоро омраза, но по-студена.

Мадлин се измъчваше най-вече от противната несправедливост на всичко. Беше вложила в тази жена много повече от пари, за да се възползва от пророчествата ѝ на медиум. Мадлин бе разголила пред нея своята най-дълбока и най-уязвима същност, бе последвала всеки съвет на Марина, колкото и нелеп да ѝ се струваше, беше слушала робски всяка дума, която се отронваше от устните ѝ. И разбира се, беше ѝ дала пари, много пари за свещи, чайове, посещения у дома и гледания... Мадлин скръцна със зъби. И какво ѝ бе донесло това? Накрая бе абортирала, бракът ѝ беше съсипан и чековата ѝ книжка — празна. Марина обаче, тази кучка, беше забогатяла, бълвайки глупостите си. И това не бе най-лошото. Марина беше щастлива, мамка му. Имаше си гадже и страхотна връзка. Животът на Мадлин се проваляше, а този на Марина ставаше все по-хубав. Сякаш Марина бе

отмъкнала всичко, което би трябвало да принадлежи на Мадлин, бе го изтръгнала от нея и го бе засяла в собствената си градина.

И какво ще предприемеш!

Мадлин чу собствения си глас в главата си — суров и насмешлив. Завъртя пръстена си, притисна твърдия камък към плътта си и усети кратката остра болка, която той предизвика. Да, трябваше да предприеме нещо. Впери дълъг поглед към кабинета на Марина — никой не влезе и не излезе от там през цялото време, докато тя седеше тук — и запали двигателя. Първата стъпка бе решението да действа. Останалото щеше да последва.

ГЛАВА 22

Купър отпи глътка от своята двойна мока ванилия лате с допълнителна бита сметана и остави чашата в държача, където тя пасна идеално, въпреки че бе чудовищно огромно и прекалено подсладено изобилие. Напоследък това бе станало любимото му питие, колкото по-сладко и мазно, толкова по-добре — част от собствения му нескопосан опит за самоунищожение. Чудеше се колко ли време ще му е нужно, преди да се съсипе с тези сиропирани кафени напитки, и реши, че докато го изпратят в диабетна кома, ще е станал толкова дебел и противен, че вече ще се е самоубил. Отпи още една глътка от хартиената чаша и си даде сметка, че поредицата на мислите му няма смисъл, напоследък беше все така. Каквото и да му хрумнеше, все нямаше смисъл. Нищо, освен омразата към онова, в което се бе превърнал. Беше станал блед, гълтащ хапчета пристрастеняк към „Старбъкс“, който прекарваше дните си в разглеждане на стари снимки, а нощем ронеше сълзи над стари филми и ядеше сурово тесто за сладкиши, поръсено с ксанакс, докато не заспи. Престана да ходи в спортната зала, престана да яде всичко, което не можеше да бъде претоплено в микровълновата за по-малко от две минути, и си взе „отпуск“ от „работата си“ като организатор на благотворителните мероприятия на баща си. Купър изстена на глас. Беше станал отчаяна домакиня. Ето в това се бе превърнал. А, да, и в преследвач.

Купър беше паркирал достатъчно близо до кабинета на Макс, за да го види, когато напуска сградата, но не толкова близо, че Макс да забележи колата му. Не че Макс изобщо щеше да я забележи, защото Купър беше с кола под наем. Да, ето колко откачен бе станал. Всъщност, каза си Купър, докато със сламката тъпчеше битата сметана в устата си, „предпазлив“ беше по-удачна дума от „откачен“. Отначало използваше собствената си кола и Макс наистина бе забелязал, че Купър го следи... и не бе останал никак доволен.

— Купър, според мен се нуждаеш от професионална помощ — каза му Макс, когато му се обади. По време на обаждането Купър си

купуваше поредното си огромно кафе и веднага възприе тона на засегната праведност.

— Е, това е по твоята специалност, нали, Макс? Професионалната помощ? Лекар, скапан ле...

— Не се шегувам, Купър. Много се тревожа за теб.

— Да, виждал съм колко силно се тревожиш, Макс.

— Чуй ме, Купър, не става дума само за това, че всеки ден киснеш пред кабинета ми, макар че трябва да престанеш да го правиш. Честно казано, става малко зловец.

— Не разбирам за какво говориш.

— Моля те, Купър. Знаем, че пиеш... Още ли пиеш ксанакс?

— Коя е тя, Макс? Защо просто не ми кажеш коя е тя? Само това искам да разбера.

Купър чу как Макс въздиша дълбоко и си представи как отрива отгоре носа си, както правеше винаги, когато беше разочарован. Купър усети болка да пронизва гърдите му.

— Познавам наистина добри специалисти, Купър. Мога да те препоръчам. Не е нужно да е нещо постоянно, но наистина мисля, че трябва да поговориш със специалист.

Купър изпита горчиво удоволствие, докато произнасяше следващите думи:

— Защо мислиш, че бих отишъл на психиатър, Макс? Защо си мислиш, че някога ще се доверя на друг човек като теб?

— Не заслужавам това, Купър. Така никак не си помагаш.

— Изобщо пука ли ти за мен, Макс? Пукало ли ти е някога?

— Знаеш, че съм загрижен за теб. Затова искам да получиш помощ.

— Майната ти, Макс.

— Купър...

Това щеше да е подходящият момент да затвори, да му даде да се разбере и да спаси и нищожното останало му достойнство, но Купър не бе успял да се прости с останалата от Макс частица. И точно там бе проблемът.

— Моля те, потърси помощ — каза Макс. — И престани да паркираш пред кабинета ми, моля те. Или пред къщата. Моля те най-учтиво, Купър.

След това той бе затворил. Копелето дори не бе казало, че съжалява. Поне това би могъл да направи... най-малкото.

Купър нито бе потърсил професионална помощ, нито беше престанал да следи Макс, но след този разговор му бе станало ясно, че ще трябва някак да се маскира. На това се дължеше този форд фокус, в който седеше в момента.

Купър разбираше защо Макс не иска да му разкрие самоличността на жената, с която се срещаше. Да запознаеш гаджето си със своя предишен любовник определено не бе най-добрият начин да бетонираш отношенията си, макар че повечето жени биха приели Макс такъв, какъвто е, стига да им осигури хубава къща и достатъчно джобни пари. Вероятно имаше доста жени, които дори биха предпочели двойствения живот. Щяха да се ползват от всички предимства — къщата, парите, децата (ако някой смяташе децата за предимство) и пазаруването, но без неприятните задължения като секс... и секс.

Купър не знаеше дали не съди прекалено строго в това отношение. Всъщност нямаше представа дали повечето жени смятат секса с партньора си за неприятно задължение. Никога не беше правил секс с жена и не знаеше как функционира женското тяло на това ниво. Макс обаче знаеше. И информацията, че жените са готови на всичко, само и само да не ти направят свирка (което, разбира се, бе едно от нещата, които мъжът иска повече от всичко), бе дошла от него. Макс обаче беше толкова объркан и толкова неистово отричаше истинската си същност, че сигурно адски грешеше и по този въпрос. Може би жените, с които беше излизал Макс, просто не искаха да смучат неговия член. Както и да е, това нямаше значение, понеже той бе убеден, че Макс ще успее да намери жена, съгласна да му послужи като параван. Обаче Макс не искаше параван — искаше истинска връзка с жена, секс, деца и така нататък. Точно затова Купър трябваше да узнае коя е загадъчната жена. Трябваше да разбере с коя жена Макс е решил да се самозалъгва. Купър смяташе, че може би отговорността да я предупреди се пада на него. Да, точно така — той спазваше гражданския си дълг.

Неведнъж му бе хрумвало, че Макс просто го лъже за всичко. Седмици наред го наблюдаваше и не го бе видял да прави нищо по-предизвикателно от това да си купи готова плодова пита от „Хоул

Фудс“. Разбира се, не следеше Макс всяка минута — сам си бе забранил да виси в колата цяла нощ — обаче не бе забелязал никаква следа от жена (нито пък от мъж) в живота на Макс (добре де, беше му ровил в боклука, но само веднъж). В края на краищата трябваше да има някого, защото единственото, в което Купър бе сигурен, беше, че дълбоко в обърканото си сърце Макс обичаше Купър. За да сложи край на връзката им, трябваше да има някой друг.

В мигове на яснота като сега Купър си казваше, че трябва да се стегне и да започне да се държи като зрял човек. Макс винаги се бе държал напълно откровено по отношение на това какъв объркан кретен е всъщност. Връзките свършваха, животът продължаваше и всякакви такива любими докторски глупости. Обаче... Купър бръкна в джоба на джинсите си и извади едно обвито с марля хапче викодин, което бе пхнал там сутринта, ако възникне спешен случай (а напоследък той таксуваше миговете на яснота като спешен случай), и го изпи с последната глътка на сладката си напитка. Ето това бе разликата. Купър вярваше, че на двамата им е предопределено да бъдат заедно, макар да си представяше как Макс поглажда бръчката на челото си дори само при мисълта за подобно нещо. Не знаеше как ще се получи, но щяха да бъдат заедно. Без тази вяра Купър беше изгубен и сиротен, затова трябваше да се вкопчи в нея дори това да означава да се държи като тринайсетгодишно девойче.

Той задряма за малко, а когато се събуди, вече минаваше два и категорично бе време отново да изприпка за кафе. Вътрешността на устата му сякаш бе покрита с козина и имаше чувството, че са го ударили с чук по главата. Потърка лицето си с ръце и установи, че сигурно не се е бръснал от дни. Вече дори не забелязваше тези неща. Премести се, за да се огледа по-добре в огледалото за обратно виждане, и в този момент видя Макс да излиза от сградата и да върви по-бързо от обичайната си бавна походка, и да се качва в колата си. Купър не се чувстваше във форма за скоростно преследване с коли, но всъщност какъв смисъл имаше да виси тук цял ден, ако няма да извърши истинско проследяване?

За щастие уличното движение винаги ще ти помогне да не губиш от поглед колата, която следиш. На шосе 1–5 на север по всяко време цареше бъркотия, затова изминаха за половин час разстояние от шестнайсет километра. Най-накрая Макс излезе на Манчестър и зави

на запад по крайбрежното шосе. Купър си помисли, че най-сетне Макс ще му сервира нещо интересно, защото той никога не се осмеляваше да се отдалечава толкова от кабинета си през работни дни, освен ако нямаше среща с някого за обяд. На крайбрежното шосе поизостана, да не би Макс да го забележи, затова за малко да пропусне да забележи как той завива и паркира на малкия паркинг близо до кабинета на Марина, където Купър не бе ходил от седмици. Какво търсеше Макс тук, по дяволите?

Купър се опитваше с всички сили да не изпуска Макс от поглед, без да предизвика катастрофа, но нямаше как да успее. Наложил се да паркира и изгубил ценно време, докато даваше на заден и си намери свободно място до тротоара, без да блъсне някой от колоездачите с техните дразнещи неопренови горнища, жълти като повърнато, и с нелепите им каски. Все се пречкаха! Когато най-сетне успя да направи маневрата с форд фокуса (определено не би включил тази кола в списъка с покупки си) и да паркира, Купър излезе и се спотаи на входа на кафенето срещу кабинета на Марина. За кратко го споходи странен спомен за последния път, когато я бе видял. Бяха забелязали онзи странен тип да се навърта край кафенето и го наблюдаваха как наблюдава нея — или пък беше обратното, не помнеше. Както и да е, сега той беше странният тип, който дебнеше скришом, и усещането никак не му харесваше.

Макс сигурно беше влязъл в кабинета на Марина, защото колата му все още беше там, но той беше изчезнал. Обърканото съзнание на Купър препускаше, но рефлексите му бяха бавни и тромави. Чувстваше се натежал и широк, все едно тежеше половин тон.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Купър се обърна към момичето, което явно искаше да го настани да седне.

— Може ли само да... Ще остана само минутка — каза той.

— Чакате ли някого?

— Не, вижте, няма да се бавя.

— Искате ли да седнете?

— Не можете ли да ме оставите на мира за секунда?

Мамка му, беше повишил глас! Сега тя щеше да повика управителя. Разполагаше с около две секунди, за да реши как да постъпи. Да остане, да си тръгне, да се навърта наоколо. В този

момент видя Марина и Макс да излизат от кабинета ѝ. Тя заключи вратата и после двамата отидоха до колата на Макс. Той ѝ задържа вратата, за да се качи. После потеглиха. Купър се слиса. Изпита изключително странно усещане, все едно подът пропадеше под краката му. Има някакво название за онова, което се случва с мозъка ти, когато изведнъж осъзнаеш, че всичко, което си смятал за реално, е било една огромна халюцинация — все едно си бил обект на присмех, който те е засегнал след цяла вечност. Как се казваше това? Макс щеше да знае... Той знаеше всички тези психологически термини, познаваше цялата патология. Макс, неговият любовник, човекът, когото току-що бе видял да води Марина (Марина!) някъде. В хотел? В къщата си?

Това вече беше прекалено. Купър не можеше да мисли, не можеше да диша. Задушаваше се от собствената си злоба. Щеше да припадне там, на входа. Как изобщо бе способна на такова нещо? Какво ли зло се таеше в душата ѝ?

— Господине, ако искате да седнете, с удоволствие ще ви настаня на някоя маса. Но ще се наложи да ви помоля да си вървите, в случай че...

— Тръгвам си — каза Купър и излезе на улицата, където нагорещеният до бяло гняв вътре в него се развихри в истинска буря.

ГЛАВА 23

На Еди му беше дошло до гуша от пилешко. Животът сякаш беше засякъл на канала „всичко за пилешкото по всяко време“: обезкостено, без кожа, варено, печено, на скара. Гърди, крилца, бутчета. Нищо панирано или пържено, никакви пикантни хапки или бургери (то изобщо пилешкият бургер си е абсолютна пародия). С две думи, нищо интересно или достатъчно подправено, за да се смята за вкусно, камо ли за възхитително. Толкова много неща можеш да направиш с тази птица и толкова често можеш да я консумираш, преди целият свят да добие вкуса на пилешко. Да не дава господ да сложиш в уста телешко с неговия холестерол, хормони и лудата крава, или пък риба, отровена с живак и с всякакви други токсични отпадъци, които изливат в океана. Не ти е позволено и спанак да ядеш дори заради опасните *E. coli*. И какво остава? Проклетото пилешко, ето какво.

Тази вечер отново пилешко щеше да удостои с присъствието си масата. Тина беше в кухнята и правеше всичко по силите си да спретне с адски мъки поредното пилешко ястие, а той гледаше баскетбол в хола. Поредната крилата вечеря, ето тази крилата фраза му хрумна, но каламбурът не го зарадва. Не можеше обаче да вини Тина. Тя постъпваше, както смяташе за редно. В известен смисъл това бе историята на живота на Тина. Така бе отгледала синовете си, така въртеше домакинството. Точно затова най-големият им син Джейк всяка сутрин пиеше хапче заради своя дефицит на вниманието, макар че хлапето не страдеше от нищо, което не може да се оправи с малко повече дисциплина. По същата причина в банята имаха скъпи плочки, след като и най-обикновен линолеум щеше да свърши работа. Затова ядяха пилешко, както му се струваше още от зората на времето — защото то бе част от здравословното меню, а здравословното хранене бе нещо правилно. Еди се бе подчинил, защото твърде често правеше не онова, което бе редно, а онова, което бе нередно.

Той обърна глава към кухнята, физическа проява на виновните му мисли. В момента не можеше да мисли за греховете си, но му ставаше все по-трудно да се крие от собствения си мозък, камо ли в

собствения си хол. Трудно можеше да признае, че сам си е виновен за настоящата долнопробна каша, в която се бе забъркал. Предпочиташе просто да се смята за прокълнат. А няма всичко не бе отишло по дяволите в мига, когато се запозна с вещицата? Като се замисли, и трите бяха вещици. Все едно стояха около врящ казан, пълен с пилета.

Опипом намери дистанционното и натисна копчето за заглушаване на звука. Чуваше Тина да си тананика на фона на подрънкването на тенджерите и тиганите. Не позна песента, но това не бе учудващо. Жена му нямаше никакъв слух — не можеше да задържи една нота, дори да я вържеш за нея, — което обаче не й пречеше да си пее. Пееше под душа, в кухнята, подреждайки сметките на масата в трапезарията. Няма значение в какво настроение е. Пеенето бе потракването на нейната вътрешна машинария. Той обичаше тази й особеност — дори не си бе давал сметка до този момент колко много я обичаше. Изключи телевизора и стана от канапето. Майната му на пилето, щеше да заведе всички на мексикански ресторант. Беше събота и сигурно някъде маргаритите бяха безплатни. Някога, преди много, много време двамата с Тина обичаха да пият маргарита. Тина не носеше на пиене — една маргарита и политаше, две и се строполяваше. Някъде между двете състояния обаче ставаше много страдна и ако улучеа правилния момент... Да, каза си Еди, маргаритите щяха да оправят нещата. Тогава най-накрая осъзна, че Тина пее песен на Джими Бъфет. Вече чуваше и думите: „Гърся изгубения си шейкър...“. Е, бяха на една вълна. Това бе добър знак.

— Маргаритавил! — възкликна Еди. — И аз си мислех за същото.

Тина продължи да си тананика, без да му обръща внимание.

— Тина, чу ли ме?

Тя завъртя глава от заниманията си върху гранитния плот (друго скъпо подобрение, за което настояваше) и го погледна въпросително с кафявите си очи, които изглеждаха още по-големи заради тъмните кръгове под тях. Беше обута със стари джинси и със спортно горнище, което бе омаляло на едно от момчетата. Косата й беше прибрана назад с една от онези подобни на птичи нокти шноли, но няколко кичура се бяха измъкнали и висяха покрай лицето й. Горнището беше широко, но кой знае защо я правеше да изглежда по-слаба. Освен ако не бе отслабнала, без Еди да забележи. Жените непрекъснато питат дали са

дебели и мъжът трябва да измисля нови и нови начини да им казва, че не са. След известно време просто преставаш да ги гледаш. Сега обаче той забеляза, че Тина изглежда изморена и потисната.

— Мислех си дали да не отидем на мексикански довечера — каза той. — Хайде да празнуваме.

— Какво да празнуваме?

— Събота е — каза Еди. — Може да пийнем по една маргарита. — Намигна ѝ, усмихна ѝ се и на бузите му се появиха трапчинките — лично любовно послание, на което преди тя откликваше, но вече го пренебрегваше. Еди усети как решимостта започва да го напуска заедно с връзката със сериозната му съпруга.

— От маргаритите се пълнее — отсече Тина. — Да не говорим, че за теб са направо вредни. Освен това в момента приготвям вечеря, Еди. Трябваше да кажеш по-рано. Не искам да похабявам храната.

Той огледа тенджерите и чиниите край нея и се опита да се досети какво готви, но не успя.

— Тина, наистина ми дойде до гуша от скапаното пилешко — каза той възможно най-меко.

Тина дори не трепна:

— Е, ако измислиш нещо друго скапано, което ще мога скапано да готвя, без скапано да ни убие, ще ти го сготвя. Даже още по-добре, защо ти не вземеш да готвиш? — Тя примигна силно. — Да, така си и мислех.

— Божичко, Тина, мислех, че ще зарадваш.

— Защо? Защото си у дома и си благоволил да ми отделиш пет минути ли?

— Добре, какво има? Заради Джейк ли е, понеже той...

— Не, Еди, не е заради Джейк.

— Не разбирам. Сутринта си беше добре.

— Добре ли? Че ти изобщо видя ли ме сутринта? Знаеш ли какво правих? Закусихме ли заедно?

Еди си даде сметка, че отговорът и на трите въпроса е „не“ и усети как го засмуква неизбежният водовъртеж на кавгата. Нямаше нужда от това, не сега.

— Мамка му! Щом не искаш да излизаме, добре. Просто си помислих, че може да си починеш, това е.

— И заради скапаното пиле, не забравяй.

— Добре, Тина, извинявай, че казах, че ми е дошло до гуша от пилешко. Така по-добре ли е?

Започваше да се ядосва, а не можеше да си позволи да се ядосва. По-добре да избие другаде. Приблужи се към Тина, плъзна ръцете си по нейните и я прегърна отзад. Тя беше напрегната и скована, а изцапаните ѝ с пилешко ръце стърчаха пред тялото. Той целуна шията ѝ и усети аромата на лекия ѝ тревист парфюм. Тя винаги си слагаше парфюм и винаги носеше грим, независимо дали си е вкъщи, или ще излиза, а на него това винаги му бе допадало. Бръкна под горницето ѝ и погали гърдите ѝ под потника. Възбуди се, защото тя не носеше сутиен, и притисна слабините си към кръста ѝ.

— Еди, престани.

— Ммм, защо? Децата ги няма.

— Не, наистина, престани.

Тя не се отдръпна и за секунда Еди си помисли, че отказът ѝ е само игра, обаче това не беше в стила на Тина. Гласът ѝ потрепваше и това подсказваше, че нещо сериозно не е наред. Той застина, после бавно дръпна ръце и се отдалечи от жена си. Тя се обърна с лице към него и той видя, че в очите ѝ проблясват сълзи.

— Мисля, че трябва да се разделим — каза тя.

Еди имаше чувството, че някой е насочил пистолет към слепоочието му.

— Какви ги говориш, по дяволите?

Тина отиде до мивката и изми ръцете си, после ги избърса в кърпата за съдове. Тъй като всичко внезапно бе започнало да му се струва разкривено и прекалено наситено, Еди забеляза шарките на оранжевите и златни морски звезди на кърпата, докато тя триеше ръцете си. Времето сякаш забави ход, докато гледаше как ръцете и се въртят под плата и как венчалният и пръстен ту се скрива, ту се показва като в игра на криеница.

— Помислих си, че може би трябва просто да тръгнем на семейни консултации, но не аз, а ти имаш нужда от консултации, Еди — каза тя и издаде ужасен давец се звук. — Аз нямам проблем. Не съм направила нищо нередно.

За пръв път, откакто я познаваше, Еди се боеше да докосне съпругата си.

— Какво е това, Тина? Какво става, по дяволите?

— Знам — отговори тя.

— Какво знаеш?

— Ще ме накараш да го изрека ли? Наистина ли искаш да го изрека?

Не, помисли си Еди, последното, от което се нуждаеше, беше словесно описание на изневерите, чиито образи витаеха в съзнанието му. Нелепи мисли се стрелкаха в главата му — че е наела частен детектив, че самата тя го е следила, че го е снимала с камера... Не, не, не. Еди толкова се бе старал да държи двата си живота отделно един от друг. Никой от другия свят не знаеше къде живее. Но може би Тина изобщо не говореше за това. Може би си мислеше, че той пие, пуши или взема наркотици. Еди установи, че изпитва налудничавото желание жена му да си мисли, че той се друсва.

— Тина...

— Обади ми се една жена — каза тя.

Всичко се стовари неистово в съзнанието му — кой се бе обадил на жена му и какво ѝ бе казал. Все едно съзнаваш как някой дърпа взривателя на граната — няма връщане назад, няма и време за бягство. И тогава всичко пред очите на Еди побеля от внезапен пристъп на неконтролируема ярост, сякаш нещо буквално бе избухнало в главата му. Стисна юмруци и се разтрепери от желанието да удари нещо, да смаже нещо на прах. В яростта си взе най-близкия предмет — поднос с накиснати във вино пилешки гърди — и го запокити към стената. Представяше си лицето ѝ — дразнеше го със самодоволната си усмивка — и му идеше да го размаже с юмрук и да го направи на пух и прах.

— Еди! — изпищя Тина, когато към тях полетяха парченца порцелан и пръски вино. — Еди, престани!

Обаче Еди, сляп и глух от ярост, сега започваше.

ГЛАВА 24

Марина стоеше до водата и наблюдаваше неумолимото движение на прибой. Внезапен силен порив на вятъра замери гърба ѝ с пясък, солената вода опари глезените ѝ. Макар че брегът също се бе изпълнил с видения и се бе пренаселил като останалите места, на които ходеше тя, все пак той бе последното ѝ убежище. За миг се зачуди какво ли би било да нагази във вълните и просто да продължи да върви, докато водата не покрие главата ѝ. После, тъй като не можеше да си представи самото действие, се запита какво ли би било да има волята да направи подобно нещо. Марина със сигурност не притежаваше нужната сила на духа. Инстинктът ѝ за оцеляване беше твърде силен, за да ѝ позволи лукса на самоубийството. Освен това бе въпрос на контрол — нещо, което Марина вече не притежаваше.

Бяха минали две седмици, откакто бе влязла в кабинета си и бе намерила картата на Смъртта, облещена към нея, и през цялото това време единственото, което бе успяла да свърши, бе да смени бравите в кабинета си. Нямахме на кого да се обади, не можеше да подаде оплакване. Представи си как се опитва да обясни случилото се на полицията: „Взех пръстена на мъртвата му майка, после спях с него, а сега той прониква с взлом в кабинета ми и ми оставя заплашителни послания. А, да, освен това видях какво се случва в съзнанието му. Обаче докато бях с него, няхах тази способност. Споменах ли, че разговарям с мъртъвци?“. Не, говореше ли с полицията, това щеше да бъде същинско бедствие. И понеже Марина бе успяла да се изолира толкова добре, нямаше живи хора, на които да се довери.

Ако не друго, последните два месеца я бяха убедили, че колкото и здраво да е изградена една реалност, нищо не гарантира, че няма да бъде унищожена. Получила бе потвърждение на това само преди броени часове, когато се бе опитала да прекрати бременността си, а лекарят ѝ бе казал, че няма нищо за прекратяване. Ако бе исправена пред такава сила, как една несигурна ключалка можеше да възпре когото и да било? А под „когото и да било“ Марина разбираше Гидиън. Както сам бе признал, беше дошъл да я търси, за да си отмъсти. Може

би вече бе решил да осъществи намерението си. Не че Марина намираще някакъв смисъл в това. Съзнанието можеше да формулира всякакви неистини, но тялото не лъжеше. През онази нощ в хотела телата им бяха казали истината и помежду им имаше любов, не омраза. Не отмъщение.

Само че напоследък Марина грешеше за толкова много неща. Още от самото начало знаеше, че е опасно да се забърква с Гидиън, но въпреки това се остави на чувствата. Сега вече светът бе зейнал и тя потъваше. Случилото се в лекарския кабинет бе поредното необяснимо събитие. Сякаш с часове седя в чакалнята. Беше претъпкано с жени в различно напреднала бременност и Марина, неспособна да се съсредоточи над един стар брой на списание „Дом и градина“, чуваше мислите на всяка от тях и неизречените им думи пораждаха какофония в главата ѝ.

Още десет седмици и ще мога да...

Знам, че би трябвало да искам само бебето да е здраво, но се надявам да е момиченце. Наистина ми се иска...

На всяка цена трябва да го накарам да планира цезаровото сечение днес, защото не мога...

Не съм готова за това...

Вече съм наддала с десет килограма, а дори не съм влязла в петия месец...

Тук е толкова топло! Не могат ли...

... да се върна на работа.

... момиче. Това лошо ли е?

... да си върна парите за това пътуване, а не искам да родя в самолета.

... просто не съм готова...

... накрая ще заприличам на кит...

... да проветрят.

Когато извикаха нейното име, Марина вече познаваше историята на всяка жена в смазващи подробности. Нямаше начин да регулира напиращите думи, нямаше начин да намали звука или да го изключи. Случваше се, когато си реши и без ясна причина. Затова когато майката на Марина се появи отново, след като медицинска сестра измери кръвното ѝ и взе проба от урината „за потвърждение“, Марина нямаше друг избор, освен да гледа и да слуша.

— Казах ти да не си правиш труда — заяви майка ѝ. — Само си губиш времето.

— Извинявай, но не искам майчински съвети от теб — прошепна Марина.

— Твърдоглава както винаги — отбеляза майка ѝ.

Мина доста време, преди някой да се върне в стаята, достатъчно, за да може Марина да разбере, че нещо не е наред. Когато лекарят се появи, обясни на Марина, че два пъти са направили тест за бременност, но и двата пъти е бил отрицателен. Заяви, че домашните тестове обикновена са благонадеждни, но от време на време стават и грешки. Възможно било причините да са няколко, но най-вероятно просто цикълът ѝ закъснявал, каза той, сложи си чифт латексови ръкавици и ѝ каза да се „отпусне“ на масата. Понякога цикълът на жените се променял с възрастта. Чувала ли била за перименопауза? Освен това напоследък имало някаква гадна бактерия, която можела да предизвика гаденето. Вдигала ли е температура? Марина сепнато ахна, когато той проникна в тялото ѝ и започва да опипва и да натиска. Да, матката ѝ била нормална, нямала характерния за бременност размер и всичко изглеждало нормално. Май в крайна сметка щяло да се окаже фалшива тревога, но ѝ препоръчвал, ако отново пропусне цикъл, да отиде да се прегледа по-обстойно при своя гинеколог.

Майката на Марина отново се появи в ъгъла на стаята.

— Казах ти — изкрюка тя с пресипнал от нездравия живот глас, какъвто бе и приживе. — Решението не е твое.

Тогава Марина най-сетне разбра, че никога не е имала избор по този въпрос, тръгна си от клиниката и се запъти към най-близкия бряг. Заобиколена от надпреварващите се шумове на прибой, чайките и вятъра, тя преживя рядък миг на вътрешен покой. Отново се появи мисълта за Гидиън и запълни празнината. С внезапна горчивина си помисли, че ако той бе искал тя да страда, със сигурност беше успял. Запита се дали за него би имало някакво значение, ако знаеше, че е бременна от него. За миг Марина дори се опита да осъществи телепатична връзка с него и някак да предаде в съзнанието му своята мисъл — *нашето дете*. Почти веднага усети да я залива жестока вълна от зашеметяващо гадене. Вятърът отново се бе засилил и тя мръзнеше. По небето се гонеха тежки сиви облаци, които закриваха слънцето. Може би наистина беше луда. Може би лекарят беше прав и изобщо не

бе забременявала. Може би беше просто илюзия, създадена от болно съзнание. Може би всъщност имаше нужда от невролог или от психиатър. Или и от двамата. Марина си помисли за Макс, единственият психиатър, когото познаваше, и за малко да се разсмее, като си представи колко абсурдно би било да се консултира с него.

Имаше чувството, че са минали години, откакто Макс се бе появил в кабинета ѝ, за да говорят за Купър, но всъщност едва ли бяха минали и две седмици. Толкова държеше да я убеди, че не иска да му гледа (защото, както побърза да я осведоми, не вярва на медиуми), че я заведе на обяд, за да обсъдят тревогата му относно поведението на Купър. Макар че твърдението явно му причиняваше физическа болка, Макс ѝ каза, че Купър ѝ вярва повече, отколкото на всеки друг в живота си и че на практика тя му е нещо като терапевт. Като така несъмнено носела отговорност за Купър и той се надявал тя да разбира това.

Марина си спомни, че на този ден всичко бе покрито с цветна мъгла. Разсейваше я фактът, че Макс ѝ изглеждаше много червен, сякаш кръвта му буквално вреше под кожата, но когато го попита защо е толкова ядосан, той се сепна и я увери бавно и спокойно, че изобщо не е ядосан, а се тревожи за Купър.

— Сигурен съм, че не можеш да споделиш с мен за какво сте си говорили двамата — каза Макс и думите му прозвучаха нахапани като недоядения сандвич с телешко пред него. — Вероятно си имаш някакво правило за поверителност по отношение на клиентите? — Хипнотизирана от искрите, които сякаш се разлихаха от главата му, Марина не отвърна. — Но трябва да знаеш, че поведението му е много тревожно. Взема...

„Хапчета“, довърши безмълвно изречението му Марина. Нищо чудно, че Макс не искаше да признае наркотичната зависимост на Купър. Вероятно той лично му беше предписал таблетките.

— Работата е там, че не му е лесно да приеме някои... обстоятелства...

Марина изпита остро съжаление, задето изобщо бе насърчавала Купър да остане с този мъж. Беше ѝ изгодно да му говори така и точно това искаше да чуе самият Купър, но не беше редно.

— Дали не би могла да поговориш с него и да го насочиш в по-положителна посока? — попита Макс.

— Тоест да го излъжа, така ли? — попита Марина. — Ще ми очертаеш ли сценария?

— Не твърдя, че...

— Знам какво твърдиш — прекъсна го Марина. Въздухът около Макс стана по-тъмен, тя си спомни и започна да усеща неприятно изтръпване в основата на гръбнака си. Не изрече следващите си думи, те сами излязоха от устата ѝ: — Ще вземеш много лошо решение — каза тя. — Трябва да го премислиш. Не е твърде късно. Все още не.

Изражението на Макс не се промени, но Марина видя как от него като дим се надига и страх, и гняв.

— Знаех си, че това е грешка — каза той. — Извинявай, че отнех от времето ти. Знам колко е ценно.

Плати сметката и предложи да я закара обратно, но тя му отказа, защото не искаше да остава в затвореното пространство на колата му дори за няколко минутното пътуване обратно до кабинета си.

* * *

Марина отмести поглед от океана и тръгна към главния път. Ако някой щеше да ѝ помогне, нямаше да са хора като Макс. След този ден нямаше вест нито от него, нито от Купър. Може би Макс я беше послушал и бе взел различно решение — не че тя знаеше за какво изобщо го предупреждава. Може би двамата с Купър отново се бяха събрали и в момента си живееха щастливо. Но още докато формулираше тази мисъл, Марина почувства, че не е така.

Усети нещо остро под краката си и отстъпи назад точно навреме, за да не се пореже на парче стъкло в пясъка. Зачуди се защо този обикновено чист участък от плажа е замърсен и тогава си даде сметка, че се намира на няколко километра по на юг от мястото, което бе започнала да нарича „моя бряг“. Тук брегът изглеждаше занемарен, осеян с опаковки, счупени шишета и фасове от цигари. Точно пред себе си видя разчорлена жена, която седеше и пушеше до разнебитена дъсчена пътека. Със сигурност фасът ѝ скоро щеше да се присъедини към останалите на брега.

Когато Марина се приближи към нея, жената ѝ се стори позната и мястото край нея доби мекото сияние на спомен. Марина имаше

чувството, че гледа жив образ от собственото си минало. Още няколко предпазливи стъпки и Марина схвана, че това е майка ѝ, но много по-млада и не толкова съсипана, колкото я помнеше. Жената беше привлекателна, едва ли не красива. Очертанията на тялото ѝ бяха запазили известна мекота, кожата ѝ бе съхранила известен блясък. Когато жената вдигна поглед, Марина видя светлина в очите ѝ. Майка ѝ — или нейното превъплъщение — я огледа безизразно, издуха облак дим и посочи към дъсчената пътека. Марина погледна натам и видя какво ѝ сочи майка ѝ — възрастна жена, седнала пред малка маса точно наскреде пътеката. Тази сцена също имаше несъмнения привкус на отдавна погребан спомен и Марина влезе право в нея, приближавайки се максимално.

Възрастната жена беше някаква гледачка от старо време, каквато вече не можеш да видиш другаде, освен по филмите. Марина я позна, бе жената, която бе видяла — или която ѝ се бе сторило, че е видяла, — докато се разхождаха заедно с Гидиън. Този път обаче видението не изчезна, когато Марина се приближи. Върху покритата с филц маса на жената имаше колода карти таро. До колодата лежаха четири лъскави монети от по двацет и пет цента, специално изсечени за двеста годишнината. Марина се приближи още малко. Ясновидката седеше, навела главата си толкова ниско, че брадичката ѝ почти опираше в гърдите. Не помръдна, когато Марина се пресегна и докосна колодата карти таро с върховете на пръстите си.

— Знам тази игра — прошепна Марина с гласа на малко момиченце. — Избрах човека, който имаше осмица над главата си.

С трепереца ръка Марина обърна горната карта. Срецу нея се показва Магът и символът на вечността над главата му. Ясновидката рязко вдигна глава и Марина ахна слисано. Очите ѝ бяха съвсем бели. Без да отворя уста, тя изговори четири думи, които отекнаха в ушите на Марина.

— Ти имаш пророческа дарба.

Светът се сви, настоящата сцена и споменът за нея се сляха в едно. Марина наблюдаваше сякаш през визъора на фотоапарат. Беше петгодишна и си бе спестила тези четири монети за сладолед — рядка почерпка, която майка ѝ беше обещала през този последен топъл летен ден. „Само да свърша едно нещо — каза майка ѝ. — После ще си купиш сладолед, обещавам. Само едно нещо.“ Седеше и си пушеше

цигарата, сърдита на жената с картите. На Марина картите много ѝ харесаха, картинките им бяха толкова красиви. Само че през онзи ден една и съща карта се появяваше отново и отново — все онзи човек с осмицата над главата. А после майка ѝ се разкрещя и я задърпа за ръката.

Какво правиш!

Тя има дарба.

— Вече знаеш — каза ясновидката. — Погледни ръцете си.

Марина погледна надолу към ръцете си. Това, което видя, не можеше да е истина, но въпреки това тези странни и непознати ръце бяха прикрепени към собствените ѝ китки. Плътта беше съвсем гладка. Линиите от дланите ѝ бяха изчезнали.

— Навремето се опитах да ти кажа — ти имаш дарба — повтори ясновидката.

Какво означава това, мамо?

Нищо не означава. Тази откачалка не знае за какво говори.

Марина погледна към мястото, където седеше майка ѝ, но там вече нямаше никого. През онзи ден майка ѝ беше толкова ядосана, влачеше Марина като куче на каишка и вървеше толкова бързо, че Марина непрекъснато се спъваше в собствените си крачета. Беше адски горещо, но монетите ѝ ги нямаше и тя така и не получи сладоледа си.

Какво трябва да правя? Марина зададе въпроса, без да изрича думите гласно.

— Трябва да се научиш да използваш дарбата, която ти е дадена.

Ами ако не я искам? Ако не искам нищо такова?

— Нямах избор.

Защо я получавам сега?

— Дарбата винаги е била тук. Просто сега твоята се отключи.

Не, аз... не...

— Не можеш да избираш дали да имаш дарбата, а само какво да правиш с нея.

Помогни ми.

— Сама трябва да си помогнеш. Трябва да се научиш как да използваш дарбата си.

Не мога да го направя.

— Ще го направиш. Трябва.

Помогни ми, моля те. Какво да правя?

— Върви си у дома — каза ѝ ясновидката. Пъхна монетите на Марина в джоба ѝ. — Сега и аз ще си тръгна и повече няма да ме видиш.

— Чакай — провикна се на глас Марина. — Чакай!

Ясновидката обаче вече си бе тръгнала, стопила се бе в студения драскащ вятър. Марина застина неподвижно, стиснала ръце в юмруци и загледана в празното място, където бе стояла ясновидката, опитвайки се да я накара със силата на волята си отново да се появи. Минаха няколко секунди, после минута, после две. Марина разтвори ръце и отново погледна дланите си, очаквайки да види, че всички линии са се възстановили. Само че линиите на живота ѝ все още липсваха и тя вече не бе сигурна дали изобщо ги е имало. Внезапно тя осъзна, че трябва да се махне от брега. Изведнъж мястото ѝ се стори прекалено широко, а небето не ѝ осигуряваше никаква закрила.

ГЛАВА 25

Върви си у дома, това ѝ бе казала ясновидката, но Марина не се нуждаеше от този съвет. Качи се в колата си и подкара без посока и без конкретно намерение, изпълнена с такава решимост да избяга, че измина четирийсет и пет километра, преди да осъзнае, че си е забравила сандалите на брега и натиска педала с бос крак. Пусна радиото и го наду докрай. Помисли си, че ако изпълни сетивата си с гледката на колите по магистралата и с воя на китарите, няма да допусне в него да се промъкне нищо друго — гласове, видения, мъртви хора.

Но нито ревът на автомобилите при събирането на междушатски шосета 5 и 805, нито оглушителната молба на Аеросмит да „продължи да мечтае“ успяха да поставят преграда пред мислите в главата ѝ. Първата — която се въртеше като животно, което си хапе опашката — бе, че е по-изплашена от факта, че внезапно е станала истински медиум, отколкото че полудява. Обаче онова, което я плашеше повече от притежаването на такава дарба, бе, че нямаше никаква представа какво да прави с нея. Дарбата я притежаваше, не тя нея.

Потъването в лудостта ѝ се струваше едва ли не лесно в сравнение с усилието да наложи някаква рационалност върху нещо, което до този момент дори не бе подозирала, че съществува. Вече нямаше друг избор, освен да повярва. Колкото и противоречиво да изглеждаше, рационалната част от нея — онази част, която бе направлявала всичките ѝ решения, — настояваше Марина да приеме необяснимото и невероятното за истина. Имаше чувството, че са ѝ поставили диагноза и заболяването няма лечение, нито пък може да се направи прогноза.

„Трябва да се научиш да я използваш“, това ѝ бе казала ясновидката. Но как? Марина дори не можеше да разбере какво точно представлява тази дарба. Не, това не бе съвсем вярно. Дарбата (или проклятието, както започваше да ѝ се струва) представляваше налудничав бъркотия от неподредени сънища, видения и предчувствия. Това бе информация, помисли си Марина, внезапно

обнадеждена. Научно доказано беше, че хората използват само малка част от мозъка си. Сякаш... не, тъкмо защото човешкият мозък не бе устроен така, че да ползва толкова много информация, дори и да притежава нужния капацитет. Може би точно това се случваше с нея. По някакъв начин връзките в мозъка ѝ бяха оживели и това бе направило възможен потока от тази пророческа информация. Потенциалът винаги бе съществувал, но някакъв скорошен стимул го бе отключил. Марина изпита нещо подобно на облекчение и се вкопчи в това възможно обяснение.

Съзнанието ѝ отново се върна към Гидиън. Той беше мястото, точката, от която бе започнало всичко. В мига, в който се бе приближил към нея на паркинга, тя бе започнала да възприема света по различен начин. Колкото повече се сближаваха, толкова по-разкривена ставаше тази представа. И накрая, когато той бе обхванал с ръка пръстена, когато я бе погледнал с онова изпълнено с омраза изражение, и я бе оставил сама в стаята... Ето това бе отключило всичко, каза си Марина.

Любовта и омразата в буквалния смисъл бяха променили връзките в мозъка ѝ.

Ти имаш дарба.

Гласът бе толкова силен, че Марина отметна глава настрани и опасно отклони колата, въпреки че гласът се бе разнесъл от собствената ѝ глава. Сърдити клаксони затръбиха през замъгленото ѝ съзнание, докато се опитваше да изправи волана.

Върви си у дома, върви си у дома, върви си у дома.

Марина не знаеше откога не обръща внимание накъде се движи. Сега установи, че шофира на север по междущатския път, а кабинетът и къщата ѝ са няколко отбивки по-нататък. Стрелката на уреда за нивото на горивото отдавна бе в червения сектор. Караше от толкова отдавна, че бе изразходвала резервоара си. Внезапно обзета от усещането за нещо спешно, тя се насочи към следващия изход от магистралата.

Имаш дарба, трябва да се научиш да я използваш.

— Престани! — кресна Марина. Влезе в отклонението твърде бързо и колата кривна, все едно Марина беше пияна. Трябваше да завие и да се върне на южната магистрала, но не знаеше дали има

достатъчно бензин. Завъртя се и се отправи към крайбрежното шосе. По-добре бензинът ѝ да свърши там, отколкото на магистралата.

Имаш дарба — върви си у дома, върви си у дома, върви си у дома.

Гласът бе станал толкова силен, все едно беше сирена в главата ѝ. Тя не можеше да се концентрира, не можеше да разбере накъде се движи. Къде беше музиката, какво му ставаше на радиото? Погледна към копчето за усиление на звука и го натисна с все сила.

Очите ѝ отново се върнаха на пътя и страх прониза цялото ѝ тяло. Не бе възможно да се случва онова, което виждаше. Кой знае как отново караше на север, запътила се бе към дома си от юг, където беше преди. Не беше завила, не се бе отклонила. Беше свела поглед само за секунда. Но това не беше най-лошото. Марина не беше в собствената си кола. Ръцете на волана не бяха нейните. Бяха на...

Можех да ѝ кажа, че съжалявам.

... на Гидиън. Тя беше в главата на Гидиън. Видя как едната му ръка пусна волана и се вдигна към гърдите му. Нейният пръстен — неговият пръстен — висеше там на верижката. Пръстите ѝ — неговите пръсти — усетиха неголямата тежест и остриите ръбове.

Защото я обичам.

Очите ѝ — неговите очи — отново се отместиха. Виждаше замъглено, пулсиращо. Марина отново бе в колата си, отново се бе върнала в себе си. Но се движеше прекалено бързо. Пътят се бе превърнал в размазани и застъпващи се образи, не виждаше накъде се движи. Зави рязко и колата се наклони, премести крака си на другия педал, чу как спирачките свирят и усети как тялото ѝ се блъска в нещо твърдо и неподатливо. Въздухът изхвърча от дробовете ѝ. И после вече нямаше нищо.

Той се приближава към входната ѝ врата и застава неподвижно пред нея. Държи букет рози, увити в сребриста хартия. Уханието им е плътно и силно. Той чука, първо тихо, после, когато никой не отговаря, по-силно. Може би допускам грешка, може би не трябваше да идвам, казва си той. Но не, аз я обичам, трябва да ѝ се извиня, задето я зарязах така. Беше жестоко, въпреки че... Вече съм мислил за това, за нея. Не правя нищо друго, освен да мисля за нея. Трябва да изслушам и нейната версия. И тогава може би ще имаме

шанс. Отново чука и чака отговор, но такъв няма. Сигурно е на работа. Не е много късно. Казва си, че ще отиде до кабинета. Обръща се и се готви да тръгне, но нещо го спира.

Не си тръгвай, не си тръгвай, тук съм, опитва се да му каже Марина, но от устата ѝ не излиза звук, защото е вътре в него и това не е нейната уста. Прекалено тъмно е и тя не вижда. Всичко е черно.

Тя плува през пластове от мрак, опитвайки се да дойде в съзнание. Отваря очи, но е твърде тъмно и не различава форми или цветове. Това не е нейното тяло, не е нейното съзнание... но чува мисълта. Тук е прекалено тъмно, за да направя, каквото трябва. Посяга с ръце, които не са нейни, и изважда фенерчето от задния си джоб. Малко е, но лъчът е силен. Светва го и го раздвижва предпазливо. Вижда части от кабинета си, осветени от лъча. Ето я масата, картите таро, свещите ѝ. Вещица. Усеца как мисълта застива в съзнанието на човека, в когото е влязла. Проклета вещица. Вещиците заслужават да бъдат изгаряни. Усеца миризмата на бензин, силна и остра. Кашля, звукът е дрезгав и силен. Пресега се към колана, където е пъхнала пистолета, усеца успокояващата му тежест. Залива я вълна от ярост. Всички тези ясновидски глупости... не би трябвало да ги позволяват. Трябва да има закон, за да не може никой да се възползва от хората по този начин. Обаче никой нищо не прави. Вече е време. Тя чува някакъв шум и се сепва, а лъчът на фенерчето отскоча бясно от стената. Пита се дали не е забравила да заключи вратата. Изключва фенерчето и остава неподвижна, притаила дъх. Вече е тъмно. Прекалено тъмно, нищо не се вижда.

Тя е навън и върви в тъмното. Няма луна, няма улични лампи. Върви възможно най-бързо, но е боса и не може да се добере до там, не може да стигне при него. Усеца мириса на пушек и на рози, и двете се засилват, колкото повече напредва. Ето... ето, вижда го. Опитва да се провикне, но от гърлото ѝ не излиза звук. Той върви далеч пред нея. Тя се опитва да хукне, но камъни режат краката ѝ. Той спира и се обръща. Това място ѝ е познато. Спри! Той нея чува. Вече е точно зад него, скъсила е разстоянието, а той е на вратата. Докосва бравата. Не! Спри! Всичко става черно.

Кой думка по вратата? Не е тя... по дяволите, не е тя. Ръка върху пистолета... само стискай пистолета. Какво става тук, по

дяволите? Лош момент... много лош момент. Планът не беше такъв, но вече няма друга възможност. Тук, в тъмното, поне има предимство. Трябва само да се приближи още малко. Той се придвижва напред. „Марина?“ Една дълга секунда тишина, после: „Марина? Гидиън е. Тук ли си?“ Време е да действа.

Тя се свестява сепнато, обгърната от мириса на пушек и на рози — задушавя я. Не вижда нищо, толкова е тъмно. В колата си е и миризмата изгаря гърлото ѝ. Колко време е била в безсъзнание? Трябва да го намери. Отваря вратата и залитайки, излиза в тъмното. Къде е луната? Тръгва, но не знае накъде отива. Трябва да си обуе обувките, защо не си е обула обувките?

Хуква и камъчетата се връзват в стъпалата ѝ, но не ѝ пука — трябва да го намери. Вече го вижда, далеч, далеч напред. Той ще се обърне. Спри! Не я чува. Вратата. Той е пред вратата на кабинета ѝ. Спри! Той понечва да се обърне, но после спира, навежда се напред. Тя пици и всичко става черно.

Никакви улики... не бива да оставя никакви улики. Трябва да вземе всичко, а останалото може да изгори. Огънят пречиства. Ще изгори всичко. Трябва да изгори всичко.

Тя се свестява сепнато, задавена от миризмата на бензини на пушек. Опитва се да помръдне, но крайниците ѝ са прекалено тежки. Пушекът изпълва дробовете ѝ и тя почти не може да диша. Затваря очи и го вижда да върви. Той завива зад ъгъла. Закъсняла е. Светъл проблясък и после всичко става черно.

Свестява се и се закашля от пушека. Стои боса на улицата. Вече вижда всичко. Пламъци осветяват нощта. Кабинетът ѝ гори, цялата сграда гори. Тя не помръдва, не го вика по име.

Той вече е мъртъв.

* * *

Марина дойде в съзнание, стенойки и кашляйки в мрака. Миризмата на бензин беше силна и натрапчива. Усещаше пулсираща болка в главата и сякаш цялото ѝ тяло бе наранено. Идваше в съзнание съвсем бавно и си помисли, че все още е впримчена в съня. Извъртя глава с мъка, очите ѝ постепенно свикваха с мрака. Беше в колата си.

Действителността малко по малко проникваше до съзнанието ѝ. Шофираше. Зави рязко, започна да набира скорост. Беше се спуснала по един насип. Откога беше тук? Мозъкът ѝ, ленив от сътресението, полагаше огромно усилие да свърже образите и значенията. Пътят, мракът и пожарът постепенно се свързваха в съзнанието ѝ и скалъпваха разказ. Гидиън беше в кабинета ѝ. Там имаше и някой друг, чакаше. Чакаше нея. Гидиън беше в кабинета ѝ. Кабинетът ѝ гореше. Последният образ най-сетне помогна на Марина напълно да дойде на себе си.

Вратата откъм шофьора беше заяла, затова се наложи да изпълзи по седалката до отсрещната врата. Измъкна се и залитна в пръстта. Беше тъмно, но тя знаеше накъде отива. Усещаше присъствието му — съвсем наблизо. Хукна. Когато стигна до крайбрежното шосе, все едно отново бе запокитена наред сънищата си. Усещаше пътя под босите си нозе, камъчетата притискаха мекото на стъпалата ѝ, паниката, че няма да стигне навреме. Марина не спираше да тича.

— Гидиън! — изпищя тя. — Гидиън!

Дишаше накъсано, когато зави от шосето по улицата към кабинета си. Краката ѝ кървяха. Вече усещаше мириса на пушек. Беше закъсняла, беше закъсняла. Разбира се, че сънищата казваха истината. Сънищата винаги казват истината. Тя просто не умееше да ги разчита.

Вече беше там и чуваше воя на сирените. Небето бе осветено с искри и от високи пламъци. Продължи да върви, докато някой не стисна ръката ѝ — пожарникар, който я изглежда като луда.

— Госпожо, не се приближавайте! Не може да отидете там. Назад!

Марина се обърна към човека и го погледна в лицето. Заради отражението на огъня ли кожата му изглеждаше толкова червена?

— Твърде късно е — прошепна тя. И после всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 26

Май 2007 г.

— Кога ще се върнеш у дома, тате?

Еди се прокашля и прокара ръка през рошавата си коса. За пореден път беше спал на кушетката в офиса си и се чувстваше отвратително. Прекалено стар беше за тези неща.

— Ще се видим в събота, приятелче, забрави ли? — Постара се тонът му да прозвучи небрежно с надеждата да вдъхне спокойната увереност, която изобщо не чувстваше. Добре че по телефона синът му не можеше да го види.

— Нямах това предвид — каза момчето. — Кога ще се върнеш вкъщи?

Еди замълча и в главата му зазвуча потресаващата песен на Хари Чейпин за бащата, който никога не си е вкъщи. Реши да бъде откровен с хлапето.

— Честно казано, Джейк, не съм сигурен.

На Еди му се искаше да каже: „Понеже майка ти не ми позволява“, но се овладя. Разговорът беше минно поле и му бе толкова трудно да се придвижва по него. Да бъде честен с хлапето и да рискува да го нарани сега или да заобикаля истината и да рискува да го нарани по-късно? Да не дава господ да обвини за всичко майката — това никога не вършеше работа. Нищо, че Джейк беше тийнейджър, въпреки това изобщо не би могъл да проумее обърканите отношения на родителите си.

— Джейк, сложно е, ясно? Майка ти и аз...

— Ще се развеждате ли?

— Не. Защо, тя така ли казва?

— Не съм я питал. Питам теб. Имам право да знам как това ще се отрази на живота ми.

Еди въздъхна по телефона.

— Джейк, повикай брат си на телефона. Ще поговорим за това по-късно.

— Но, татко...

— Джейк, дай телефона на Кайл.

— Добре де.

Еди чу как момчето оставя слушалката на плота и вика Кайл. Някъде далеч чу Тина да подвиква и на двамата да побързат.

— Татко, трябва да тръгвам — задъхано избъбри Кайл, когато най-накрая взе слушалката. Еди се бе изморил да се чувства виновен, затова изпита едва ли не облекчение, когато разговорът приключи за броени секунди. Вече беше по-тихо, но хората щяха да започнат да идват на работа след по-малко от час. В офиса му миришеше на старо кафе и на пот. Трябваше да си вземе душ, да закуси и да смени мястото, но подозираше, че тази сутрин ще успее да свърши само едно от трите неща.

Докато разтребваше офиса и ровеше в сака си за чисти дрехи, установи, че са му били нужни почти петдесет години, за да открие, че е много ограничен човек. Не притежаваше стила и размаха, с които другите мъже се справяха с подобни неща. Освен това не можеше да прогонва тези мисли от главата си, когато започваха да се промъкват. И това беше най-лошото.

На следващия ден, след като Тина му заяви, че иска да се разделят, той излезе и ѝ купи рози — красиви, дългостеблени розови рози, защото червените бяха клише. Накара цветарката да ги сложи в голяма ваза с много папрат или с друга зеленина и ги поднесе без картичка, защото не искаше да признае предстоящото поражение. Да се молиш не е секси. Жените твърдят, че искат точно това, но когато мъжът започне да се въргала в нозете им, веднага го отблъскват.

Когато Тина съгледа розите, устните ѝ се свиха на тънка линия и тя сгъна ръце пред гърдите си, сякаш да се предпази.

— Наистина не трябваше да го правиш, Еди — каза тя.

Еди вдигна рамене, сякаш искаше да каже „Това е най-малкото, което можеш да направя“, и понечи да се усмихне, но тя тутакси прекъсна опита му:

— Не, не биваше да си харчиш парите. Розите ми се струват скъпи, а не променят нищо.

Това беше, дотук се простираше изобретателността на Еди по отношение на извиненията. След като не успя, направи каквото искаше тя — изнесе се. След това обикаляше из Норт Кънтри, понякога спеше в офиса си, друг път в мотел, а един път има нещастieto да пренощува

при свой служител, който имаше мивка, пълна с гниеща от една седмица храна, и зъл доберман, който отгоре на всичко се казваше Ели Мей. Нямаше всеки ден да пътува от Санти, не и при тези цени на бензина, не и ако не можеше да спи в собственото си проклето легло. Каси живееше тук и той не се съмняваше, че тутакси щеше да го приюти, но Еди в никакъв случай нямаше да се навие — не и след всичко, на което го бе подложила.

— Добри новини — каза му тя веднага след преживяния ад с Тина. — Фалшива тревога, не съм бременна.

Сериозно? Еди се удиви на бързината, с която се скапват нещата. До неотдавна Каси му се бе струвала адски знойно парче, а сега му се гадеше дори само от мисълта за нея. Беше като „Шампоан“, един филм, който бе гледал осемнайсетгодишен. Уорън Бийти в разцвета си играеше фризьора на Дон Жуан, който чукаше всичките си клиентки. Имаше няколко страхотни реплики в онзи филм, но онази, която се бе връзала в паметта на Еди, бе свързана с това колко неустойими са жените. Изглеждат хубаво, ухаят хубаво и това е. Какво може да направи един мъж? Тази мисъл отразяваше основната житейска философия на Еди. Но виж докъде бяха стигнали нещата.

Офисът на Еди не можеше да стане по-подреден. Вече не можеше да го понеса и реши, че се нуждае от някаква полупостоянна квартира, докато Тина не му позволи да се върне у дома, защото рано или късно тя трябваше да го направи — дори не можеше да си представи бъдещето си, ако не го стореше. Макар че не би намерил думи, с които да го опише, дори и да решеше да го признае, Еди бе изгубен без жена си. Никога не бе преставал да обича Тина, дори за минутка. Винаги го беше признавал недвусмислено — пред нея, пред другите жени и най-вече пред самия себе си. Нито една от връзките му не бе откъснала дори съвсем мъничко късче от огромната любов, която пазеше за нея. Тина винаги бе получавала от него всичко, което беше способен да й даде. Той не би казал, че другите жени не са означавали нищо, както правеха други мъже, но никога не бе смятал да напуска съпругата си, никога. В съзнанието на Еди тази неизменна емоционална всеотдайност би трябвало да неутрализира последиците от действията му. Всъщност той смяташе, че онова, което му се случва в момента, е несправедливо и подло. Естествено, разбираше защо Тина е толкова гневна и наранена, но истината е, че ако не й бяха казали,

никога нямаше да се досети — толкова добре изпълняваше той своята част от брачното споразумение. Искрено вярваше, че единственото му прегрешение спрямо Тина е, че е изгубил самообладание и е изпотрошил кухнята. Тя не го заслужаваше.

При спомена за изпочупената посуда Еди се сети за Марина, причината да избухне така през онзи ден, и наведе глава, когато заешките крачета на вината и срама го полазиха по гърба. Нямаше представа защо бе решил, че Марина го е издала на Тина. Може би защото само с нея не беше спал, макар че, да, в това май наистина нямаше смисъл. Всички до една му се струваха скапани вещици. През целия си живот здравата беше работил, а сега всичко отиваше по дяволите заради някаква отмъстителна кучка... Е, беше превъртял, при това сериозно. Изплаши се, че е способен да изпитва толкова силен гняв. По-късно съжаляваше. Не бе искал да нарани Марина, не беше такъв. Но, и от това се срамуваше най-много, наистина искаше тя да страда. И тя бе страдала. Изобщо не се съмняваше в това.

От друга страна, Каси... Когато се успокои, Еди реши, че най-вероятно Каси е позвънила на Тина. Не че би си признала и не че той можеше да го докаже — и точно затова не каза на Каси, че жена му го е изритала. Всъщност не каза и на Мадлин. Ето това беше откачена мадама.

Еди си взе портфейла и ключовете и тръгна навън, а мислите за Мадлин бодяха съвестта му. Дори за минутка не бе заподозрял, че тя се е обадила — нямаше причина да го прави. Двамата с Мадлин разиграваха нещо като своя страстна и мръснишка версия на „Последно танго в Париж“ и тя им беше напълно достатъчно — никой от двамата не се нуждаеше от повече или по-малко, отколкото получаваше. И точно затова бе адски странно, че толкова внезапно бяха охладнели. Може би Мадлин се беше изплашила да не би съпругът ѝ да разбере. От малкото, което му бе разказала, оставаше с впечатлението, че този тип е доста избухлив.

Еди караше разсеяно към крайбрежното шосе. След броени минути беше в малкото кафене срещу кабинета на Марина. Застави се да погледне. Все още изглеждаше ужасно — черна дупка на сред сградата като празна очна ямка. Пожарът бе вилнял силен и бърз, докато не бе стигнал до метал. Местните вестници отразяваха новината цяла седмица, защото гледната точка в духа на „медиум,

който не е успял да го предвиди“ бе направо неустоима за пресата, но после всичко бе отшумяло. Той наблюдаваше и слушаше внимателно, но вече седмици не бе чул или видял нищо, свързано с пожара — разбира се, освен от Мадлин.

Зловещата привързаност на Мадлин към Марина го плашеше. Той поне имаше извинение, защото изпитваше сексуално привличане към гледачката. Ами Мадлин? Беше му се обадила (а почти никога не го правеше — уговаряха се за „следващия път“ лично) след пожара, разпитваше го и душеше по много тревожен начин. Попита го дали според него е палеж, или пожар. Дали ченгетата знаят кой е предизвикал пожара? Какво мислел той? Говорил ли е с Марина?

— Какви са всичките тези въпроси? — попита я Еди. Изпита неприятното студено усещане, че тя едва ли не се опитва да изтръгне от него признание. Не за пръв път се зачуди какво знае Мадлин за неговите отношения с Марина, дали Марина ѝ е споменавала за това, че се навърта край кабинета ѝ и се появява без предварителна уговорка. Отново я попита защо го върти на шиш, обаче Мадлин замълча и избъбри нещо, което той не чу. Почака малко и попита:

— Искаш ли да...

— Не — прекъсна го тя, — не днес. Не мога. Ще ти се обадя.

Само че оттогава не му се бе обаждала. И може би толкова по-добре — малко след това върху главата на Еди се бяха стоварили куп неприятности, така че и бездруго нямаше време да се замисля над поведението ѝ.

Дори от отсрещната страна на улицата все още се усещаше противният мирис на пушек. Мъчно му беше за Марина, наистина му беше мъчно. Странно как нагласата на човек може да се промени толкова бързо, помисли си той. Еди реши да я посети — само да провери дали е добре, нищо повече. Набързо изяде един мъфин и изпи едно кафе (вече никакви обилни закуски в „Дарлингс“, трябваше да пести всеки цент), позвъни в службата си, за да предупреди, че ще позакъсне, и тръгна по крайбрежното шосе към Кардиф. По време на краткото пътуване Еди неведнъж се запита дали не постъпва глупаво. Ами ако тя не се зарадва на посещението му? Бог му беше свидетел, че Марина никога не се радваше да го види, помисли Еди огорчено. Ами ако го попита откъде знае домашния ѝ адрес? Не можеше просто да ѝ признае, че я е проследил до дома ѝ, макар да го беше правил един-два

пъти. Започна да измисля лъжи с надеждата тя да се хване. Инстинктивно, преди да завие наляво по Честърфийлд и да поеме нагоре към възвишенията, спря на една сергия за цветя и купи уханни, но малко анемични на вид рози. Надяваше се тя да оцени мотивите му. Съчувствието му беше искрено (сега поне).

Тя отвори вратата още преди да е почукал и Еди се шокира от онова, което видя. Марина все още притежаваше цялата онази шантава красота, но изглеждаше смазана. Здравата е ошмулена, това си помисли Еди. Беше понапълняла малко в кръста, но лицето ѝ изглеждаше слабо и бледо, а в очите ѝ витаеше нещо налудничаво. Еди внезапно осъзна, че вече не изпитва никакво физическо привличане към Марина и на негово място се е появило нещо дълбоко интуитивно, но също толкова силно — нещо, което го привличаше да влезе през вратата ѝ.

Остана доста дълго с рози в ръка, неспособен да ги поднесе и дори да продума, а тя се взираше безизразно в някаква точка над дясното му рамо. Устата му беше пресъхнала и той започваше да се чувства доста неловко.

— Счупил си чинията за риба. Тя много е харесвала тази чиния — каза Марина и Еди едва не излезе вън от себе си от смайване. Онзи следобед в кухнята, обзет от гняв, той бе взел тежката керамична чиния с формата на риба, която винаги бе мразел, и я бе запокитил на пода, където тя се натроши на толкова малки парченца, че Тина сигурно щеше да ги събира месеци наред.

— Откъде знаеш? — попита Еди.

— Може би щеше да успееш да поговориш с нея, ако не беше счупил чинията — отговори му Марина. — Това наистина я е наранило.

— Ти говори ли с нея? Говори ли? — Но още докато изричаше въпроса си и в гласа му се долавяше страх, съзнаваше, че Марина всъщност го вижда как чупи чинията. Не можеше да обясни откъде знае това, но имаше нещо в изражението ѝ, в бавния и равен начин, по който говореше... все едно коментираше филм, който гледа.

— Има оплакване в службата ти — продължи тя. — Знаят, че спиш там. Изпратили са човек от корпорацията. Трябва да си намериш квартира. Не можеш да си позволиш да изгубиш работата си, особено сега... — Марина впери поглед в него и склочи вежди, все едно се

опитваше да реши трудна математическа задача. Еди беше направо ужасен. Никога не бе вярвал, че Марина е истински медиум, нито че такова нещо изобщо съществува. Вече не беше сигурен.

— Имаш бебе — каза Марина и накрая извиси интонацията си, сякаш бе изненадана.

— Какви ги говориш? Искаш да кажеш, че имам дете, за което не знам? Какво дрънкаш?

— Не, тя още не се е родила. Обаче майка й... майка й не иска да знаеш.

— Не е възможно — Тина си върза тръбите след второто ни дете.

— Съпругата ти не е бременна, Еди.

— Проклетата Каси — изруга Еди. — Тази кучка.

Марина отново погледна над рамото му и после отново към него.

— Каси не може да има деца — каза тя. — Още не го знае и отново ще използва този номер, обаче никога няма да се получи.

— Тогава...?

— Ами тогава... — поде Марина и в този миг всичко се изясни на Еди: внезапното охлаждане, странното телефонно обаждане. Изобщо не биваше да идва тук. Тикна розите към Марина — хартията беше мокра и се бе накъсала в потните му ръце — а тя го погледна, все едно ги виждаше за пръв път. Стори му се разстроена, сякаш всеки момент щеше да откачи. — Не отивай там, Еди. Моля те. Ще пострадаш. Моля те да ме послушаш.

— Не знам за какво говориш. Къде да не ходя?

— Чуй ме, това е важно. Приятелката ти има ли приятелка с... с пръстен с рубин? Знаеш ли?

Чашата вече преля. Беше разтърсен до мозъка на костите си.

— Извинявай, Марина, трябва да вървя.

— Еди, моля те...

Той я стрелна с последен бърз поглед и се измъкна. По дяволите, сбърка, че дойде тук. Една от многото грешки, които бе допуснал.

ГЛАВА 27

Купър беше изморен от всичко. Новото му натежало тяло и хаотичният му режим на спане го бяха изцедили физически, а претовареният му мозък бе толкова изтощен, че едва успяваше да изчисли рестото от един долар. Обаче най-вече му бе омръзнало да се чувства зле за всичко. Собствената му окаяност се бе превърнала в толкова безмилостна емоционална мелница, че вече му беше дошло до гуша. Тази сутрин му бе почти невъзможно да си надигне задника от леглото и още по-трудно да си придаде приличен вид (със „страхотен“ отдавна вече бе свършено, така най-доброто, което успяваше да постигне напоследък, е да има приличен вид), но бе положил усилие, защото днес... ами днес щеше да започне голям поврат. Негово величество Макс го бе поканил на аудиенция в кабинета си и Купър отиваше на среща с него.

Сан Диего бе връхлетян от нехарактерна за сезона гореща вълна и Купър започна да се поти още щом се показа навън, а това беше много неприятно, понеже тесните дрехи напоследък доста го измъчваха. Фланелката му се търкаше в тялото и той се притесни да не би под мишниците му да се появят тъмни петна от пот. Навън сигурно беше двайсет и шест градуса, а още не бе обяд. Ама какво толкова — това си беше сивия май, а след него идваше мрачния юни. Сигурно щяха да измислят фраза, която да описва и лошото време през лятото, ако им хрумнеше нещо удачно за месец юли — юлски сюрприз? Или пък сбогуване през юли? Във всеки случай, не би трябвало да е толкова горещо. Включи радиото, очаквайки едва ли не да чуе, че земята е излязла от орбитата си и се носи стремглаво към слънцето. Само че вместо прогнозата за времето на 102.1 FM бяха пуснали песента „Лечение“ на Ейми Уайнхаус. Някой се опитваше да я изпрати на лечение, обаче тя отказваше. Купър оцени чувството.

Разбира се, него никой не се опитваше да го изпрати на лечение, макар да подозираше, че и това предстои. Баща му беше невероятно толерантен, но и неговото търпение си имаше граници. Купър не помнеше кога за последен път е работил цял ден в офиса на баща си. А

вследствие на хапчетата, на кафетата и на нездравословната храна беше наддал десет килограма и кожата му беше отишла по дяволите. През повечето време изглеждаше и се обличаше като човек, който живее на улицата. Твърде слабо бе да се каже, че се е занемарил. Само че причината да не постъпи в някоя от многобройните клиники в района не бе толкова свързана с нежеланието му да се откаже от лошите навици, колкото с желанието му да се накаже. Признаваше, че отначало търсеше начин да избяга, пък и винаги си беше падал по подобни забавления, обаче вече ставаше дума за вина.

Освен дреболиите (зарязал беше баща си, странеше от добронамерените си приятели, не отговаряше на телефонните обаждания на майка си — по дяволите, вече беше май, наистина ли беше пропуснал празника на майката?), по-сериозните основания на Купър да изпитва вина го разяждаха вътрешно. Първо на първо, изобщо не трябваше да се обажда анонимно на Марина. Освен че бе чисто и просто гадно, беше и много опасно. Повърхностното му поведение вече бе регистрирано най-малко от един човек, а кой знае дали Макс не беше отишъл при ченгетата (макар че при патологичното желание на Макс да бъде незабелязан Купър се съмняваше в това). А сега с този пожар... Е, някои хора като нищо щяха да започнат да се питат дали той няма нещо общо с това.

Купър си бе измислил извинение — алиби, — за да се предпази, ако положението се сгумняса (как мразеше тази фраза и свързания с нея образ): наркотична психоза. Беше много просто, за момента бе доста подробно засвидетелствано и до голяма степен вярно. Плашещо бе да си го помисли човек, обаче наистина имаше цели ноци и дори цели дни, които Купър изобщо не си спомняше ясно. Имаше и няколко, които пък съвсем не помнеше. Не ти се вярва, че можеш да направиш голяма беля, докато си в това състояние, както беше Купър, но за нещастие беше възможно. Виж само какви ги вършеха хората, които вземат амбиен, дявол да го вземе! Хапчето уж трябваше да ти осигури спокоен сън през нощта, а накрая се оказваше, че насън си изял цял хладилник с храна. Така че, да, ако го попитаха, Купър си спомняше повече от нещата, които бе казал или направил. Но съвсем не всички.

Не че тревогата за самия него бе онова, което най-силно измъчваше Купър. Откакто се бе запознал с Марина, той я бе смятал за своя приятелка. Да, бяха намесени и пари, така че в известен смисъл

това означаваше купуването и заплащането на взаимоотношения. Обаче, освен това парите уравнивяваха нещата — всеки от тях получаваше каквото му трябва, за разлика от много други взаимоотношения, където винаги някой беше емоционално изостанал. А и за разлика от един психиатър например, Марина не се интересуваше дали Купър ще поправи недостатъците на характера си, дали ще работи над себе си или ще пренасочва чувствата си. Тя познаваше него и тайните му и приемаше всичко, без да го съди и да го критикува. Нима това не бе определението за приятел — независимо дали бяха намесени пари, или не?

Беше глупаво — не, беше нелепо да смята, че Марина е жената, заради която го е зарязал Макс, и веднага щом го обмисли спокойно, осъзна колко е грешал. За съжаление този момент беше настъпил след поредица от погрешни преценки. Не, бяха по-скоро фатални грешки, защото бе успял да разруши взаимоотношенията си с Марина. Срамота, защото в момента се нуждаеше най-много от приятел. Зачуди се дали да не отиде да я види как е. Или поне да ѝ се обади. В това нямаше нищо лошо, нали? Никой нямаше да постави под съмнение искрената му загриженост за нея, нали? Може би трябва да ѝ занесе цветя. Щеше ли да изглежда виновен? Не, коя жена не обича цветя? Знаеше едно място, откъдето щеше да купи най-красивите цветя...

Но най-напред Макс. Купър се отклони по изхода за Дел Мар Хайтс от южната магистрала 1–5 и зави наляво. Щеше да е по-бързо, ако беше останал на магистралата до следващото отклонение, но се нуждаеше от още малко време, за да се подготви. Караше бавно през бежово жълтеникавия, сякаш излязъл от формичка за курабийки жилищен квартал в долината на Кармел, и проверяваше косата и зъбите си в огледалото за обратно виждане. Беше бледо подобие на онова, което представляваше преди. Ама много бледо. Коремът го свиваше, адреналинът му взе да се покачва, колкото повече приближаваше. Не можеше да повярва, че Макс все още има такова влияние над него. Подвоуми се дали да не глътне един-два ксанакса, за да си успокои нервите, но преодоля импулса. Макс винаги познаваше кога се е дрогирал, а той не искаше да излага на риск... Не искаше да излага на риск крехката (но все пак някаква) вероятност Макс да го вика днес, за да му каже, че би искал да опитат отново. Купър въздъхна и главата му се замая дори само при мисълта за това.

Може би бе глупаво да си мисли, че изобщо е възможно да се върне, след като толкова много вода бе изтекла оттогава, но... и в този момент отново се сети за Марина — голяма част от него все още вярваше, че може да промени Макс, че любовта побеждава всичко. Марина винаги се бе придържала към това мото, което, като се замисли сега, бе донякъде странно, понеже тя не му се струваше най-романтично настроената жена на света. Както и да е, тя винаги бе повтаряла на Купър, че неговата обичлива природа в крайна сметка ще спечели Макс, и той й вярваше, по дяволите. Освен това наистина не смяташе, че Макс е с жена. С изключение на глупавото си предположение за Марина, Купър не бе доловил никакъв намек за женско присъствие около него. Няма ли да бъде пълен абсурд, помисли си Купър, ако той през цялото време е обикалял по гей баровете, а аз съм ронел сълзи над бирата си у дома. Но не, Макс по-скоро би умрял.

Макар да бе тръгнал по заобиколния път, Купър вече бе пред офиса на Макс. Чувстваше се странно да бъде тук открито след цялото преследване с онзи нелеп ффорд фокус. Наистина беше стигнал до дъното, нали? Е, това бе краят. В този момент Купър сключваше договор с бог — само ми върни Макс и ще направя всичко, това си каза той. Ще се изчистя, ще правя благотворителност, ще отида да видя Марина, ще изкупя грешките си. Обещавам. Само ми върни Макс. Купър избърса очи, потупа твърдата си, намазана с гел коса и излезе от колата.

Първото, което забеляза, беше новото момиче на рецепцията. Спомни си първото си идване тук, мокър до кости от проливния дъжд, и как красивата пълна жена с дългата коса и хубавата кожа учтиво, но категорично отказа да го пусне да се качи при Макс. Спомни си, че й бе оставил огромна ваза със слънчогледи. Какво ли бе направила с тях? После си спомни как си бе казал, че жената ще изглежда страхотно, ако свали двайсет и пет килограма. Сега сигурно и тя можеше да каже същото за него. Във всеки случай, нея я нямаше на рецепцията и бе заменена от своята пълна противоположност — анорексична фея с тънка руса коса, която изглеждаше на дванайсет години.

Купър се представи и попита за Макс. Тя натисна няколко копчета, тихо каза нещо в микрофона на слушалките си и му каза да се качи на четвъртия етаж. В асансьора Купър плувна в пот. Не беше ли глупаво да настанят психотерапевтите на последния етаж? Ами ако

някой решише да се хвърли отгоре? Започваше да усеща много неприятно стягане в корема. Боже, все едно отиваше на абитуриентски бал или нещо подобно. Със защитника от футболния отбор. Направо умираше за един ксанакс, мамка му.

— Обещавам — прошепна той на себе си (и на бог), когато излезе от асансьора. — Обещавам.

Друга рецепционистка заведе Купър до кабинета на Макс, където стоеше самият той до жената (Купър я позна само за част от секундата), която някога работеше на рецепцията долу. Тя изглеждаше добре, направо сияеше и беше отслабнала. Изведнъж Купър се почувства като в огромен капан и му се прииска да се обърне и да избяга, преди голямото разкритие. Само че вече бе твърде късно, зарът бе хвърлен.

— Как си, Купър?

— Макс?

— Купър, това е Кики.

— Кики?

— Приятно ми е да се запознаем, Купър, много съм слушала за теб. — Кики протегна ръка, за да се здрависат. Купър не я пое.

— Да, добре, обаче аз не съм чувал много за теб. Освен това вече сме се виждали.

Кики доби объркано изражение и театрално изви тъмните си идеално оформени вежди, за да изрази смайване.

— Купър, поканих те тук днес, защото аз... ние... искаме да ти съобщим нещо и реших, че е най-добре да го направим лично.

— Това е някаква шега, нали, Макс?

— Кики знае за нас — каза Макс, а думите му прозвучаха някак бавно и изопачено. — Дватамата с нея нямаме тайни един от друг. Искам да го знаеш, че ако решиш да се опиташ да... да се намесиш в живота ни. Няма да се получи, Купър.

Купър погледна към Кики, чиито устни бяха извити в малка наситеночервена усмивка.

— И ти нямаш нищо против? — попита той. — Наистина ли?

— Обичам го — отговори Кики с равен глас. — Дватамата се обичаме.

— О, я стига, сигурно ме занасяте — едва не се разсмя Купър. Цялата история бе страшно нелепа.

— Ще се женим — заяви Макс, — а Кики е бременна. Ще си имаме бебе.

В този момент Купър забеляза пръстена — огромен многостепенен рубин на златна халка на левия безименен пръст на Кики. Разбира се, Макс беше намерил нещо изключително красиво и съвсем необичайно. Пръстенът беше толкова прелестен, че се стори едва ли не познат на Купър — все едно Макс бе накарал да го изработят по проект, зародил се в главата на Купър. Имаше чувството, че ще повърне, както си стои.

— Боже, Макс!

— Купър...

— Не, Макс, не. Наистина ли мислиш, че ако една дебелана забременее от теб, това означава, че не си гей? Наистина ли го мислиш? — Устата на Кики бе зейнала при думата „дебелана“ и очите ѝ мятаха искри. Купър си каза, че тя не дава и пет пари, че годеникът ѝ е гей, а само, че той я е нарекъл дебелана. — Направо не мога да повярвам!

— Наистина се надявах да проявиш повече зрялост, Купър. Напълно ненужно е да оскърбяваш Кики. Нищо не ти е направила.

— Съжалявам, Кики. Мъчно ми е за теб.

— Освен това исках да те предупредя, че двамата с Кики ще ходим на парти у Андрю и Мадлин утре вечер. Не знам дали си пока... дали възнамеряваш да присъстваш, но ако е така, те моля да не правиш сцени. Сега, след като знаеш всичко и виждаш, че ние — посочи той към Кики — сме заедно, подобна постъпка няма да изглежда никак добре, Купър. И нищо няма да постигнеш.

— Мразя те, Макс.

— Купър...

— Не, казвам го съвсем сериозно. Мразя те, по дяволите.

Купър се обърна и изхвърча от кабинета. Не успя да стигне достатъчно бързо до колата си и до запасите си от ксанакс. Майната му на бог и на неговите обещания. Той беше в ада, а там нямаше бог.

ГЛАВА 28

Мадлин си бодна парченце манго от красиво аранжираното плато в кухнята и го лапна. Беше вкусно, сладко и свежо, затова тя си взе още едно и после още едно. Симетрията в платото беше развалена и понеже така и така щеше да се наложи да го преподреждат, тя нападна ягодите и бананите в средата, като ги тъпчеше в устата си почти без да ги дъвче. Умираще от глад, беше истински гладна за пръв път от цяла вечност, и не искаше нищо повече, освен да яде, докато не засити глада си. Е, имаше достатъчно време преди партито и достатъчно храна. Освен това организаторката на въпросното събитие трябваше да спечели невероятно високия си хонорар. А преподреждането на едно леко осакатено плато с плодове бе пренебрежимо дребна задача. Всъщност, помисли си Мадлин и се обърна към шишчетата с лангостино и с раци, можеше да се почерпи и с някои от другите ястия.

Но не. Тя си спомни, че морската храна с целия този живак и с какво ли още не, не е полезна за бебето. Колкото и добре да се чувстваше, този път нямаше да рискува. Странна работа, каза си Мадлин, посягайки към платото с ананаса. Цялото време, пари и тревоги, пръснати за свързано с плодовитостта лечение, бяха предизвикали болест, страдание и помятане. Не се бе чувствала добре нито минута, след като тялото ѝ бе принудено да зачене потомството на Андрю. Сега обаче, когато дори не опитваше, бе забременяла лесно и ефикасно като зайка. И вместо да се чувства зле, кипеше от енергия. Дори не се чувстваше дебела или подпухнала. Макар все още да беше рано, Мадлин знаеше, че тази бременност няма да има усложнения. Нямаше да има мъчително пазене на леглото, кървене или гадене. Този път не.

Мадлин загреба една лъжичка пои от ярка чиния, завъртя хапката в уста и я изплю в салфетка. Изобщо не търсеше това. Хавайското пиршество беше нейна идея, обаче сега ѝ се искаше да бе избрала тема на партито, която да предполага по-хубава храна. Наистина не беше в настроение за хавайско. Въпреки това обаче събирането щеше да е много празнично. Организаторката беше направила малък плаж в

задния двор и бе осигурила дупка за огнище, раковини и хамаци. По нищо не личи, че не си в Мауи, помисли си Мадлин. С всички тези цветя пикаке в къщата дори миришеше като на тамошните острови. Мадлин отдавна искаше да се поотпусне и да се забавлява. Дори малко бе позакъсняла с партито. „Всеки момент ще дойде лятото — написала бе тя на поканите, — така че хайде да си направим едно хавайско пиршество!“ Трябваше да използва смяната на сезона като официално извинение за партито, защото ѝ оставаше да реши съвсем не дребния въпрос как ще го убеди, че е бременна с неговото бебе, преди да оповести на всички истинската причина да празнува.

Мадлин избърса лепкавите си пръсти в една кърпа и реши, че е време да се махне от кухнята. Замисли се дали да не оправи след себе си, обаче хората от кетъринговата компания щяха да пристигнат скоро, те щяха да се справят. Наля си вода във висока чаша, прекоси боса своя наскоро станал тропически хол и излезе в задния двор, наслаждавайки се на усещането на чистия пясък под нозете си. За миг се запита дали е възможно да произведат фалшив пясък за подобни случаи. Несъмнено тези чисти и подобни на захарни кристали песъчинки под нозете ѝ не бяха виждали истинска плаж или океан, сигурно бяха изкуствени. Отпи от чашата си с вода и я остави на ръба на изкопаната дупка за огъня. Нямахше време да размишлява над пясъка, трябваше да се занимае с фалшификацията, която ѝ предстоеше.

Основният проблем беше, че двамата с Андрю не бяха правили секс от месеци и че съпругът ѝ явно не проявяваше никакъв интерес да промени това положение. Беше толкова отдавна, че Мадлин дори не можеше да си спомни как изглежда тялото му под дрехите и какво е усещането да го докосва. Все едно правенето на секс с Андрю бе нещо, за което беше чела отдавна, но всъщност никога не го беше изпитвала. Отначало той се извиняваше, че не я докосва, защото щяло да бъде опасно за бременността. След това — защото се възстановявала след травмиращо помятане. Но дори седмици по-късно, когато лекарят вече ѝ бе позволил да прави секс, Андрю не се доближаваше до нея. Отначало започна да си ляга късно, стоеше долу, гледаше телевизия и пиеше, после се премести да спи в една от стаите за гости. Последното му извинение гласеше, че в момента му е напрегнато в работата. „Ройъл Рингс“ пускаха на пазара нов годежен пръстен, уникален модел. Той се поставяше в много рисковано положение с този пръстен,

защото хората предпочитат традиционните пръстени, макар да твърдяха, че искат нови модели. Само че ако продажбите на този пръстен потръгнаха, това щеше да е голяма работа, много голяма. Беше й споменал нещо за Египет и за мощта на триъгълниците, но Мадлин не можеше да си спомни. Чу само, че той е зает и е под напрежение и че тя няма защо да го чака, за да заспи. Не беше точно рецепта за близост, макар че до неотдавна тя не даваше и пет пари за физическото разстояние помежду им.

Мадлин знаеше, че той й беше ядосан след помятането и че гневът му бушува под повърхността, но Андрю не си позволява да го излее навън. Не можеше. Кой мъж би наказал жена, току-що загубила бебето си? Мадлин обаче беше сигурна, че по онова време той бе започнал да обмисля да се разведе с нея. По-късно тя намери в бюрото му документите — предварителните стъпки към развода. Знаеше, че той е искал тя да намери документите. Не бяха скрити. Значи искаше да я изплаши по отношение на бъдещето й с него. Не се налагаше да й напомня за предбрачния им договор. Странно как тя изобщо не се бе противопоставила и го беше подписала. Кой да допусне, че ще се стигне до такова нещо?

Някой като Марина, ето кой.

Мадлин усети как нещо остро и неприятно пронизва мозъка й при мисълта за Марина, сякаш тази жена изведнъж се бе оказала в главата й. Не й се случваше за първи път. Няколко пъти след последната си среща с Марина в „Дарлингс“ Мадлин определено имаше усещането, че ясновидката я наблюдава... отвътре. Ето това се случва, когато дадеш власт на човек като Марина. Марина знаеше твърде много за Мадлин, а Мадлин пък се опитваше да крие твърде много. Прекалено много неща се случваха едновременно, каза си Мадлин. Кога ли някое щеше да се провали? Доста се бе дистанцирала от Марина преди пожара, обаче продължаваше да следи какво пишат вестниците след случилото се. Историята бе гореща новина за около пет минути и след това се изгуби във вихъра на безсмисленото вестникарско дърдорене. Хората се интересуваха повече дали кучетата им ще имат право да ходят на местните плажове, отколкото от пожара в някакъв кабинет на „Енсинитас“, нищо че в него бе загинал човек. Точно така, трупът не бе чак такава новина като удобството на

домашния любимец. Пишеше, че бил някакъв бездомник, в момента водеха разследване. И после престанаха да пишат за случая, слава богу.

Мадлин изпита горчивина, толкова силна, че устата ѝ се напълни със слюнка. Тази жена заслужаваше всичко, което ѝ се бе случило, и който я познава — истински, както я познаваше Мадлин, — би се съгласил. Мадлин не съжаляваше за нищичко, що се отнася до Марина — твърде дълго си бе играла не с когото трябва. Надяваше се Марина да е точно толкова нещастна, колкото бе самата тя.

Престани, съсредоточи се. Мадлин отпусна челюсти. Трябваше да се съсредоточи. Чакаше я работа. Трябваше да помисли какво ще прави с Андрю.

Много внимаваше да не го ядосва, особено след като бе започнала да си колекционира следобедни наслади в поредица от мръсни мотелски стаи. Мадлин беше почти сигурна, че Андрю никога не би я заподозрял, че има връзка — нито пък, че ще му пука, — но дори най-дребното съмнение бе достатъчно, за да я направи допълнително предпазлива. Той обаче вече не се ядосваше и в известен смисъл това бе още по-тревожно от спотаената му ярост. Например не се бе нацупил заради разходите по това парти. Дори не я беше попитал защо иска да го организира. Беше станал мълчалив и странен. Поведението му я направи параноична, тя заряза Еди (явно беше изпълнил предназначението си) и отново се опита да стане съпругата, която искаше Андрю. Разбира се, каза си Мадлин язвително, всъщност Андрю никога не бе искал съпругата, а децата. Искане наследник, точно както проклетия Хенри Осми. Е, Мадлин желаше същото. Искане бебето, искане и парите. И Андрю щеше да получи каквото иска, само да се поотпуснеше малко.

Веднага щом разбра, че е бременна, тя се опита да вкара Андрю в леглото — деликатна операция предвид отчуждението помежду им, но той изобщо не откликна. Отначало тя подходи нежно, гушна се в него, докато той пиеше „Джони Уокър“ син етикет пред плоския екран. Той я изгледа озадачен, все едно внезапно се бе сдобил с нов домашен любимец, който изисква внимание, и отново впери поглед в телевизора. След това тя бе станала малко по-смела и обикаляше из къщата в бельо на „Ла Перла“, промъкваше се зад него, докато се бръснеше, и плъзгаше ръце по гърдния му кош. Той не ѝ обръщаше внимание, а когато вече не бе възможно, каза: „Нямам време за това“.

Като последен опит Мадлин прибегна към романтичната носталгия. Тя пресъздаде сцената на най-силната им страст, когато се дегизира като негов личен подарък и му се представи. Андрю погледна панделките около гърдите ѝ, блясъка по идеално обезкосмената ѝ кожа и бавно прокара длан по ръката ѝ:

— Съжалявам, Мадлин — каза той. — Просто не мога.

Мадлин допи водата си и се върна в кухнята. Още беше гладна, направо умираше от глад. Трябваше да хапне нещо съществено. Огромно. Докато ровеше из фризера, си даде сметка, че положението значително ще се улесни, ако Андрю просто изчезне. Не, помисли си тя, затваряйки хладилника и пресягайки се към бананова франзела с кокос, не просто да изчезне, а да престане да съществува. Ако той умреше неочаквано, край на проблемите ѝ. Размисли се какви ли са шансовете това да се случи, докато си режеше една филия и я дъвчеше. Напоследък Андрю имаше много здравословни проблеми: високо кръвно налягане, висок холестерол, а и пиеше много. Само че нито едно от тези неща нямаше да го убие скоро. Тропическият хляб беше разочароващ. Грабна едно зеленчуково шишче и соево „пиле“, мариновано в сос за барбекю, и го захапа лакомо. Сосът покапа по тесния ѝ бял потник, но тя не спря, за да го изтрие. Подозираше, че е възможно да се направи така, че Андрю да получи сърдечен пристъп, обаче не знаеше как. Разбира се, ако с него се случеше нещастие, например ако паднеше по стълбите пиян или се блъснеше с колата...

Мадлин спря да дъвче, за да се наслади с пълна сила на прозрението си. Статистиката сочеше, че жертвата най-често е убита от свой познат, от свой близък, но до този момент Мадлин всъщност не разбираше защо. Това толкова улесняваше нещата. Погледнато от този ъгъл, убийството не изискваше огромно мисловно усилие.

Все пак още разполагаше с време да скалъпи нещата така, че бебето да изглежда като на Андрю... съвсем малко време. Трябваше да го накара да прави секс с нея през следващите ден-два, защото иначе... Мадлин реши, че ще опита отново тази вечер, след партито. Щеше да се погрижи да е добра смазан с алкохол, който тя пък щеше да подправи с виагра. Макар да се бе убедила, че Андрю заслужава онова, което е получил, това бебе щеше да носи неговото име и щеше да получи неговите пари. Никой друг нямаше да разбере.

Мадлин изпита облекчение, когато чу звънеца. Хората от кетъринговата фирма най-сетне бяха тук и тя щеше да престане да се тъпче. Подреди отново храната върху платото и изплакна ръце. От фирмата звъннаха отново и започнаха да блъскат по вратата. Какво ставаше, по дяволите, закъде се бяха разбързали толкова?

— Един момент! — провикна се тя. — Идвам.

Докато вървеше към вратата, Мадлин се замисли какво да облече по-късно. Нещо прозрачно, реши тя, и никакъв сутиен. Докато отваряше вратата, се усмихваше, представяйки си въздействието на полуголите си гърди върху пияния и натъпкан с виагра Андрю. Само след секунда широката усмивка се стопи от лицето ѝ, когато застана пред Еди Пъркинс, не пред хората от кетъринга. Той я огледа от горе на долу — изцапания ѝ потник, босите крака, мазните пръсти.

— Много мило, че лично отваряш вратата — каза той. — Мислех, че имаш слуги за тази работа.

— Какво търсиш тук? — Гласът ѝ прозвуча хрипливо и пронизително.

— Жено, по-добре ме пусни да вляза — нареди той с ясно доловима заплаха.

ГЛАВА 29

Щеше да бъде поредният горещ ден в средата на една много гореща седмица. Преди зазоряване Марина отвори всички прозорци и затвори всички капаци, за да може въздухът вътре да остане хладен. Скоро щеше да дойде Роса и тя се запита дали нямаше да им е по-удобно да седнат в малкия ѝ хол, отколкото в по-голямата, но западна кухня. Но и в двата случая не се притесняваше особено — беше много топло, но не страшно. Дори докато връхлиташе, загревайки околността и повишавайки опасността от горски пожари, жегата изглеждаше временна — като немарлив гост, който предизвиква неразбория, но нямаше да остане достатъчно дълго, за да причини трайни щети. Беше много по-различно от Флорида — място, към което мислите на Марина се връщаха често напоследък, където влажният зной беше бавно мъчение. Въздухът тук беше по-хладен и не толкова агресивен — все едно те пече бавно, без да цвърчиш. Сравнението бе съвсем уместно, защото тялото на Марина, което натежаваше с всеки изминал ден, осъществяваше собствена конвекция.

От известно време усещаше движение вътре, ударите на малки юмручета и петички се забиваха дълбоко в костите на таза ѝ. Наричаха това движение „ритане“ и в този смисъл се очакваше то да бъде нещо бързо. Нищо подобно, помисли си тя. Случващото се в тялото ѝ сякаш се развиваше без никакво бързане. Освен това понякога бебето ѝ говореше на език, който Марина не разбираше, шепотът му гъделичкаше вътрешното ѝ ухо. Това общуване беше започнало много преди физическото движение, но Марина едва сега разбираше какво представлява. Опитваше се да го разбере, да го разшифрова и да го проумее.

Сега основната цел на Марина беше да приеме дарбата си и да се научи как да я използва. Беше ѝ показано точно какво може и ще се случи, ако откажеше да използва онова, което ѝ бе дадено. Замисли се колко глупаво се бе държала в деня на пожара, колко твърдоглаво, точно както бе казала майка ѝ. Този безмилостен подтик да обясни веднага всичко — да контролира света — всъщност я съсипа. „Върви

си у дома“, това ѝ бе наредено. Само да се бе вслушала. Само да се бе вслушала...

Вече слушаше, настрила беше ушите си, за да тълкува звуци, които не бе чувала досега, отворила бе широко очи за видения, недостъпни за никой друг. Марина не просто учеше нови неща, правеше го главоломно. Животът ѝ се бе превърнал в бързо освобождаване — забравяше всичко, което бе смятала за вярно, и започваше наново със съвсем нов набор от правила. Сякаш за пръв път се учеше да вижда, да ходи, да говори. И го правеше тук, в тази малка къща, в тази малка крайбрежна общност, в този красив и ленив край на дъното на Калифорния. Защото първото решение, което Марина бе взела, когато бе дошла в съзнание в линейката на спешна помощ, докато опожареният ѝ кабинет все още пушеше, бе, че няма да избяга.

* * *

Може би се дължеше на факта, че наранените ѝ крака бяха превързани — достатъчно ясен символ, че не може да избяга. Или пък изтощението, което усещаше, проникна дълбоко в същността ѝ. Когато санитарят от линейката се надвеси над нея и започна да ѝ задава въпроси като „Разбирате ли защо сте тук?“, Марина не знаеше дори дали има достатъчно сили да се надигне и да седне. Но имаше и още нещо. Тя осъзна, че пожарът означаваше край на пътя, по който вървеше, и начало на нов път. Освен това вече знаеше, че Гидиън не е дошъл да я търси, за да си отмъсти, а защото я обича. Неговата съдба е била отредена за нея. Тя бе вътре в този отмъстителен и злобен ум, но не можеше да разбере на кое тяло принадлежи. А и повече не бе могла да влезе в това тяло по своя воля. Подобно на всичко останало, свързано с дарбата ѝ, телепатичните връзки, които установяваше, се случваха хаотично и никога по нейно желание. Търсеше в мрака нещо да ѝ подсказе кой би могъл да бъде, кой изпитваше толкова силна омраза към нея, но никога нямаше достатъчно светлина, за да го види.

Марина обаче не би могла да изрече тези неща в линейката, дори да искаше. Не каза на парамедиците, че е бременна, нито че е преживяла автомобилна катастрофа. А и те изглежда не се

интересуваха да узнаят как така се е появила боса, раздърпана и почти обезумяла точно в разгара на пожара.

С ченгетата беше различно. Разпитаха я веднага щом парамедиците приключиха с нея. Тя веднага каза, че това е нейният кабинет, но по отношението на всичко останало, не можеше да им даде обяснение, от което да разберат защо тя знае неща, които не би трябвало да знае. Каквото и да кажеше, щеше да я представи като откачалката, предизвикала пожара. В момента поведението ѝ бе крайно подозрително. Те явно още не знаеха, но имаше труп — някой, Гидиън — вътре в сградата, или пък чакаха тя да им каже. В онзи момент Марина не беше на себе си физически, емоционално и духовно, но осъзна, че трябва да си държи устата затворена за Гидиън. Скоро всичко щеше да излезе на бял свят.

Вместо това се чу да казва на полицая — казваше се Ларсън — че причината да бъде на местопроизшествието (причината изобщо да знае, че ще има местопроизшествие, на което да бъде) е, че е медиум. Не, наистина, господин полицаю, аз съм медиум. Марина бе изричала теми думи или техен вариант много пъти преди това, но сега за пръв път им вярваше истински. И точно в това се криеше парадоксът.

— Значи сте медиум — повтори думите ѝ полицаят. Бяха я завели в кафенето отсреща, където бе видяла Гидиън за пръв път, и си водеше бележки в малък тефтер. Пожарът и всички автомобили със специален режим светеха в синьо, червено и оранжево в мрака. — Предсказвате бъдещето? Говорите с мъртвите? Такива неща ли?

— Аз съветвам хората... интуитивно — отговори тя.

Трудно се отърсваш от старите навици. Марина осъзна, че вече не ѝ се налага да се преструва, за да бъде убедителна.

— Съветвате хората.

Значи това му беше стратегията, каза си Марина. Да повтаря всичко, докато не започнеш да звучи по-зле, отколкото бе в действителност.

— Да, виждам някои неща — каза тя. — Съветвам хората въз основа на онова, което виждам.

В този момент Марина наистина виждаше нещо, което бе сигурно, че никой друг не вижда — светло зелено сияние, осеяно с пурпурни и по-светли точки от лявата страна, което обгръщаше полицаю Ларсън. Тя сведе поглед надолу, за да не гледа в сиянието, и

видя един черен лабрадор ретривър да седи с кръстосани лапи в краката на полицаая.

— И сте видели... — Той разлисти няколко страници от бележника си и погледна написаното. — И сте видели пожара още преди да се случи, така ли? Това ли се опитвате да ми кажете?

— Ами аз имах... беше нещо като сън — поде Марина.

На табелката на кучето пишеше „Бъди“.

— Какво означава „нещо като сън“?

— Бях припаднала. Известно време не бях в съзнание.

— Не сте били в съзнание. Пили ли сте тази вечер?

— Не, нищо не съм пила.

— И защо не сте били в съзнание?

— Претърпях... катастрофа. Сигурно съм си ударила главата.

— Къде е колата ви, госпожо? — Бъди подуши крака на полицаая и Марина се запита дали кучето е истинско, мъртво или просто е проекция на мислите на полицаая. Овлaдя импулсивното си желание да се пресегне и да го погали.

— Черно е... Не знам, просто побягнах. Имах този сън. И видях експлозията.

— Експлозия ли? Можете ли да ми кажете къде бяхте по-рано тази вечер? Има ли някой, който може да...

— Излязох от пътя. Катастрофирах.

— И после сте дотичали тук от...

— Да.

— Не сте били в кабинета?

— Не, вече ви казах.

— Извинете, какво правите?

Кучето се бе изправило и се бе приближило до Марина. Чувстваше дъха му върху ръката си, но когато се наведе да го погали, дланта ѝ мина през животното. Действителността започваше да се разпада като онези евтини картонени пъзели, чиито парченца никога не прилягат съвсем точно.

— Кучето — каза тя, — аз само... — Сиянието около полицаей Ларсън стана по-тъмно и заблестя. Той наведе глава на една страна и я изглежда невъзмутимо и преценяващо.

— Кучето ли?

Марина затвори очи, но когато ги отвори, Бъди още беше там и душеше ръката на господаря си.

— Извинете — каза тя.

— Имате ли нещо против да ви направим тест за алкохол, за да се уверим, че не сте пили? — попита я полицаят.

— Да... Искам да кажа, не, нямам нищо против.

За пръв път Марина разбра, че полицията няма полза от истински медиуми, но нямаше да е за последен.

Много по-късно, когато полицаи Ларсън беше приключил с нея, Марина видя малко черно кученце лабрадор — изгубено, избягало или изоставено — да се приближава към скупчилите се на улицата полицаи и пожарникари.

— Ей, приятелче — чу тя да казва полицаи Ларсън, — какво търсиш тук? Откъде се взе, а, момче? Кажи, приятел?

Това бе краят на първата вечер, но не беше краят на разпитите.

Проведоха няколко разговора (както полицаите наричаха разпитите), повечето от тях през седмиците непосредствено след пожара. Протичаха по сходен начин, със съвсем малки разлики (които вероятно целяха единствено да накарат Марина да изгуби почва под краката си, така предполагаше тя).

— Можете ли да ни кажете къде бяхте вечерта на петнайсети март две хиляди и седма година?

— Пътувах към къщи. Претърпях катастрофа. Излязох от пътя.

— Знаете ли кой подпали кабинета ви?

— Не.

— Вие ли подпалихте кабинета си?

— Не.

— Знаете ли кой е бил в кабинета ви, когато е избухнал пожарът?

— Не.

— Знаете ли защо някой ще иска да подпали кабинета ви?

— Не.

— Да сте имали проблеми със свой приятел?

— Не.

— Момичетата от козметичния салон до кабинета ви твърдят, че са виждали някакъв мъж да се навърта край кабинета ви. Имате ли представа за кого говорят?

— Може да бъде всеки. Имам... имах много клиенти. Някои от тях са мъже.

— Работите като медиум, така ли?

— Да.

— Така ли разбрахте, че кабинетът ви гори?

— Получих видение. Видях експлозия.

— Но не можете чрез способностите си на медиум да видите кой е подпалил кабинета ви, така ли?

— Не.

— Можете ли да ни обясните този факт?

— Не, не мога.

— Можете ли да ни кажете къде бяхте вечерта на петнайсети март две хиляди и седма година?

Нито веднъж не я попитаха за Гидиън и тя не разбираше защо. Все едно всъщност не Гидиън бе човекът, загинал там. Понякога Марина едва ли не вярваше, че не е бил той. Вече непрекъснато я посещаваха мъртъвци, които не й бяха толкова близки. Той със сигурност би дошъл. А и полицията сто процента вече беше идентифицирала трупа — ако бяха намерили труп — и бяха установили връзката между тях двамата. Само че Марина не можеше да ги попита за това. Вече бяха минали почти два месеца от пожара и макар разследването да продължаваше, нейното участие в него явно намаляваше. Това й позволяваше мъничката надежда, че може би Гидиън е жив някъде в света и че трупят в кабинета й е бил на някой друг.

Но и тогава, и сега Марина усещаше как сърцето й се свива — физическо усещане, все едно този мускул в гръдния й кош пада, потъва и тя едва успява да продължи да диша. Знаеше какво е видяла. Много пъти след онази нощ, докато бе потънала най-дълбоко в съня, се бе озовавала отново в онова съзнание, в повтарящата се примка на онзи единствен момент. Виждаше пръстена върху гърдите на Гидиън. *Взemi го. Взemi го веднага.* Ето тази мисъл я спохождаше. Всеки път се събуждаше, отчаяно копнеейки да го зърне още веднъж, почти умолявайки онзи тип да й се покаже, който и да е той. Но сънят не се бе променил. А тя все още се луташе в мрака. И чакаше.

Уханието на ябълка и на канела върна Марина към действителността. Роса беше наблизко. Вкусната миризма на сладкиша, който Роса носеше, винаги предизвестяваше пристигането ѝ няколко минути по-рано. Способността ѝ да усеща приближаването на хората по мириса или по звука бе само едно от новите, макар и непостоянни умения на Марина, с които тя се опитваше да свикне. Значи днес Роса ѝ носеше тригуни. Марина трябваше да се престори на изненадана, когато отвори ароматния хартиен плик, но насладата ѝ щеше да бъде искрена. Нужна ѝ бе известна практика, за да изчака хората първо да почукат на вратата ѝ и после да им отвори. Марина установяваше, че ако нарушиш очакванията на хората от действителността, това ги прави нервни и ги разстройва, макар да доказваше, че тя наистина е медиум. Дарбата успя да съсипе предишния ѝ бизнес. Тъй като вече не можеше да прави предсказания въз основа само на наблюдения и започна да казва на клиентите какво вижда наистина, те в най-добрия случай започнаха да се дразнят, а в най-лошия — да се ядосват. И в двата случая я зарязваха след един-два сеанса. Нито един от предишните редовни клиенти на Марина вече не идваше при нея, за да му гледа, макар че понякога ѝ се появяваха по други начини и под друга форма. Марина допускаше, че всичко това е част от пророческото послание, че трябва да се научи как да използва дарбата си.

Роса почука колебливо — както правеше винаги — сякаш се боеше, че се натрапва, но не озадачи Марина, която го чу преди действително да прозвучи. Докато вървеше към вратата, тя се върна мислено в малката си варосана къща под наем във Флорида. Жегата, мъртвата змия, която гниеше сред храстите, и госпожа Голдън, стиснала чантата си в очакване на Марина да предскаже каквото и да било бедствие. Това беше спомен, не видение, но госпожа Голдън и бездруго я посещаваше доста често. Старицата я гледаше с очите на Гидиън — вече мълчаливо, но с очакване.

„Къде е той!“ — питаше Марина неведнъж, но старицата само почукваше по шията си, където бе висял пръстенът.

С ръка на бравата Марина потръпна от вероломството. Дали не я бяха проклели с онази змия? Преди не вярваше, че е възможно да се

случи такова нещо, но отдавна вече нямаше нищо сигурно в селенията на непознатото и на свръхсетивното. Тя поклати глава. Това бе първото, което заявяваха циганките измамници, когато човек отиде при тях в търсене на отговори — някой те е прокълел. Трябват ми парите ти, за да се моля. Само така ще те освободя. Преди Марина смяташе, че хората, които вярват на такова безочливо мошеничество и плащат за него, са глупаци и не заслужават парите, с които са се простили. Вече не беше така.

Тя отвори вратата и се усмихна на Роса, която бързо наведе глава и влезе вътре. Тъмната коса на жената беше прибрана назад в безупречна конска опашка. Дрехите ѝ бяха спретнати и безукорно чисти и си оставаха такива дори след като цял ден бе поднасяла храна и напитки в жегата. В едната си ръка държеше гарафа, а в другата — плик със сладкиши. В погледа, който си размениха, имаше и надежда, и доверие.

— Радвам се да те видя, Роса.

— *Como estos*, Марина? Навън е много горещо. Тук е приятно. — Роса се поколеба, после подаде на Марина плика със сладкишите. — Донесох това за теб.

— Ще ги сложим в кухнята — каза Марина.

Усещаше как очакването на Роса граничи с нетърпение, докато се настаняваше до кухненската маса и чакаше Марина да налее две чаши чай от хибискус от гарафата.

— Марина — поде Роса, но се въздържа от учтивост и, както добре знаеше Марина, от уважение. Марина отпи от чая и погледна към Роса, за да даде възможност на очите си да смекчат фокуса си и на мислите си да се успокоят. Чакаше. След малко момичето се появи, все едно тъкмо влизаше в стаята, и застана зад майка си. Положи леко ръце върху раменете на Роса.

— *Es Luz!* — попита Роса. — *Esto aqui!*

— Да, тук е — отговори Марина.

Лус, или поне онази Лус, която Марина виждаше, се усмихна и наклони глава на една страна. Роса идваше редовно, обаче момичето невинаги се появяваше. Марина знаеше, че Роса живее заради миговете на това общуване с Лус и че винаги се разочарова, когато Марина не може да я види. Тъкмо безпрекословната ѝ вяра бе накарала Роса да намери Марина скоро след пожара — цъфна на прага ѝ с

умолително допрени длани. „Ти видя дъщеря ми — каза Роса. — Трябва да говоря с нея. Моля те, моля те, не ме отпращай.“

Марина я пусна да влезе и нито веднъж не я попита как е успяла да я открие. Тази подробност не беше важна за цялостната картина. Марина не постави под въпрос и непосредствеността, която изпита веднага в присъствието на Роса, нито способността им да общуват със съвсем малко думи. Роса не се нуждаеше от доказателство за дарбата на Марина, нито пък искаше да я постави на изпитание, както бяха правили мнозина от предишните клиенти на Марина. Роса действаше на основата на вярата и на интуицията си — и двете дълбоки и силни. Знаеше например, че Марина е бременна още преди да започне да й личи. Носеше специални чайове и сокове за *requiesci*, плодове и сладкиши. Марина никога не поиска от нея пари, но понякога намираще банкнота от десет или от двайсет долара, сгъната в салфетка в белия хартиен плик със сладкишите. Знаеше, че Роса вероятно й дава повече, отколкото може да си позволи, но от уважение към нея нито веднъж не опита да върне някое от даренията.

Малко след първото си посещение в дома на Марина Роса започна да я препоръчва на свои приятели и познати. Тази малка група започна да изпраща свои приятели и познати и Марина вече си изграждаше съвсем нова клиентела от хора, които преди не биха могли да си позволят услугите ѝ. Те се трудеха усилено и в неделя си купуваха билети от лотарията. Някои от тях ходеха на църква, но всички си плащаха. Бяха суеверни и се притесняваха какво ли ще бъде времето. Изрязваха си талони за намаление и пазаруваха от разпродажби. Сред тях нямаше хора като Мадлин и като Купър. Всички те едва връзваха двата края и нито един нямаше време да скучае или да бъде недоволен. Най-голямата разлика беше, че новите клиенти на Марина идваха готови да чуят каквото има да им каже, а не каквото искаха да им каже.

Понякога можеше да им каже съвсем малко, а друг път получаваше толкова много информация, че не можеше да направи разлика между важното и онова, което е просто шум и смущение. Това обаче явно не притесняваше нито един от новите ѝ клиенти, които приемаха каквото можеше да им съобщи и ѝ бяха признателни. Марина знаеше, че вярата и готовността им да приемат всичко ги превръщаше в лесна мишена за всякакви шарлатани. Както от Роса,

така и от останалите Марина приемаше всякакъв вид плащане, което можеха да си позволят. Понякога бяха дребни банкноти, но най-често получаваше храна, услуги и дори мебели. Благодарение на механика Виктор вече не ѝ се налагаше да се притеснява за ремонтите на колата си. Линда, чийто съпруг беше дърводелец, ѝ бе подарила красив и сложно резбован люлеещ се стол. Сара, която продаваше занаятчийски изделия по уличните сергии, ѝ беше подарила голям часовник с кръгъл циферблат, който светеше меко в тъмното.

Марина беше признателна за всичко това, но само толкова. Опитваше се да не мисли какво ще стане, когато спестените ѝ пари, от които живееше сега, свършат. Освен това новите ѝ способности на медиум не ѝ разкриваха какво ще се случи след раждането на детето. Трябваше да почака, докато не получи ясен отговор, или да се опита по-целенасочено да го намери — точно както правеше в момента с Лус, която бе престанала да се усмихва и да гали раменете на майка си и искаше да говори.

— *Donde esto Luz!* — попита Роса. — Виждаш ли я?

— Да, виждам я — отговори Марина.

— Какво прави? Какво казва?

Марина насочи цялото си внимание към Лус. Беше облечена с бяла тънка рокля с червени и розови рози, избродирани на деколтето и подгъва, а дългата ѝ тъмна коса, досуц като косата на майка ѝ, падаше свободно по раменете ѝ.

— Искат да ти опишат роклята ѝ — каза Марина. — Бяла с бродирани рози. Не съм я виждала облечена така друг път. — Марина не каза на Роса, че Лус обикновено е облечена с болничната пижама, с която е издъхнала.

Жената сплете пръсти и притисна ръце към устата си. Очите ѝ тутакси се напълниха със сълзи.

— С тази рокля я погребяхме — каза тя.

Лус се приведе над майка си и обхвана раменете ѝ с ръце.

— Тя е с теб, не иска да си тъжна — каза Марина. Присъствието на Лус беше толкова силно осезаемо, че Роса започна да се потупва по раменете, сякаш усещаше ръцете на момичето там. Марина предполагаше, че в известен смисъл наистина ги усеща. Лус вдигна ръка и погледна Марина в очите. Марина чу гласа в главата си.

Кажки й, че направи всичко по силите си. Кажки й, че е прекрасна майка. Кажки й, че я обичам.

Роса силно притисна ръце към лицето си, когато Марина й предаде думите на дъщеря й, но не успя да възпре кратките неистови хлипания, които се надигаха дълбоко от гърдите й. Лус кимна на Марина и вдигна ръце с дланите нагоре. Този път нямаше думи, но Марина прекрасно разбра какво иска Лус да разбере майка й.

— Роса — тихо каза тя, — Лус иска да ти кажа... Тя твърди... Готова е да продължи нататък. Исква да я пуснеш.

Гласът на Марина прозвуча фалшиво дори в собствените й уши. Думите прозвучаха бездушно и бяха сладникави и изтъркани като от евтина поздравителна картичка. Лус общуваше без думи — сякаш говореше чрез форми и цветове. Беше красиво и Марина се почувства безсилна, задето не е способна да покаже това на Роса. Прехапа устна и опита отново:

— Това не е лошо. Така е по-добре за теб и за нея. Не означава, че трябва да я забравиш.

Отначало Роса не отвърна и Марина се притесни, че е станала причина тя отново да преживее загубата на дъщеря си. Лус вече бе застанала отстрани до майка си и се готвеше да излезе от стаята. Повече нямаше да се върне. Марина понечи да проговори, да изрече утешителни думи, когато Роса вдигна глава и хвана ръката на Марина между своите длани:

— Разбирам — каза тя. — *Gracias*, Марина. Много ти благодаря.

ГЛАВА 30

Марина постепенно научаваше, че внезапното изтощение е страничен ефект от дарбата ѝ. Тази бе една от промените, с които ѝ беше най-трудно да свикне. На моменти се чувстваше направо съсипана и се налагаше да спи посред бял ден. Би го отдала на бременността, ако не беше физическата умора, която усещаше. След предсказанията, особено след като бе общувала с мъртвите, Марина беше изтощена и ѝ се виеше свят, все едно жизнените сили са били изцедени от тялото ѝ.

Последният ѝ сеанс с Роса беше особено напрегнат. След него Марина беше толкова изморена, че просто заспа, както си седеше в люлеещия се стол. Неистов сън без съновидения и толкова дълбок, че едва се събуди от настойчивото хлопане на вратата. Сякаш се намираще под вода, Марина се отправи с несигурна стъпка към вратата. Тропането продължи, после се чу:

— Госпожа Маркс? Госпожо Маркс, там ли сте? Полиция. Моля, отворете вратата.

Марина застина, а сетивата ѝ светкавично се активираха и застанаха нащрек. Открехна вратата и надникна през процепа — видя късче тъмносино сако и жълтеникавокафяви панталони. Цивилен, каза си тя, но интуицията не ѝ подсказваше нищо повече.

— Да?

— Аз съм детектив Франкс. Бих искал да ви задам няколко въпроса. Може ли да вляза, ако обичате?

Това „ако обичате“ беше съвсем формално и безсмислено, заради него въпросът прозвуча още повече като заповед.

— Може ли да видя значката ви?

По филмите хората често изричаха тази реплика и тя се бе превърнала във възприет отговор, така че Марина прибягна до нея, за да спечели време. Всъщност още беше доста замаяна и не беше напълно сигурна дали детектив Франкс е от плът и кръв, или е привидение. Ако ѝ покажеше значката си, можеше да я докосне и да се убеди, че е реален.

Детективът въздъхна раздражено, но бръкна в невидимия си джоб, извади отвътре портфейла и значката си и ги пъкна в пролуката. Марина не погледна значката, само бързо прокара пръсти по повърхността. Плътна и... топла. Отвори вратата.

— Заповядайте.

— Благодаря.

Детектив Франкс беше висок и набит и имаше сивееща руса коса, подстригана твърде момчешки за възрастта му. Марина усети как я залива вълна от неудобство и как страните ѝ почервеняват. Вдигна ръце към лицето си, объркана и опитвайки се да скрие...

— Нещо не е наред ли?

Детектив Франкс беше присвил очи и я гледаше подозрително. Марина осъзна, че всъщност изпитва неговото смущение. За човек на неговите години той имаше много неприятно акне — вече забеляза белезите — и предизвиканото от този факт страдание беше истинско и съвсем пряно, поради което бе основната особеност на характера му. Марина се престори неумело и измърмори, че е заради горещината. Попита го иска ли чаша вода. Не искаше.

— Но защо не? — зачуди се Марина. — Жаден сте. — Впи нокти в дланта си. Трябваше да се научи да не изказва нещата, които бяха очевидни за нея, и се запита дали някога ще се научи да владее собствената си интуиция. — Тоест, сигурно сте жаден. Много е топло.

— Имате ли нещо против да седна? — попита той и без да дочака отговора ѝ, се настани на избелялото зелено канапе. Извади бележник и писалка от вътрешния джоб на сакото си и си отбеляза нещо. Тя знаеше, че го прави само показно. Страдаше от дисграфия, не можеше да пише четливо. От години прикриваше този факт, разработвайки собствена стенография.

— Хубав квартал — каза полицаят. — Не съм идвал често тук. Симпатични малки къщи. Сигурно струват цяло състояние, а? Не е по силите ми. — Удостои я с притеснена усмивчица. Тя не знаеше дали трябва да отговори на приказките му.

Даде си сметка, че все още стърчи права. Детектив Франкс беше толкова по-висок от нея, все едно я гледаше отгоре дори и седнал. Тя се настани на люлеещия се стол и го зачака да продължи.

— Откога живеете тук, госпожо Маркс?

— Почти две години. Можете да ме наричате Марина.

— Марина. — Той отново се усмихна и стегнато изви устни — Живеете точно където трябва за човек с вашето име, а? Океанът е наблизил и всичко останало. Да не сте родена на яхта?

— Името е руско. Баба ми е била рускиня. Така поне твърдеше майка ми.

— Аха, рускиня.

Детектив Франкс направи няколко заврънкулки в бележника си. Мислеше за пожара, формулираше мислено думите, които щеше да изрече, за да я попита какво знае. Имаше информация — виждаше я как се извива като червей в ъгълчето на мозъка му — и се опитваше да измисли как да я използва, за да постигне максимално силно въздействие.

— Казахте, че искате да ми зададете няколко въпроса.

— Така е. Сигурен съм, знаете, че провеждаме разследване на обстоятелствата около пожара в...

— Да — прекалено нетърпеливо го прекъсна Марина. Открихте ли кой... е предизвикал пожара?

— Знаете също — продължи детектив Франкс, — че разследваме не само палеж, но и убийство. Имаше жертва.

— Да, знам — отговори Марина.

Детектив Франкс внимателно се вгледа в нея. Наблюдаваше я за нещо, което да я издаде, което да му подсказе. Оглеждаше начина, по който беше скръстила ръце, накъде се движеха очите ѝ, дали избиваше пот над горната ѝ устна. Тя го наблюдаваше как я наблюдава, гледаше как той се опитва да надникне в сърцевината на същността ѝ и да изтръгне оттам истината. Точно така щеше да постъпи и тя с него, ако беше дошъл да му гледа преди шест месеца. За миг Марина му завидя. Никога нямаше да успее да се върне към този начин на действие и усети липсата му като почти физическа болка.

— Тялото беше много силно обгоряло — продължи той, — което много затрудни разпознаването. Особено предвид факта, че никой не бе обявен за изчезнал. Нито пък е бил забелязан в района преди избухването на пожара. По тялото не бяха намерени документи за самоличност. Нямаше превозно средство.

Марина не каза нищо, а продължи да го наблюдава. Въздухът около него проблесна и се наложи за миг тя да затвори очи, за да се съсредоточи. Когато ги отвори, госпожа Голдън седеше до детектив

Франкс на канапето, притиснала ръка към шията си на празното място, където висеше пръстенът. Марина отмести поглед към детектив Франкс и положи огромно усилие да го задържи върху него.

— Изкарвате си прехраната като медиум, нали така, Марина?

— Аз не... Така беше, когато кабинетът ми изгоря, детектив Франкс. Оттогава почти никаква прехрана не успявам да си изкарам.

— Но вие наистина сте медиум, нали?

— Да — отговори Марина. Прозвуча като признание. — Вече казах това на полицията. Няколко пъти.

— Сигурно е трудно.

Нямаше представа дори наполовина, помисли си Марина.

— Какво искате да кажете? — попита тя.

С ъгълчето на очите си видя как госпожа Голдън се потупва по шията с показалец и после посочва към детектива.

— Ами, сигурно хората идват при вас с желанието да спечелят лотарията и други подобни. Нали така? Сигурно е трудно да не можете да им го осигурите.

— Не става така — обясни Марина. Това беше репликата, мантрата на всички медиуми и тя бе прибегвала до нея още преди да знае, че е вярна. Механично се отрони от устните ѝ.

— А как?

— Това е дарба — каза Марина. Видя как госпожа Голдън се намуси. — И като всяка дарба получаваш каквото ти е дадено. Не избираш какво виждаш.

— Но въпреки това допускам, че хората се разстройват, ако вашата така наречена дарба не отговори на очакванията им. Особено след като си плащат. Разбира се, някои хора са готови да повярват на всяко нещо, което им кажете. Но според мен други се чувстват, как да кажа, измамани. Какво правите, когато се случи това? Как поправяте нещата?

Той трябва да ти вярва.

Марина чу думите вътре в главата си. Бързо стрелна с поглед госпожа Голдън, която отново потупа шията си, и отново погледна към детектив Франкс, който се наведе напред и облегна лакти върху коленете си. Защо старицата не говореше?

— Струва ми се, че имате опит с медиумите, инспекторе.

— Е, вие бихте познали, нали така? — Той се поизправи и остави бележника и химикалката си върху масичката. Марина видя следващото му изречение още преди да го изрече — думите се сипеха като черен дъжд от темето му към устата и после навън в стаята.

— Идентифицирахме тялото — заяви той. — Казва се... казал се е Гидиън Блек. Това име говори ли ви нещо?

Не беше изненада. Разбира се, Марина знаеше през цялото време. До този момент обаче не си бе дала сметка колко упорито се е вкопчила в надеждата Гидиън да е жив. Не, веществените доказателства за смъртта му бяха такъв шок за нея, че буквално дъхът ѝ спря и тя възкликна. Реакцията ѝ беше толкова изразителна, че дори през ум не ѝ мина да каже нещо друго, а не истината.

— Да — каза тя с треперещ глас, — познавам го. Той беше моят... Познавах го.

— Той беше вашият какво? — отново се наведе напред детектив Франкс и устата му рязко се затвори след въпроса, все едно беше гладна риба, която търсеше храна на повърхността на езерото.

— Ние... имахме връзка. За кратко. — Марина усети леко ритване дълбоко вътре.

Детектив Франкс изви вежди, но Марина не разбра дали от изненада, или за да прецени чутото. Известно време седя съвсем неподвижно и изчакваше нейната реакция. Беше стар метод — не говориш, чакаш тях да говорят. Накрая те се разприказваха само и само да избегнат тишината. Марина обаче знаеше достатъчно, за да избегне този капан, и не се страхуваше от мълчанието. Щеше да го накара да се потруди за тази информация.

— Бил ви е гадже — каза най-накрая детектив Франкс. — Имали сте връзка с този мъж.

— Както ви казах, беше кратка.

— Колко кратка?

— Не знам... — Марина потърси някакво видение, но нищо не стана. Дори госпожа Голдън сякаш избледняваше и се превръщаше в набор от неясни частици на канапето до детектива.

— Кога за последен път видяхте Гидиън Блек? — Той ставаше нетърпелив. Въпросите му щяха да следват бързо един след друг и щяха да стават все по-трудни.

— Беше... — Мимолетен образ от съня ѝ просветна зад очите на Марина. Гидиън върви. Проблясване. Огън. Пръстенът. Вземи го сега. — Не съм го виждала отдавна. Мисля, че за последен път се видяхме в началото на годината... през януари. Струва ми се, че беше през януари.

— Януари ли?

— Да.

— Сигурна ли сте, госпожо Маркс?

— Не знам точно кой ден през януари, ако това имате предвид.

— Не, нямам това предвид. Искам да разбера защо, ако сте видели Гидиън Блек за последен път през януари, той се е оказал в кабинета ви през нощта на петнайсети март? Освен това съм малко объркан защо не ни осведомихте за изчезването на господин Блек.

— Защото не знаех! — остро отговори Марина. — Не разбирам. Той си тръгна... не беше тук. Не съм го виждала. Не знам защо е бил тук.

— Значи сте били заедно... били сте двойка... обаче не сте го виждали и не знаете защо е бил в кабинета ви. Никога не ви е хрумвало, че човекът, загинал в пожара в кабинета ви, може да е вашият любовник, така ли?

— Връзката ни приключи — каза Марина. Лицето ѝ беше мокро, но изобщо не беше усетила сълзите. — Всичко приключи през януари.

— Романтичната или служебната част?

— Той не беше... Нямахме служебна част.

— Кога се запознахте с господин Блек?

— Запознах се с него... — Денят, когато за пръв път бе видяла Гидиън, който сърбаше от бездънната си чаша с кафе от отсрещната страна на улицата, сякаш беше от друг живот. — Беше на рождения ми ден. В деня на изборите, през ноември миналата година. Тогава се запознахме.

— Изглежда съвсем ясно си спомняте този ден.

Госпожа Голдън внезапно се появи близо до ухото на Марина.
Попитай го за пръстена.

— Не мога! — възкликна Марина на глас и механично покри устата си с ръка.

Детектив Франкс почака малко.

— Вече бих искал чаша вода, ако нямате нищо против.

Госпожа Голдън последва Марина в кухнята, бърбейки като никога дотогава, нижейки безкрайна поредица от думи: *Пръстенът-пръстенът-пръстенът трябва да го попиташ за пръстена, пръстена, трябваше да го закриляш трябваше да му помагаш с пръстена, пръстенът го няма, трябва да го попиташ за пръстена, трябва да го закриляш, трябва да го спасиш...*

— Той е мъртъв — прошепна Марина. — Той е мъртъв! Не знаеш ли...

Изпусна чашата, която държеше, и тя се разби, а по пода на кухнята като сияен звезден прах се пръснаха натрошени стъкла и вода. Марина се наведе да събере парченцата и веднага се поряза. Вече имаше кръв, вода и стъкло и за един кратък миг Марина бе способна единствено да ги гледа как се разливат. Детектив Франкс се появи на вратата на кухнята, после се спусна да ѝ помогне да се изправи и я заведе до мивката.

— Вижте — обади се той, докато тя миеше ръката си и ровеше в кухненския шкаф за превръзка, — ще бъда напълно откровен с вас и се надявам за доброто на всички и вие да бъдете откровена с мен.

Марина го погледна с безмълвна молба в погледа. Вече започваше да се чувства замаяна и несигурна. Искаше той да си тръгне. Нуждаеше се от сън.

— Историята, която ми разказахте, не е много смислена. Не знам каква точно е била връзката ви с господин Блек, но съм сигурен, че не ми казвате всичко. — Той въздъхна, но Марина не знаеше дали го прави, за да подчертае думите си, или за да намали напрежението. Способността да тълкува жестовете бе едно от нещата, които кой знае как вече бяха станали недостъпни за нея.

— Преди известно време господин Блек е подал искане за изплащане на застраховката на много ценно бижу. Подарил го е на майка си, но след смъртта ѝ бижутото не било намерено сред имуществото ѝ. — Натърти на думата „имущество“ едновременно саркастично и с горчивина. — Господин Блек подозирал, че бижутото може да се е оказало в ръцете на медиум, при когото майка му ходела. Смятал, че са се възползвали от майка му и че тя никога не би се разделила с предмета доброволно. Това да ви звучи познато, госпожо Маркс?

Думите прозвучаха на Марина така, сякаш идваха от дълбока вода. Детектив Франкс, кухнята и дори собственото ѝ тяло сякаш избледняха в отъняци на сивото и бялото, докато тя наблюдаваше бързо сменящата се поредица от образи, сякаш разлистваше списание. Най-напред видя верижката, наполовина стопена и черна от саждите. Беше разкопчана и без пръстена. След това видя как дебели и четвъртити мъжки пръсти трият пръстена. После други мъжки пръсти го хванаха, дълги и светли. Видя как внимателно поставят пръстена в кутийка с черно кадифе и я избутват в дъното на дървено чекмедже на бюро. Образите се ускориха. Още две мъжки ръце, малки и с лунички, които държаха пръстена и го въртяха. Ръкостискане. Пръстенът на безименния пръст на жена — около него се издува плът. Пръстенът отблизо. Отражение в една от тъмночервените му повърхности. По-близо. Лице. Гидиън лежи...

— Марина?

Детектив Франкс отново се появи на фокус, образите бяха изчезнали, бяха станали недостъпни.

— Извинете — каза Марина. — Много съжалявам.

— Не знам дали не се преструвате, обаче... — Впери поглед в нея, все едно се опитваше да проникне вътре в главата ѝ. — Обаче знам, че ви е известно нещо за това бижу. Знаем, че сте замесена. Той ви е познавал преди ноември. Най-умно би било просто да признаете. Да започнем ли отначало? Защо не ми разкажете какво се случи във Флорида?

— Пръстенът не е при мен — каза тя.

— Но знаете за кой пръстен говоря, нали?

— Да, знам.

— Какво знаете за него, Марина? Кажете ми.

Някой го е убил. Някой е взел пръстена.

— Марина — каза той този път тихо, сякаш изпитваше жалост към нея.

— Моля ви — примоли се тя.

— Марина — повтори той, — налага се да ви помоля да дойдете с мен в участъка. Ще продължим разговора си там.

Тя разтърка очи с бинтованата си ръка. Госпожа Голдън бе изчезнала. Детектив Франкс се бе изправил висок и як, но не заплашителен. Нямахше нищо пророческо в онова, което тя изпитваше,

докато го гледаше в момента — че може да му има доверие, че той може би дори ще успее да ѝ помогне. Беше просто инстинкт и тя трябваше да му се довери.

— Добре. Само минутка да се приготвя.

ГЛАВА 31

Тя лежи по гръб под земята и гледа нагоре към светъл правоъгълник безоблачно небе. Три птици преминават в бърз движещ се триъгълник в полет и изчезват. Тук е тъмно и се усеща силен мирис на пръст. Чува думи, долитащи отвисоко горе и сипеци се върху ѝ откъслечно: „пастир мой... нужда... превежда... сенки... без страх от зло“. Някаква жена хлипа. Попаднало в затвор насекомо жужи в опит да избяга. Първата роза, уханна и бяла, пада върху лицето ѝ и в този момент проумява къде се намира. Розова роза се присъединява към бялата, а после още една бяла. Миризмата е прекалено сладникава и съдържа в себе си мириса на гнило. Изпълва дробовете ѝ. Не може да диша, не може да остане тук. Надига се. Тръните се забиват в кожата ѝ. Гледката се обръща с главата надолу. Сега стои отгоре и наднича вътре. Розите се трупат върху ковчега. Не вижда ридаещата жена, свела е глава и е покрита с черно було, притиснала е към устата си ръка в ръкавица. Някой прошепва: „Това е вдовицата“. Едра тъмнокоса жена в гръб се приближава до вдовицата и полага ръка на рамото ѝ. „Много съжалявам — казва жената. — Сигурно ти е тежко.“ Поглежда към ръката на рамото на вдовицата. Рубиненият пръстен улавя лъч слънчева светлина и пръска червени лазерни лъчи светлина. Тя извързва глава, за да види...

* * *

Марина се събуди задъхана, но не изплашена, отчаяно ѝ се искаше да се върне в съня, към погребението, на което току-що беше присъствала. Опита да се съсредоточи над подробностите, преди да ѝ се изплъзнат в ярката светлина на будното съзнание, но улови само едно бързо проблясване на пръстена — на онзи пръстен — и зърна птиците, които прелитаха над гроба. Не успя дори да се приближи достатъчно до забуленото лице на вдовицата, за да разбере коя е тя, макар да бе сигурна, че я познава. Освен това беше сигурна, че

мъртвият съпруг, в чийто гроб лежеше, също бе човек, когото познава. Марина обаче повече от всичко искаше да зърне загадъчната жена, която носеше пръстена на Гидиън. Затвори очи и се опита да се накара отново да заспи, но напразно. Сънищата вече я спохождаха когато си поискаха, не когато тя решише. Изобщо не помнеше кога е заспала. Както си седеше в люлеещия се стол и четеше справочник за свързаните с гадаенето явления (удобно подредени в азбучен ред), неусетно бе изгубила съзнание. Помисли си, че може би изобщо не е заспала, а е изпаднала в някакъв унес, лутайки се между минало, настояще и бъдеще.

Затвори книгата и отбеляза докъде е стигнала — *гледане на карти* — с визитната картичка на детектив Франкс. Ето тази среща наистина ѝ се бе отразила добре. Марина усети растящо напрежение в раменете, когато си спомни разпита от предния ден. Полицайте нямаха достатъчно доказателства нито за да арестуват Марина за палежа на кабинета, нито за убийството на Гидиън — но това не означава, че не продължаваха да търсят.

Разпитът, на който я подложиха, след като последва детектив Франкс в полицейския участък, не беше толкова внимателен като онзи, на който той я бе подложил преди това. Губеха търпение с нея, макар че историята ѝ не се променяше нито на йота. И като че ли най-много ги дразнеше свързаната с медиумните ѝ способности нишка, която не можеха да приемат всеки път, когато я споменаваха.

— След като си видяла, че кабинетът ти гори, защо не си видяла кой го е подпалил? — попитаха те.

— Не мога да го обясня — отговори Марина.

— Защото самата ти си предизвикала пожара, нали?

— Не — отговори Марина.

Попитаха я за Гидиън, за лични и интимни неща, които не би споделила дори с приятелка, ако ги знаеше. Марина обаче отговори, защото нямаше как. Скъсали, той си тръгнал, не знаела къде е заминал и не се била срещала с него вечерта на петнайсети март в кабинета си или на друго място същия ден. А що се отнася до пръстена, да, знаела за него. Да, познавала и майката на Гидиън във Флорида. Жената ходела при много медиуми и гледачки, Марина била само една от всичките. Само че при последната им среща Гидиън взел пръстена и той вече не бил у нея. Можели да претърсят къщата, ако искат.

Разпитът беше дълъг, но краят му се оказа учудващо банален и лишен от блясъка и от драматизма на подобни сцени по филмите или по телевизията. Никой не ѝ кресна, нито се надвеси над нея в опит да я уплаши. Тя не поиска да се срещне с адвокат, не изгуби самообладание и не се разплака. Въпросите, които ѝ задаваха, бяха скучни, повтарящи се и от време на време риторични. След известно време я пуснаха да се прибере у дома. Казаха ѝ, че пак ще я потърсят, затова ако планирала да пътува извън града, най-добре да го отложи. Детектив Франкс ѝ даде визитната си картичка.

* * *

Марина се сепна, сякаш някой се бе приближил в гръб и я беше потупал по рамото. Отново усети в гърлото си силен мирис на рози, силен и прекалено сладникав. Някой идваше. Скочи от мястото си, книгата ѝ падна на пода и се отвори на статията за предчувствието. Марина я вдигна, остави я върху люлеещия се стол и се запъти към входната врата на къщата си. Сърцето ѝ препускаше лудо. Знаеше кой е там, още преди да отвори и да се озове срещу Еди. Голям букет вече повехнали рози стърчеше нелепо от едрата му ръка.

Никой от двамата не продума. Поне веднъж през живота си Еди явно бе останал без думи. Марина от своя страна бе твърде разсеяна от звука и от виденията на трошаци се чинии край Еди, за да го поздрави. Тя отвори вратата широко и той влезе, препъвайки се, обхождайки я с поглед, а по лицето му като тъмен облак премина объркване. Зад него, точно където би трябвало да бъде собствената ѝ дневна, Марина виждаше кухнята на Еди и изплашената му съпруга, приклепнала и свита, когато Еди грабна една чиния за сервиране с формата на съомга и я запокити към стената. Марина усети вибрациите от сблъсъка, усети болката и неистовата разруха.

— Счупил си чинията с формата на риба. Тя обичаше тази чиния — отбеляза Марина. Видя как Еди и съпругата му се разхождат по улиците на „Енсенада“, където бяха ходили по време на медения си месец, как жена му избира чинията и през смях отбелязва, че чинията е толкова грозна, та направо е красива. Чу Еди да казва, че боята сигурно

е отровна, обаче той въпреки това ще ѝ я купи, понеже е предизвикала смеха ѝ, а той я обичал, обичал, обичал.

— Ама откъде знаеш това? — попита Еди.

Видя как съпругата на Еди плаче и разбра, че Еди е унищожил не само чинията.

— Щеше да успееш да поговориш с нея, ако не беше счупил чинията — каза му Марина. — Това наистина я нарани.

— Ти ли говори с нея? Ти ли?

Сега сцената зад рамото на Еди се превърна в службата му, където си държеше дрехите. Марина видя четка за зъби, опаковки от бърза храна, а после и Еди, който спореше с някакъв мъж с костюм. Щяха да го уволнят. Усещаше как от него мирише на отчаяние, остра и пушечна миризма. Парите му трябваха. Образите започнаха да идват по-бързо, поредната серия от филмови кадри на забързан каданс. Ръце, които държат положителен тест за бременност. Жена, която заравя лентичката дълбоко в сметта, облича се. Ръцете ѝ върху корема. Мадлин. Жената е Мадлин.

— Ще имаш бебе — слисано заяви Марина.

— Какви ги говориш?

Марина се засмя, но на Еди никак не му беше весело. Виждаше как всички жени от живота на Еди се въртят край него и всяка му се сърди по различен начин. Вероятно би трябвало да се досети за Мадлин, само че бе прекалено погълната от собствената си драма с Гидиън.

Обаче имаше още нещо. Марина видя как гневът на Еди придобива физическа форма вътре в него, как се отдръпва и се готви да се стрелне в нападение като змия. Видя го на прага на къщата на Мадлин. Видя го да влиза вътре.

Еди ѝ подаде букета и тежката миризма предизвика друго видение. Отново гледаше нагоре от гроба. Розите се сипеха по лицето ѝ. Разбира се, това беше гробът на Еди. Вдовицата... жената с пръстена...

— Не отивай там, Еди. Моля те. Ще пострадаш. Послушай ме.

— Не знам какви ги говориш. Къде да не ходя?

Той не разбираше. Трябваше да го накара да проумее. Ако отидеше в дома на Мадлин, щеше да умре. По някакъв начин пръстенът на Гидиън бе замесен във всичко това, но тя не разбираше

как точно. Всичко бе недостижимо и се изплъзваше. Марина усети как в очите ѝ напират топлиите сълзи на безсилието. Искаше ѝ се да извика: „Помогни ми!“, но не знаеше кой или какво ще я чуе. Не и Еди, който я гледаше с упорито неразбиране, което бе като плътна маска върху лицето му. Само да можеше да се добере до него.

— Чуй ме, това е важно. Съпругата ти има ли приятелка с... рубинен пръстен? Знаеш ли?

— Съжалявам, Марина, трябва да тръгвам. Съжалявам.

— Еди, моля те...

Той обаче си тръгна и просто изчезна. Марина стоеше, загледана в розите, докато накрая вече не можеше да понася миризмата, отиде в кухнята и ги изхвърли.

* * *

Обаждането дойде, докато Марина седеше на масата в кухнята и разлистваше списанията на движението Ню Ейдж и раздела „М“ на указателя. Започнала бе търсенето от „лекари“, но бе стигнала до нещо съвсем различно. Броени минути, след като Еди си тръгна, емоционалната ѝ тревога бе отстъпила място на физическата болка. Отначало получи силни спазми, а после остро режеща болка в корема. Не беше като опъването и дърпането на сухожилията, което усещаше напоследък, не беше свързано и с гаденето ѝ. Марина за пръв път изпита майчински страх — *Нещо не е наред с бебето ми ли!* — и осъзна, че е време да си намери лекар.

Но след като взе телефонния указател и се настани с чаша от чая на Роса, болката бе отминала и Марина установи, че от „лекари“ е отишла на раздела „медиуми — консултации и лечение“. Всеки медиум си имаше медиум, Марина също се нуждаеше от свой. Имаше нужда от помощ. За медиумите обикновено този човек беше роднина или наставник, но за нея и двата варианта бяха невъзможни. Реши да прозвъни всички телефони от указателя и в списанията и да разчита на собствената си интуиция, за да си избере. Взе слушалката в ръка, но внезапният звън на телефона я сепна още преди да успее да набере номера.

— Ало?

— Ало? Търся Марина. Вие ли сте Марина?

— Да, аз съм.

— А, добре, добре. Притесних се да не съм сбъркала номера или пък телефона ви да е сменен, защото ми го дадоха много отдавна, а пък нали знаете, хората често си сменят телефоните. Записах си го на едно листче и го пазя в бюрото си вече цяла вечност, така че...

Тишината продължи достатъчно дълго и се наложи Марина да попита:

— С какво мога да ви помогна?

— О, боже! Извинете. Казвам се... ммм... Клеър. Моя приятелка ми даде номера ви преди много време. Каза, че вие... ами че... гледате. — Гласът на жената ставаше все по-тих и по-тих, докато накрая бе просто шепот.

— Да — потвърди Марина и зачака още информация.

— Ами питах се... дали не може да ми гледате?

— Коя е приятелката ви, която ме е препоръчала? — попита Марина. Това беше важно. Ако беше една от предишните ѝ редовни клиентки, Клеър вероятно очакваше нещо, което Марина вече не бе в състояние да осигури. Помисли си за думите на детектив Франкс, че хората искат да печелят от лотарията. Много от предишните ѝ клиенти не бяха далеч от това.

— Ами... тя е... казва се Фредерика. Не знам дали напоследък ви е посещавала. Както ви казах, беше отдавна. Но смяташе, че сте страхотна. Твърдеше, че наистина сте ѝ помогнали...

Жената не спираше да говори, но Марина бе престанала да я слуша. В главата ѝ се бе появило силно статично прасцене и изпитваше почти физическото чувство, че я бутат към ръба на стола ѝ. Рядко забравяше имената на свои клиенти, дори да са идвали само веднъж, затова се учуди, че името Фредерика не предизвика визуален спомен. В същото време съзнаваше, че това е важно и че Клеър, която и да бе тя, щеше да ѝ помогне да разбере защо.

— ... затова наистина трябва да ви видя днес — казваше Клеър. — Възможно ли е?

— Днес — повтори Марина, опитвайки се да влезе в крак с разговора.

— Просто аз... никога досега не съм правила такова нещо — обясни Клеър. — Сигурно често чувате тези думи. Както и да е, не

знам... Може би в крайна сметка идеята не е добра.

— Не — заяви Марина, опитвайки се да не допусне тревогата в тона си. Клеър бе мятаща се риба, която всеки момент щеше да скочи обратно в морето, а Марина не можеше да си позволи да я изгуби. — Искам да кажа, напълно естествено е да изпитвате известно колебание. Обадохте ми се и аз още съм тук. Това не ви ли говори нещо?

— Ами сигурно...

Марина затвори очи, стиснала здраво с ръка телефона и съсредоточена. Опита се да се съсредоточи върху жената, която се обаждаше, да долови някакви подробности. Мислено примигна срещу образа на тъмнокосата жена от съня си.

— Клеър — бързо каза тя, — имате ли... искам да кажа... виждам пръстен. Това говори ли ви нещо?

— Наистина ли? Защото това е...

— Мисля, че ще е по-добре да говорим лично. Мога да ви приема днес, но трябва да бъде скоро. Днес следобед...

— Къде се намирате? — попита Клеър. — Мога да дойда веднага.

* * *

Марина беше загазила. Клеър — изрусена, прилична на птичка блондинка — седеше срещу Марина от другата страна на кухненската маса, а пясъчнорусите ѝ вежди се бяха склусили раздражено и озадачено. Тя не само не беше жената от съня на Марина, но освен това се оказа най-трудната клиентка, на която се бе опитвала да гледа.

— Казахте, че сте видели пръстен — заяви тя веднага щом Марина затвори вратата зад гърба ѝ. — Беше годежен пръстен, нали? Не биваше да ви питам, но така изглеждаше, нали? Не, не ми казвайте! Искам да е изненада.

Наложи се Марина да преодолее раздражението и разочарованието си, когато видя Клеър — още по-трудна задача, когато стана ясно, че каквото и да предложеше на тази жена, тя все не оставаше доволна. Клеър искаше гаджето, с което е скъсала, да се върне при нея, за предпочитане с годежен пръстен. За съжаление и на Клеър, и на Марина бъдещето не криеше подобно нещо. Марина

биваше в буквалния смисъл възпирана, сякаш ѝ връзваха езика, всеки път, когато се опиташе да каже на Клеър нещо, което не е истина.

— Според теб има ли шанс да се съберем отново? — попита Клеър.

Марина видя бившето ѝ гадже пред олтара с булка, която не беше Клеър, и в съзнанието ѝ се оформиха думите: „Добре би било да си оставиш отворени вратички“, но всъщност от устата ѝ излезе следното:

— Той ще се ожени за друга.

След няколко такива реплики Марина престана да се опитва да прави друго, освен да докладва онова, което вижда пред себе си. И точно така стигнаха дотук.

— А ще се омъжа ли изобщо някога? — попита Клеър. — Можеш ли да ми кажеш поне това?

Марина погледна към Клеър и видя... Клеър. Седеше си самичка.

Край нея нямаше роднини, нямаше партньор, който да я очаква в бъдещето ѝ, нямаше деца. Това бе най-празното бъдеще, което Марина бе виждала. Търсейки уместните думи, Марина се колеба твърде дълго и мълчанието ѝ даде отговор на Клеър.

— О, не! — ахна тя. — Не мога да повярвам! Шегуваш се, нали?

— Знаеш ли, много хора не се...

— Ти си най-лошата гледачка на света! — Клеър се изправи толкова рязко, че бутна стола си.

— Клеър, чакай...

— Знаех си, че това е грешка. Щеше да е по-добре да бях звъннала на някой от онези номера за консултации по телефона. Там поне се опитват да ти вдъхнат надежда, колкото и глупости да говорят.

— Клеър, мога да ти казвам само каквото виждам.

— Ти си лъжкиня — ядно изтърси Клеър. — Нищо не виждаш и дори не те бива да се преструваш. И аз като всеки друг имам правото да се омъжа. Казала си на приятелката ми, че ще срещне мъж, и точно така е станало. А тя е дебела. Защо за нея нещата да свършват щастливо, а за мен не?

— Приятелката ти ли?

— Онази, за която ти говорих, Фредерика. Кики. Така се нарича, защото звучало като име на по-слаба жена.

— Кики... — Марина отново видя тъмнокосата жена от съня си, но вече имаше и лице — красиво лице с тъжни очи и с прекалено ярко червило. Рецепционистката, която си търсеше гадже по интернет. Марина беше извадила картата на Любовниците от своята колода таро и ѝ бе казала, че не след дълго ще срещне някого. Марина си спомни, че жената се бе усмихнала и беше потупала картата с върха на лакирания си нокът:

— Лекар ли? — попитала бе тя. — Понеже познавам мнозина...

— Трябва да говоря с приятелката ти — каза Марина. — Много е важно.

Клеър се слиса.

— Ама и теб си те бива, така да знаеш!

— Видях я само веднъж — продължи Марина, без да дава и пет пари, че вероятно Клеър не разбира нито дума, — и нямам телефонния ѝ номер. В кабинета ми избухна пожар...

— Няма да ти платя за това — заяви Клеър и започна да се измъква от кухнята. — Така че изобщо не си прави труда да ми искаш пари.

— Познаваш ли мъж на име Еди Пъркинс? — попита Марина. Главата ѝ натеза от внезапния спомен за съня и от убеждението, че по някакъв начин Еди бе свързан с всичко това и че го грози опасност.

— Много късно — каза Клеър и стигна до входната врата. — Вече ми каза, че ще умра сама и самотна. Не се опитвай да си измисляш, за да измъкнеш...

— Никога не съм казвала, че ще умреш сама и самотна, Клеър. Просто не те видях да се омъжваш. Това са различни неща.

— Все същото — отсече Клеър. — Не, не познавам никакъв Еди.

ГЛАВА 32

Марина нямаше как да не се усмихне, когато видя къщата. Малка и спретната, едва ли не сладникава и почти същата като нейната само с две съществени разлики. Първата бе, че тази къща беше в ярко лимоновожълто, а къщата на Марина в мръсно бяло и се нуждаеше от преобоядисване. Втората подробност беше по-издайническа — на предния прозорец висеше голям червен неонов пентаграм в кръг. Марина си помисли, че поне думата „медиум“ не се вижда, това поне бе проява на някаква сдържаност.

Марина се намираше в северния край на Пасифик Бийч, квартал, който служеше като мост между скъпото и абсолютно нелепото. Пътуването ѝ беше отнело по-малко време, отколкото бе очаквала, затова постоя няколко минути в колата, подготвяйки се за предстоящото.

Нуждата ѝ да намери човек с дори съвсем слаби способности на медиум се бе усилила веднага щом Клеър бе отпрашила, обзета от справедливо възмущение. Марина отново насочи вниманието си към телефонния указател и към списанията, изготви списък и след това позвъни на всеки номер, независимо колко странно звучаха имената и свързаните с тях претенции. Първите две позвънявания я отпратиха на гласова поща с толкова силна музика в стил ню ейдж, че тя едва чу изходящото съобщение и второ, което я молеше да натисне 1 за „таро“ и 2 за „масаж“. Марина не остави съобщение и на двата телефона. На третия номер се обади жена, която говореше английски толкова слабо, че Марина разбра само няколко думи. Във всеки случай и жената не я чуваше заради детската глъчка край себе си. Марина затвори. Четвъртият телефон звъня седем пъти, но тя прояви упорство просто от любопитство що за човек би оставил телефона да си звъни. Най-накрая някой вдигна. Гласът от отсрещната страна сякаш бе поръсен с прахта от много векове — думите звучаха бавно и накъсано. „Не, скъпа моя, вече не се занимавам с това — каза гласът. Последва дълго мълчание, запълнено от мъчително дишане, и после: — Но ще ти дам

името на човек, който ще ти помогне.“ Ето така Марина се бе озовала тук, сред ярките възвишения на границата на Ла Джола.

Медиумът се казваше Сийл („Като името на певеца“, така инструктираха Марина по телефона) и жената изобщо не бе учудена от парещата нужда на Марина от незабавна среща.

— Ако можеш да дойдеш тук днес следобед, ще те приема — каза жената с плътен дрезгав глас. — Да ти обясня ли как да стигнеш?

Докато заключваше колата и поемаше към къщата, Марина си каза, че няма никакво значение дали Сийл е измамница — поне опитваше да направи нещо.

Макар че не би трябвало, Марина се сепна, когато Сийл отвори вратата, преди изобщо да е почукала. Възрастта ѝ не можеше да се определи — беше може би на четирийсет или на шейсет — с навита на ролки коса с цвета на сладко от портокали. Беше набита, но не натежала, и бе облечена с тъмносин пуловер и панталон в тон. Изглеждаше спретната, макар и не съвсем стилна, и породила у посетителката си смътното усещане, че не дава и пет пари какво мислят хората за облеклото ѝ.

— Здравсти, мила — поздрави я Сийл. — Не се плаши толкова. Видях те през прозореца да спираш — посочи тя вляво. — Влизай, де.

В къщата миришеше на дървени стърготини и на силни и остри потпури, но Марина не виждаше нито едно от двете. Видя обаче едно изтормозено канапе и два разкривени фотьойла, очукана масичка и стотици книги с меки корици, натъпкани върху двете лавици от изкуствен чам. От бързия оглед Марина установи, че повечето от тези книги имат в заглавието си думите „граф“, „херцог“ или „отстъпване“.

— Не гледай натам, мила — каза Сийл. — Сигурно изборът ми на четива ще те разочарова. Всички се разочароват. Обаче какво да правя, така се различам. На кого не му се налага да го прави, нали? Ели в кухнята, да се разположим.

— Да се разположим ли?

— Ами да, разбира се. Първо ще трябва да пийнем чай.

— Чай? — зачуди се Марина. — Вие тасеомания ли практикувате?

Сийл изви една от добре оформените си червеникави вежди и се усмихна озадачено на Марина.

— Какво е това, мила?

— Ще ми гледате на чаени листа ли?

— Е, не смятах, но ако искаш, мога да опитам. Просто реших, че няма да е лошо да ти предложи нещо за пиене. Имам студен чай, но мога да ти приготвя и горещ, ако предпочиташ. Просто понеже навън е горещо...

— Не, разбира се, няма нужда — възрази Марина. — Аз не исках... Студен чай е чудесно.

— Добре тогава. Насам.

Кухнята на Сийл беше доста по-голяма от хола ѝ, но не беше помодерна. Шкафовете, произведение на изкуството през 70-те години, отчаяно се нуждаеха от осъвременяване, а подът, покрит с линолеум, който познаваше и по-добри времена, бе избледнял до мътно зеленикавосиньо. В средата имаше маса за хранене от хром и ламинат, върху която се мъдреха две празни чаши и няколко хартиени салфетки. Нямахте карти, свещи или каквото и да било, което да издава професията на Сийл. Марина седна на един от трите стола.

— Мила, преди да започнем — каза Сийл и отвори хладилника за каната студен чай, — нали нямаш нищо против...

Марина неவிждащо впери поглед в Сийл, преди да проумее какво има предвид тя.

— А, да, плащането. — Бръкна в чантата за деветдесетте долара, които си бе донесла, и ги остави в средата на масата.

Сийл прибра парите и на тяхно място постави чинийка с лимониви резанки.

— Благодаря ти, мила. Така е по-добре, казвам ти. Сега вече можем наистина да се съсредоточим. — Наля на Марина чаша чай и после от някакъв невидим джоб в гънките на дрехата си извади орфани карти таро и ги постави върху масата помежду им. Двете жени мълчаливо сърбаха чая си минута-две, после Сийл каза: — Тревожиш ли се за бебето, мила? Защото имам силното усещане, че с бебето всичко ще бъде наред.

Марина положи ръце върху издутия си корем и си спомни, че той вече е достатъчно голям, за да може наблюдателен човек да забележи, че е бременна.

— Е, това е добре — каза тя.

— Кога трябва да се роди, мила?

— Не съм сигурна — отговори Марина. — Още не съм разбрала.

Въпросителното изражение на Сийл стана загрижено. Бръчки, които Марина още не бе забелязала, се появиха между носа и устата ѝ, в ъгълчетата на светлите ѝ сини очи също имаше мрежа от дълбоки бръчици. Може би в крайна сметка жената все пак беше доста възрастна, помисли си Марина.

— Така, добре — каза Сийл. Отпи от чая си, взе картите и започна сръчно да ги бърка. — Е, какво се случи с твоята гледачка, ако нямаш нищо против да те попитам. Не че имам нещо против да свърша работа, обаче човек трябва да е в крак с конкуренцията. — Марина не отговори и жената се засмя кратко. — Шегувам се, мила. Поне за второто.

Марина се запита дали да не каже на Сийл всичко — от началото до края. Усещаше тежестта на изповедта като камък на раменете си и ужасно ѝ се искаше да се освободи от него. Ако Сийл не беше измамница, и бездруго вече се бе досетила. А ако беше, нищо нямаше да се промени, ако ѝ каже.

— Нямам си моя гледачка — отговори тя накрая. — Честно казано, досега не ми е вървяло особено с такива неща.

Сийл продължи да бърка картите, ръцете ѝ се раздвижиха още по-бързо и нито веднъж не се запънаха.

— Така ли? — попита тя. — Е, трябва да направим неща, за да поправим това. — Марина наблюдаваше като омагьосана как ръцете на Сийл боравят с картите бързо и изящно. — Искаш ли да ми кажеш за какво си мислиш, мила? Или и това още не си разбрала?

Марина се подсмихна, макар да не откъсваше очи от картите. Допаднаше ѝ стилът на Сийл. Осъзна и още нещо, когато размазаното движение на ръцете на Сийл я приспа и прикова вниманието ѝ в спокойно съзерцание: за пръв път от месеци се чувстваше спокойна. Нямаше гласове, мъртви хора, видения или предчувствия — само тук и сега и тихото шумолене на картите, които се плъзгаха една върху друга.

— Цепи. — Картите шляпнаха върху масата и Марина се сепна, преди механично да се пресегне и два пъти да разцепи тестето наляво. Сийл за миг покри с дясната си ръка лявата ръка на посетителката си, после събра тестето отдясно наляво. — Готова ли си? — попита тя и Марина кимна.

— Келтски кръст — каза Сийл. Разположи десетте карти, обърнати надолу в древната конфигурация на кръст и жезъл. Първата карта, която обърна, беше в центъра на кръста и се оказа Тройка мечове. При вида на пронизаното сърце и на пороя отзад Марина тутакси си спомни как бе избрала точно тази карта за госпожа Голдън и как я бе „разтълкувала“ като предупреждение, че синът ѝ е в опасност. Това беше една от най-въздействащите карти в тестето и винаги предизвикваше нужната реакция.

— О, мила, такава мъка! — възкликна Сийл. — Изгубила си голяма любов, при това насилствено. — Втората карта, Кралица чаши, застана направо на първата. Сийл въздъхна, преплете пръсти и кокалчетата ѝ изпукаха едно по едно. — Най-голямата пречка си самата ти — заяви тя. В тона ѝ се прокрадна изненада. — Сама си застанала на пътя си, наред собствения си път. Трябва да се прескочиш. — Сийл обърна следващата карта, Шестица чаши. — О, но ти имаш наследство. Дар, който ти е направен още като дете. Това е основата ти. Можеш да строиш върху нея. — Сийл обърна друга карта, Десетка мечове, най-плашещата карта, на която бе изобразен мъж, паднал ничком и с десет меча, забити в гърба му. — Непосредственото ти минало — каза тя. — Опасност, предателство... — Намръщи се и потърка изпъкналата част на носа си. — Това е карта на омразата, на враговете... Някой, който те иска... — Тя бързо обърна следващата карта, Петица мечове. — В най-близкото ти бъдеще има кражба, измама, манипулация. — Сийл все повече се вълнуваше и не откъсваше очи от картите.

Марина познаваше всички тези карти, дори бе изричала същите думи пред клиентите си, но въпреки това имаше чувството, че в момента гледа през чужди очи, очите на Сийл.

— Деветка жезли — каза Сийл, — коронясва те. Ти си силна, упорита и готова да се бориш. Можеш да победиш, имаш силата да победиш. Осмица чаши ето тук означава, че си готова да оставиш зад себе си живота, който си живяла някога. Чашите са все още пълни. Можеш да предложиш още много неща. — Сийл обърна картата на Обесения и на Тройка пентакли. — Толкова много самота — въздъхна тя — и толкова много скръб. Ти си на кръстопът, а отникъде не получаваш напътствия. Изгубила си... толкова много. Трябва да се откажеш. Трябва да вярваш на себе си.

Марина си помисли, че това може да се отнася за всеки, макар да усещаше, че сърцето ѝ бие силно. Думите на Сийл бяха като дреха с универсален размер и можеха да приемат формата на което и да било тяло. Можеш да я разпъваш, да я стесняваш, да я обработваш, докато ти стане. Поне това си казваше Марина, докато Сийл продължаваше, обърна последната карта от фигурата — онази, която щеше да покаже изхода от нещата. Беше единайсетата карта от Големите аркани.

Справедливостта.

Сийл докосна картата с върха на пръста си, проследи меча и везните, които държеше облечената с червено и коронована фигура на Справедливостта, и най-накрая вдигна поглед към Марина.

— Ти си загазила, нали? — попита тя. — Цялото това насилие, което виждам... — Сийл отново се пресегна и докосна леко с ръка ръката на Марина. — Всичко ще се оправи — каза тя. — Всичко ще се подреди. Няма да е лесно.

— Че кое е лесно? — попита Марина след малко. — Нищо.

Сийл си пое дълбоко въздух и се облегна назад на стола.

— Каква е историята ти, мила? Толкова много неща се случват зад очите ти, че дори не мога да си представя какво си преживяла. Много повече, отколкото показват тези карти, нали?

— Мога да ти разкажа, но после ще трябва да те убия — заяви Марина. Сийл само седеше и я гледаше. — Пошегувах се — додаде Марина.

— Добре де — съгласи се Сийл, но не се засмя. — Но какво дойдеш да разбереш всъщност? Отдавна се занимавам с това и знам, че на масата ми нямаше достатъчно, за да останеш доволна.

Марина тъкмо се нахрани да възрази, но докато формулираше думите мислено, си даде сметка точно какво иска от жената, която стоеше срещу нея.

— Как го постигаш? — попита я тя. — Искам да кажа, как успяваш да не полудееш?

— Какво имаш предвид, мила?

— През цялото време трябва да поглъщаш толкова много енергия от всички. Любовите, загубите и желанията на всички се стоварват върху теб. Как разбираш кое какво е? Как подреждаш всичко? Как го поддържаш в ред?

Сийл сведе поглед към картите и чукна по Кралицата чаши.

— Нищо чудно, че не искаш да ми кажеш при кой медиум ходиш обикновено — каза тя. — Ти си този медиум. Но защо не ми каза, мила? Щях да ти направя отстъпка като на колега.

— Правиш отстъпки на колеги ли?

— О, боже, май нито една от двете ни не бива да се опитва да се шегува, а? Искам да кажа, че не беше нужно да криеш от мен — тихо изпуфка тя. — Нищо чудно — продължи тя, — винаги е по-трудно да гледаш на гледачка. — Развали фигурата, която беше подредила за Марина, и отново събра картите. — Хайде стига, не бъди толкова тъжна. Всичко ще се оправи, мила, повярвай ми. Сега ще сипя по още малко чай, а после ще отидем в хола и ще се настаним по-удобно. Нямам какво да правя до покера в седем, така че разполагаме с предостатъчно време. — Тя се усмихна на Марина, която едва сега забеляза, че Сийл има голям изпъкнал белег с формата на звезда в основата на шията си. — Ами ти, мила? Бързаш ли за някъде?

ГЛАВА 33

Първото нещо, което Купър искаше да направи, след като избяга от офиса на Макс (защото точно това представляваше бясното му препускане надолу по стълбите, без да дочака асансьора), бе да натъпче шепа хапчета в гърлото си и да ги прокара с цяла бутилка вино. Само че този инстинкт за самосъхранение (още достатъчно силен въпреки емоционалната разруха) не му позволи да изгълта всичките си запаси още в колата. Суетата също изигра роля в колебанието му. Когато видя Макс с онази жена, това му помогна да проумее колко е пропаднал физически от началото на цялото фиаско. Представи си как под въздействието на двайсет хапчета ксанакс се блъска с колата си в някакво дърво и как се налага да срежат колата, за да измъкнат подпухналото му и обезобразено тяло от останките. Мисълта, че някой може да го види така — особено Макс, — се оказва непосилна за Купър.

На тръгване от паркинга той усети силата на прозрението, все едно някой го беше ритнал в корема. Буквално му изкараха въздуха и това не се дължеше само на факта, че се бе наложило да измине тичешком четири етажа по стълбите в сегашното си окаяно състояние. Ако го бяха попитали дори непосредствено преди да влезе в онзи кабинет, дали Макс е способен да разиграе такава садистична сцена, Купър щеше да заяви, че не е възможно. Отношенията им бяха заприличали на зле написана мелодрама, пълна с упреци, гняв и може би най-лошото — безразличие през последните няколко месеца. Но дори въргаляйки се в емоционалната тиня, в която се бе превърнала някогашната му любов, Купър никога не бе очаквал да се натъкне на жестокост и на злоба. Онова, което срази Купър най-силно, не бе фактът, че беше изгубил Макс (отново!), а фактът, че е твърде вероятно да не познава — и никога да не е познавал — Макс, ама въобще!

Макс смяташе, че е възможно да бъде щастлив с жена — дори да бъде с жена след първоначалното вълнение от новото и непознато взаимоотношение, — а това според Купър беше абсолютно откачено. И тази жалка и отчаяна жена вероятно в този момент обслужваше Макс с

успокоителните едносрични възклицания, които беше научила долу на рецепцията. Купър направо не можеше да си представи как изобщо Макс бе избрал нея, за да му бъде първата? Не можеше и да повярва, че тя наистина е бременна от Макс. Ако все пак беше — пфу! — едва ли беше бременна повече от пет минути. Кога бе намерил време с толкова невероятно натоварения си график? А и признанията, които сигурно бе направил по отношение на Купър! Как ли бе минало това? Купър се опита да си го представи, да се досети какви думи беше употребил Макс. Много добре познаваше тона — онзи мъчително търпелив и бавен тембър на психоаналитик:

Напълно нормално е за един мъж да преживее моменти, когато изпитва влечение към представител на собствения си пол. Литературата сочи...

Не, едва ли е било толкова глупаво. Може би по-скоро е било нещо такова: *Разбирам, че вероятно ще се почувстваш неудобно от онова, което ще ти кажа, но смятам, че трябва да поговорим за това.* Да, ето така. Чуваше думите, все едно Макс му ги шепнеше в ухото.

Купър до такава степен се увлече в мисления сценарий, че подмина отклонението за магистралата и продължи да кара по пътя за възвишението Дел Мар. Спусна се, после се изкачи по голямото възвишение и долу пред погледа му се ширна океанът — блеснало покривало от сини диаманти. Купър си спомни първия път, когато бе идвал в Дел Мар заедно с Макс една неделя. Бяха постъпили като истински туристи — разходиха се по Фифтийнт Стрийт Бийч, после нагоре до площада, където обядваха. Макс искаше да хапнат в „Пасифика“, но Купър му каза, че отсреща в „Еласоте“ има по-готини келнери. Ядоха кесадила с три сирена и доматен сос. Никой от двамата не можа да си дояде храната, обаче Макс не искаше да си поделят една порция — не искаше да изглежда като гей, макар че се набиваха на очи, все едно бяха облечени със скапани розови прашки. Ето това Макс така и не проумя — само привличаше още повече внимание към факта, че е гей, като се опитваше толкова неистово да не бъде такъв. Истината струеше от него като пара в цветовете на дъгата — той просто не го виждаше. Купър винаги бе смятал това за признак на уязвимост, тъй като Макс бе толкова умен във всяко друго отношение. Но може би в

крайна сметка не беше толкова мило и уязвимо. Може би беше студено и премислено точно като онази ужасна постановка в кабинета му.

— Да върви по дяволите! — изруга Купър на глас и удари кормилото толкова силно, че клаксонът свирна и шофьорът в съседната лента му направи красноречив знак. — Майната ти и на теб! — кресна Купър и натисна педала на газта. Другият шофьор ускори на свой ред, опитвайки се да предизвика някаква мъжкарска надпревара, но Купър го заряза, вече изгубил интерес, а мислите му продължаваха да се гонят и да се въртят в безкрайно повторение. Сега, когато първоначалният шок започваше да отшумява, отделни моменти от сцената в кабинета на Макс започваха да го тормозят като коприва, притисната към кожата.

Какви бяха тези глупости за партито на Мадлин например? Откога Макс беше започнал да си пада по партита? Беше се наложило буквално да го замъкне на последното парти на Андрю и на Мадлин, а там той през цялото време се бе спотайвал като беглец. Ами че Макс дори не харесваше Мадлин. Неведнъж беше казал на Купър, че Андрю е сгрешил, като се е оженил за нея. Колко мъдро от негова страна!

Сега обаче като се замислеше, всичко се връзваше. Макс най-накрая имаше общоприета приятелка (о, той беше побързал да обясни, че Андрю не знае нищо за ориентацията му и че не е човек, който възприема тези неща, затова бъди така добър, Купър, а?), така че защо да не парадира с доказателството за своята хетеросексуалност пред свръхпривилегированите жители на Ранчо „Санта Фе“, половината от които, помисли си Купър, се чукаха помежду си просто от скука. Какво по-подходящо място Макс да покаже бъдещата си булка заедно с нейния грамаден и прекрасен годежен пръстен?

Купър зави рязко и спря със свирещи спирачки, като за малко не блъсна мършава сива котка, която се стрелна по тесния път. Този пръстен. Беше го виждал преди, при това не само във въображението си, а на верижка върху нечия гладка кожа.

— Ей! Ей! Какво ти става, мамка ти?

Марина. Най-напред се сети за името, сричките минаха през мозъка му като през вода, после си представи лицето ѝ, шията ѝ и гърдите, където пръстенът лежеше наполовина скрит между тях. Беше го виждал само веднъж, когато бе посегнал над кротко горящата свещ,

за да закачи с пръст верижката и да го издърпа. Но нямаше никакво съмнение — беше същият пръстен, който бе видял на дебелия пръст на годеницата на Макс.

— Чуваш ли? Едва не уби котката ми!

Купър вдигна поглед и видя ниска къдрокоса жена с еластичен потник и с прекалено тесни шорти да тича към него с разкривено от ярост дребно лице. Купър не ѝ обърна внимание. *Какво търсеше пръстенът на Марина на пръста на онази жена!* Този въпрос се нави като примка около мозъка на Купър още докато дребната жена стигна до колата му и започна да блъска по страничното предно стъкло.

— Не можеш да караш така тук! Какво ти става? Пиян ли си?

Той свали стъклото си до долу и я удостои с най-добрата си престорена усмивка.

— Много съжалявам, но не съм блъснал котката ви. Завих, за да избегна удара.

— Знаеш ли колко е позволената скорост тук? Ти си луд... можеше да е някое дете!

— Те имат по девет живота — заяви Купър, вдигна стъклото си и запали двигателя. — Един повече или по-малко! — Натисна газта и остави жената отзад със зяпнала уста. Докато хвърчеше бясно по завоите към Дел Мар, Купър внезапно се почувства изпълнен с жизненост и с целеустременост. Няколкото минути в кабинета на Макс вероятно бяха най-лошите в живота му, въпреки ада, който бе преживял в гимназията, и мъчителните раздели оттогава насетне. В света на Купър представата за Макс и Кики (боже, ама и какво име имаше!) не беше възможна, това беше научна фантастика, той просто се бе озовал на друга планета. Но ето че наред всичко това се оказа Марина, една известна нему величина. По някакъв начин тя държеше ключа, който щеше да отключи всичко това. Докато караше на север, се запита дали не си бе въобразил кой пръстен е видял на пръста на Кики. Може би мозъкът му — или Марина! — бяха проектирали образа там, за да го насочат към нея. Но нямаше значение дали е плод на фантазията му, или беше действителност. Той щеше да я намери и вероятно би трябвало да го направи отдавна. Не, не, поправи се Купър, всичко се случва точно когато трябва, точно както трябва. Спря на една сергия за цветя в Дел Мар, където винаги имаше свежи цветя, и купи

малък, но изискан букет рози. След това се запъти към Кардиф, към дома ѝ.

* * *

Не очакваше да бъде толкова напрегнат, докато изкачваше трите стъпала към предната врата на Марина, и почука. Щорите бяха спуснати и къщата беше съвсем притихнала. Отново почука, този път по-силно, и почака малко. Третият път почука просто от нерви, условен рефлекс на човек, застанал пред нечия врата с букет рози в ръка. Купър си помисли, че това е един от най-жалките моменти, които е преживявал. Постоя там още известно време, после се обърна и седна на стълбите. След минута-две си даде сметка, че съседите може да забележат нещо, затова слезе, вмъкна се в колата си, пусна си радиото и зачака. След три песни започна да се върти неспокойно и притеснено на мястото си, не го свърташе. Изключи радиото и наведе седалката, докато не застана под удобен ъгъл от четирийсет и пет градуса. Завъртя глава, за да държи под око къщата на Марина, и веднага заспа, положил розите върху гърдите си.

Сънува дъжд, сънува как капките се сипят по стъклото, а когато се събуди, Марина тропаше по прозореца на колата му. Той скокна стреснато, объркан, но съвсем буден. Беше късно. Небето бе потопено в златисторозова светлина и сенките бяха издължени. Сигурно бе спал часове. Отвори вратата и излезе от колата.

— Купър? Какво се е случило?

— Здравей, Марина.

Тя изглеждаше толкова различно, че Купър се запита дали не си е правила пластична операция. Само след миг осъзна, че промените, които забелязваше у нея, не могат да бъдат постигнати с никаква операция. Тя изглеждаше едновременно по-сурова, и по-мека в сравнение с последния път, когато е бе виждал. Тялото ѝ бе по-заоблено и по-пищно, но нещо под повърхността се бе превърнало в камък. Очите ѝ сякаш бяха станали по-големи и някак по-тъмни. Лицето ѝ изглеждаше по-тънко и по-остро очертано — скулите ѝ бяха изпъкнали релефно на фона на дългата ѝ буйно къдрава коса. Беше облечена с дрехи, в каквито не я беше виждал преди — еластичен

черен клин като за йога и куклено зелено горнище, което се връзваше отзад. След още секунда Купър разбра причината за облеклото ѝ. Беше бременна. Той се стъписа и се обърка, все едно беше дете от детската градина, което среща учителката си в магазина. Това просто не се връзваше с представата му за нея. Забравил красноречивите думи, с които се канеше да я залее, той подаде розите и каза:

— Нося ги за теб — все едно се канеше да я извежда на среща.

Марина отстъпи назад и изгледа цветята едва ли не изплашено. Това бе най-странната реакция на красив букет, която Купър някога бе виждал.

— Моля те — каза Марина, — няма да понеса гледката на още рози. Би ли ги прибрал, моля те? Отнеси си ги у дома. — Купър осъзна, че сигурно изглежда съвсем оклюмал, защото тя добави: — Не го приемай лично, Купър.

Той метна цветята на предната седалка на колата си и каза:

— Съжалявам, Марина.

— За какво?

— За случилото се... за пожара, за всичко. Дори не ти се обадох. — Той прехапа устна, спомняйки си обажданията, които всъщност беше направил. — Трябваше... Не знам. Напоследък не съм на себе си.

И тогава Марина направи нещо много странно. Приблужи се до него и постави длан в средата на гърдите му, сякаш се опитваше да усети туптенето на сърцето. Не си спомняше да го е докосвала преди. Винаги се държеше странно, когато някой се опиташе да се доближи до нея.

— Няма нищо — каза тя. — Знам.

Сякаш язовир скъса стената в гърдите на Купър. Вълна от чувства заля цялото му тяло — топла, студена, кротка и бурна едновременно — и когато водата стигна очите му, той просто ревна като грамадно бебе. Всичко, което бе изпитвал през последните две години — и може би по-дълго, от началото на живота си — рукна от него в неспирен поток.

— Ще го срещнеш, когато излезеш от болницата — каза Марина. — Има сини очи и е късо подстриган. Работи като ландшафтен дизайнер. Проектира езерца с рибки...

— Когато изляза от болницата ли?

— Нима не постъпваш днес? — попита Марина, искрено озадачена. — Заради черния си дроб?

— Черния ми дроб ли?

— Извинявай, малко избързах — каза Марина.

Положението ставаше малко странно дори за Купър. Марина беше станала толкова странна, че той не знаеше как да се държи.

— Ами... — И после си спомни защо беше дошъл.

— Какво има, Купър? Дошъл си, за да ме попиташ нещо. Какво е то?

Купър сведе поглед към яката на свободното ѝ горнище. Не се виждаше никаква верижка.

— Марина, още ли имаш онзи пръстен, който носеше на верижка? Онзи с рубина?

Ръката ѝ се стрелна към шията и стисна нещо, което не беше там.

— Защо се интересуваш от пръстена? — попита тя. — Какво знаеш за него?

— Знам къде е — каза Купър. — Знам кой го носи.

ГЛАВА 34

Еди изобщо не възнамеряваше да се изтърси неочаквано в къщата на Мадлин и да ѝ ръмжи насреща като ранен мечок. Първо, защото не беше добре за имиджа му. Еди винаги се бе гордял, че се държи на положение в подобни ситуации. Жената би трябвало да се разтопи, да избухне и да се разчувства. Мъжете трябваше да се владеят, да махнат с ръка, да продължат нататък, каквото и да е. Тези правила познаваше Еди. Само че напоследък изглежда никой не спазваше никакви правила.

Да, стават и гадости. Нещата се променят. Остаряваш и тялото ти започва да сдава багажа. Имаш висок холестерол и гърбът започва да те боли. Цената на петрола се повишава и животът поскъпва. Караш се с жена си. Децата ти създават досадни проблеми. Всичко, което е било приятно на вкус или като изживяване, по някакъв начин се оказва вредно за теб. Еди разбираше тези неща, тези основни житейски истини, макар и да не му бяха приятни. Обаче някои работи не биваше да се променят, някои правила не биваше да бъдат нарушавани. Само дето нито една от обичайните стратегии на Еди да поддържа реда в живота си не вършеше работа.

Като се започнеше с Тина. Само един телефонен разговор беше достатъчен, за да може Еди да запълни празнината между разкаянието и гнева. Беше ѝ звъннал няколко дни, след като се бе видял с Марина, докато все още превърташе отново и отново сцената в главата си и се опитваше да извлече някакъв смисъл. Имаше нещо не съвсем нормално във вида на Марина, в нещата, които му каза, в странния ѝ тон. Това толкова сериозно бе разклатило Еди, че не знаеше как да се оправи. Всъщност искаше да поговори с жена си и да сподели как се чувства — не специално по отношение на Марина, а на живота като цяло, просто да сподели и точка, защото нали това правят женените хора. Звъннал бе на Тина с такова намерение, но когато най-накрая успя да се свърже с нея, изобщо не проведеха разговора, който той бе планирал.

Имаха две деца и бяха женени от доста години, а изведнъж всичко се свеждаше до майната ти, събирай си нещата и искам развод. Как така? Оказа се, че Джейк неслучайно беше попитал за развод по време на последния си разговор с Еди. Тина беше започнала да говори за развод с децата, преди изобщо да повдигне въпроса пред него. Научи това от Кайл, по-малкия си син, защото Джейк, „мъжът в къщата“ беше застанал на страната на майка си и дори не искаше да говори с баща си.

— Не е редно да казваш на момчетата, че се развеждаме, след като дори не сме опитали да оправим нещата, Тина — каза той на жена си, когато Кайл я извика на телефона.

— Не мисля, че трябва да пазим тайни от тях, Еди. Това е в твой стил, не в мой.

— Какви тайни? — пренебрегна той насочения към него укор. — Няма нищо скрито. Развеждаме се.

Отсреща настана кратко и напрегнато мълчание.

— Да, така е, Еди — каза тя. — Наела съм адвокат.

— Боже, Тина.

— Не мога повече, Еди, просто не мога. Все още имам шанс да подредя живота си по някакъв начин, но ако почакам още малко, ще стане твърде късно.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Пак ли ставаш враждебен, Еди? Защото ако е така, няма смисъл да продължаваме разговора. Ще се постарая много да запазя...

Еди престана да слуша думите ѝ и долавяше единствено резкия тон на многострадалния ѝ глас, докато го запознаваше с новите параметри на тяхната бързо разпадаща се връзка. Той си помисли, че да си наранен и ядосан е едно, но това е нещо съвсем различно. Хрумна му дори възможността тя да е планирала това от години, да е изчаквала подходящия момент. Може би през цялото време е знаела за другите жени и е изчаквала само той да затъне достатъчно дълбоко, за да се закопае. За да е напълно сигурна, че ще му вземе всичко, което е имал някога, когато адвокатите по развода започнат да душат наоколо. Може би дори никой не ѝ се бе обадил, а тя просто бе скалъпила една тлъста и опашата лъжа, за да го принуди да признае, че е имал извънбрачна връзка. Колкото повече говореше Тина, толкова по-малко чуваше той и толкова повече се вбесяваше.

Освен това Тина се оказа само началото.

Заради всичките ѝ дрънканици за счупени чинии и за бебета Еди почти не бе слушал Марина, докато му говореше за работата му, но бързо си спомни, когато го извикаха на среща със собственика на магазина и с един тип с костюм като изпълнителен директора изпратен от централата на фирмата. Някаква служителка, чието име, разбира се, нямаше да му съобщят, се оплакала от „нежеланите аванси на Еди и от похотливото му поведение“. Която и да бе жената, тя твърдяла, че била „наказана“, защото е „отхвърлила“ „сексуалните му намеци“.

Обзет от паника, Еди прокара през главата си всяка жена, работила в магазина, и не се сети за никоя, способна да съчини подобно нещо, още по-малко пък да подаде оплакване. Сигурно никой не бе подавал оплакване, каза си той. Може би всичко беше скалъпено.

— Това свързано ли е с факта, че нощувам в офиса? — изломоти Еди. — Защото е само временно. С жена ми имаме някои проблеми...

След забележката му онези двамата поразмърдаха крака, покашляха се и му казаха, че наистина не им остава друго, освен да го помолят да си прибере нещата от офиса и да напусне възможно най-бързо и най-кратко.

Цели трийсет години бяха минали, откакто Еди беше лежал в затвора, но и досега продължаваше да се взира в тъмното в очакване всеки момент законът да го сграбчи. Това смъртно безпокойство го тласна към изхода по-бързо, отколкото го бяха помолили, макар да се закле да си намери адвокат възможно най-скоро.

Макар да съзнаваше, че това е губеща карта, той се обади на Тина, за да ѝ съобщи, че няма повече да търпи глупостите ѝ и че се прибира в собствения си дом. Тина го предупреди, че ако се опита, ще си има работа с полицията още преди да успее да прекрачи прага. По-късно, когато се замисли, си даде сметка, че заплахата, произнесена от собствената му съпруга, е преляла чашата.

Еди прегледа краткия списък с възможностите си, които дори не бяха истински възможности. Не можеше да се върне и да похлопа на вратата на своя служител с добермана, защото вече не му беше шеф. По-скоро би спал на улицата, отколкото да се унижи и да отиде при Каси, която вероятно вече се ебаваше с някой друг — и буквално, и преносно. Прекалено потискаща бе мисълта да спи в пикапа си. Време бе да смени мотела. За съжаление на Фреди в Норт Каунти нямаше

почти никакви евтини мотели. Най-долнопробната бърлога тук (с изключение на онези, където се плащаше на час) ще ти струва най-малко пет долара. С чувството, че е притиснат в ъгъла плъх, Еди си нае стая в мотел в северния край на „Енсинитас“, чиято странна история не бе спомогнала за понижаването на цените.

Десет години по-рано представители на култа Порта към рая бе осъществил масово самоубийство в Ранчо „Санта Фе“. Шест седмици по-късно още двама човека, неуспели да се включат в налудничавото представление, опитали да се самоубият по същия начин точно в този мотел. Единият успял. Другият, когото спасили, девет месеца по-късно се самоубил в Аризона. Еди знаеше това, защото всеки, който живееше в Сан Диего по онова време — да не говорим и за всички останали по света — знаеше всяка подробност, но най-вече познаваше подробностите, защото двамата с Мадлин бяха прекарвали не един зноен следобед между чаршафите на този мотел. Това се бе превърнало в нещо като шега помежду им — че Мадлин живееше, където голямата група привърженици на култа бяха сложили край на живота си, а сега пък двамата се бяха озовали тук, на мястото на двамата жалки загубеняци, които бяха закъснели.

Еди лежеше на леглото в стаята, където онези печални души може би бяха обули маратонките си „Найки“ и се бяха приготвили да посрещнат ракетата, която ще ги отведе при Исус, а можеше да мисли единствено за това колко скапана и надменна кучка е Мадлин. Имаше си къща, съпруг, пари, а вече (о, да, Еди беше убеден) и бебе. Размишлява над това цяла нощ — колко знойна беше, как все не ѝ стигаше. Каквото и да направеше той, все не беше достатъчно откачено или шантаво. Тя искаше всичко. А после го зарязваше, приемаше образа на ледената кралица и потегляше с мерцедеса си към скапаното ранчо „Санта Фе“. Мислеше за лицето ѝ, за всичките ѝ бели ризи, поли и панталони. Никога не я беше виждал облечена в друг цвят. Тя разполагаше с достатъчно пари, за да си позволи да носи само един цвят и да харчи огромни суми за капризите си. Помнеше кога я беше видял за пръв път — не когато Марина ги запозна в „Дарлингс“, а месеци преди това на същото място. Той седеше там и чакаше да дойде време за сеанса му при Марина, а Мадлин беше притичала със своя приятелка. И двете бяха вир-вода от дъжда и се смееха. Тогава изобщо не го бе удостоила с вниманието си. Мислеше си, че го превъзхожда.

Обаче Еди си спомни тази малка сцена едва по-късно, когато бяха голи и хлъзгави от пот и тя издраска гърба му с огромния си като айсберг камък на пръстена. Тогава той си спомни пръстена и че тя вървеше с него. Трябваше да се досети, в крайна сметка всички те бяха съвсем еднакви.

Еди превърташе тези мисли в главата си, докато не набраха достатъчно скорост и маса, за да се превърнат в гневни камъни, които се разбиваха в мозъка му. Какво даваше право на човек като Мадлин да краде от него? Защото тя точно това бе направила. Беше откраднала същността му, мъжествеността му. А сега си мислеше, че може да го зареже и да не го допусне до живота на собственото му дете? Не. Щеше да му плати по някакъв начин. На Еди му беше дошло до гуша да се възползват от него. Вече беше негов ред да докопа парче от тортата.

* * *

Положи известни усилия, докато разбере къде точно живее Мадлин. Тя не споменаваше открито конкретни имена и адреси по време на сеансите им в мотела. Само че колкото повече време прекарваха заедно, толкова повече подробности бе споменала и те бяха достатъчни, за да може той мислено да си начертае карта. Нямахше представа какво да очаква, когато стигне там, нито какво ще каже на съпруга ѝ, ако се случеше вкъщи. Еди обаче беше почти сигурен, че ще намери госпожата у дома. Колко пъти Мадлин му се беше оплаквала, че мъжът ѝ все отсъства, че не я обича и така нататък, и така нататък... Съдейки по начина, по който се чувстваше сега, Еди не можеше да се сърди на човека.

Мамка му, това беше една от най-грамадните къщи, които някога бе виждал, мислеше си той, докато вървеше към входната врата. Нямахше никакъв проблем да се добере до нея, защото голямата метална порта в началото на алеята беше широко отворена, все едно го чакаше да мине. Обърна внимание и на изработката, и на материалите по къщата и около нея. На покрива видя вносни китайски керемиди. Сигурно са им стрували цяло състояние. А това корито от истински италиански мрамор, в което цвъкаха птиците? Красота. Разглеждайки

розовите храсти, решетката на бугенвилеята и глициниите, Еди пресмяташе, че сигурно само поддържането на градината им струва по една хилядарка месечно. Огромна сума лесно спечелени пари.

Натисна звънеца и не чу абсолютно нищо откъм вътрешността на къщата. Несъмнено беше звукоизолирана, както и опасана с жици за въоръжена реакция, ако се появят натрапници. Еди отново натисна звънеца и усети как в гърлото му се надига гняв. Идеше му да убие някого. Когато и след второто позвъняване нищо не стана, той заблъска по вратата с юмруци. Най-накрая чу:

— Един момент! Идвам!

Да, каза си Еди, и преди го бе чувал. Тя отвори вратата и той видя как по лицето ѝ като бързи мълнии преминаха едно след друго неразбиране, изненада, шок и накрая страх.

— Много мило, че лично отваряш вратата — каза той. — Мислех, че си имаш слуги за тази работа.

— Какво търсиш тук? — В гласа ѝ се долавяше истинска паника. Той се зарадва.

— Жено, по-добре ме пусни да вляза.

— Не сме се разбрали така — изсъска тя в отговор. — Не би трябвало да идваш тук. — Сложи ръка върху рамката, сякаш се канеше да му я затръшне в лицето, но Еди се облегна на вратата с цялата си тежест.

— Е, ето ме тук — каза той. — Не сме се разбирали и да имаш бебе от мен.

Ако в съзнанието на Еди изобщо бе имало някакво съмнение, то тутакси се изпари, щом видя реакцията на Мадлин. Изненадата и спонтанното ѝ признание бяха толкова неподправени и искрени, че дори тя се усети, че се е издала.

— Какво искаш, Еди?

— Като начало да вляза в къщата. После... — Еди замълча, за да подсили въздействието от думите си. — После ще видим как ще потръгнат нещата. — Така му беше казала тя, когато бяха заедно за пръв път. Потърси в изражението признак, че си спомня тези думи, но не откри нищо такова. Мадлин беше разсеяна, явно се опитваше да реши как да постъпи с него. Той я избута и влезе в къщата. Вътре дори въздухът сякаш беше по-скъп, беше някак по-тежък и миришеше на

пари. Мадлин затвори вратата и се облегна на нея, скръстила замислено ръце пред гърдите си, сякаш за да се предпази.

— Глупава постъпка, Еди. Съпругът ми...

Еди си припомни срещата си с Марина. *Не отивай там. Ще пострадаш.* Усети как по тялото му бързо минава студена тръпка, тревожно предчувствие, което го накара да се поколебае само за секунда. Какво значение има? Всичко се бе скапало, не му бе останало почти нищо за губене.

— Той тук ли е? — попита Еди.

— Не, но...

— Тогава не се тревожи. В пикапа имам някои инструменти. Ако се покаже, ще му кажем, че съм градинарят.

Мадлин изви вежди ядосано и безсилно и прехапа устна.

— Добре, както искаш — отсече Еди. — Тогава ще бъда водопроводчик. Дошъл съм да поправя мивката.

ГЛАВА 35

Мадлин си помисли, че е направо удивително как само за пет минути човек може да се озове от деликатно в отчаяно положение. Беше нещо като налудничаво лош късмет (Тя отказваше да го назове карма), че Еди Пъркинс беше избрал точно този момент, за да я проследи и да разруши всичко.

Мадлин не бе особено опитна в заговорите, а сложните разсъждения в духа на причина и следствие не бяха най-силната ѝ страна. Тя бе човек, който трябваше да следва напътствия стъпка по стъпка, за да направи нещо, независимо дали става дума за печенето на сладкиш, или за инсталирането на дивиди устройство. Тя обичаше да чете романи с напрегнато криминално действие, защото никога не се досещаше предварително кой е извършил престъплението, понеже не бе способна да различи дори най-простичкия сюжет. По същата причина Мадлин така и не успя да се научи да играе шах. Повече я биваше на туистър.

Сега обаче, докато гледаше как Еди обикаля из къщата ѝ като изгубен лос, тя си даде сметка, че ще трябва да мисли не само бързо, но и стратегически. Не беше сигурна дали е готова за това предизвикателство. Започна с най-очевидния подход и се молеше всичко да свърши добре.

— Ами жена ти, Еди? Не се ли тревожиш за нея? На нея едва ли ще ѝ хареса, че си дошъл тук.

— Знаеш ли какво е най-интересното — започна Еди, плъзгайки длан по каменната полица над камината, — тя каза, че някой ѝ се обадил и ѝ съобщил, че имам любовна връзка. Ти не знаеш нищо по въпроса, нали? Ей, питам те просто от любопитство, с колко се изръсихте за тази камина? Понеже е направена наистина хубаво.

— Ти луд ли си? — възкликна Мадлин и вече си мислеше, че май наистина е луд. Изглежда изобщо не го познаваше. — Да не мислиш, че имам нещо общо с това? Защо ми е да се обаждам на жена ти?

— Не знам — отговори Еди и опипа инкрустирания ръб на един старинен орехов бюфет. — Обаче аз съм мъж, вече не разбирам как

разсъждават жените. За мен е огромна загадка. О, това тук е много красиво. Откъде го купихте?

— Каква е тази работа, Еди? Да не би да сте се разделили с жена ти? Заради това ли е всичко? — Той явно не я слушаше. В момента вземаше поставените в сребърни рамки снимки и ги разглеждаше една по една, сякаш търсеше на какво да се опре. Искаше ѝ се да престане да докосва нещата ѝ.

— Това съпругът ти ли е? — попита той и вдигна скорошна снимка на Андрю, която бе направила с дигиталния фотоапарат, подарен ѝ от него вече не си спомняше по какъв повод.

— Да, той е. Защо?

— Не е, какъвто очаквах — отговори Еди.

— И какъв точно?

— Ами не знам... Дебел? Плешив? Нисък?

— Защо?

— Богат мъж, красива жена. Нали я знаеш тази история.

— Еди, защо си дошъл? Какво искаш?

— Наистина ми се струва познат — каза Еди, все още загледан в снимката. — Сигурен съм, че го познавам отнякъде.

— Съмнявам се — отсече Мадлин. — Двамата не се движите в едни и същи кръгове.

Еди най-накрая извърна глава от снимката и погледна Мадлин. Тя веднага разбра, че е допуснала сериозна тактическа грешка. От изражението му струеше наранено мъжко его и гордост. Освен това беше ядосан.

— Това не е точно така, нали, сладка? Струва ми се, че има някои кръгове, в които и двамата със съпруга ти се движим. В момента гледам един от тях.

Мадлин започваше да изпада в паника, което беше много лошо, понеже ако изгубеше контрол, щеше да направи сцена, а направеше ли сцена, всичко щеше да избухне. Хората от кетъринга щяха да пристигнат всеки момент — не можеше да повярва, че още ги няма, — освен това и Андрю можеше да си дойде всеки момент.

— И той ходи при нея, нали?

— Кой? Кого имаш предвид?

— Съпруга ти. Сетих се откъде ми изглежда познат. Виждал съм го при Марина.

— Какво?

— Имам предвид в кабинета ѝ, преди да изгори. Отпред. Съвсем сигурен съм.

Няколко тревожни мисли прекосиха ума на Мадлин едновременно. Една от тях беше, че ако Андрю се е навъртал край кабинета на Марина, значи я е шпионирал, а ако е така, би могъл вече да знае за Еди. После ѝ хрумна, че е възможно самият Еди да я е шпионирал. Но дали пък Еди не си измисляше всичко това, за да я изплаши?

— Еди, какво искаш?

— Ами, първо, искам да ми обясниш защо не си ми казала за бебето.

Мадлин усети как коремът ѝ се свива и как цялата екзотична хавайска храна започва да се премията вътре. Откъде би могъл да знае, че е бременна? На никого не беше казала. Сигурно просто бе налучкал, но защо му е да налучква такова нещо? Мъжете никога не искат да признават бащинство. Разбира се, освен ако не можеха да спечелят нещо от това.

— Какво бебе? Не разбирам за какво говориш. Няма никакво бебе. И това ли ти каза жена ти? Може би някоя друга жена, с която си спал...

— Вярно е, нали?

— Не, не е! Но дори да беше, какво от това? Да не искаш да напусна съпруга си и да се омъжа за теб?

Еди поклати глава, сякаш за да ѝ покаже, че нищо не разбира.

— Не може само да вземаш, да вземаш, да вземаш — каза той. — В даден момент трябва да започнеш и да даваш.

— Пари ли искаш? — попита тя направо. — За това ли става дума?

Забеляза как изражението му се промени, като че ли не бе възнамерявал да иска това, но сега, след като тя бе повдигнала въпроса, идеята вече му се струваше добра. Или пък просто беше идиот и се учудваше, че се е досетила. Еди излезе от салона, където Мадлин го бе въвела, за да не се пречка пред очите на хората, и влезе в големия хол, където палмовите дървета и жасминът пикаке изпълваха въздуха с аромата на островите.

— Я виж ти! — възкликна той. — Тук си имаш цяла гора! Никога не съм виждал такова нещо!

— Всъщност би трябвало да представлява Хаваите — не успя да се овладее Мадлин. — Ще бъде плажно пиршество.

— Това на верандата ти плаж ли е?

— Не е веранда, а вътрешен двор — поправи го тя.

— Колко ли струва такова нещо? — зачуди се Еди. — Трябва да разбере.

— Ами остани още малко и ще можеш да попита Андрю, когато се прибере. Той плаща, не аз.

Колелцата се въртяха в главата на Мадлин. Най-накрая получи известна яснота и в подхранения ѝ с калории мозък започна да се формира нещо като план. Еди явно искаше да вземе своя пай от живота, който тя толкова се бе потрудила да си създаде, само че беше пълен глупак, много по-тъп, отколкото си бе мислила, ако смяташе, че ще го получи, ако я заплашва така.

— Защо плаж? — попита Еди, все още слисан от сцената пред очите си. — За какво ти е притрябвал плаж в хола? Вие сте си такива, нали — живеете на няколко километра от океана, обаче това не ви е достатъчно.

— Май не ме чу, Еди. Ако Андрю се върне и те завари тук, ще прецакаш всичко — снижи тя гласа си до яростен шепот. — Ако разбере за теб, свършено е с мен, свършено е с всичко това. Не схващаш ли? Имаме предбрачен договор. Знаеш ли какво означава това? Че няма да получа нищо. И ще трябва да дойда да живея при теб.

— Съмнявам се — каза той. — Мислиш, че можеш да вземаш каквото си поискаш, само че аз дойдох да ти съобщя, че не е така. Няма да оставя детето си...

— Ти не даваш и пет пари за детето си, Еди, така че си затваряй устата. Знам какво искаш. Опитвам се да ти кажа, че го нямам и затова не мога да ти го дам.

Еди погали листата на фалшивата палма.

— В такъв случай май ще трябва да почакам, докато намериш начин. Напоследък ми е малко трудно, Мадлин. Ще ми трябва малко помощ, за да си стъпя на краката.

Тя се вгледа в лицето му, за да прецени дали не блъфира, и реши, че не блъфира. Освен това допускаше, че Еди не е много сложна

личност и че каквото виждаш на повърхността у него, това е и отдолу.

— Ще видя какво мога да направя — каза тя.

— Не е достатъчно.

— Не мога веднага да ти напиша чек, Еди.

— Така ли?

— Ще трябва да взема пари от Андрю.

— Кога?

— Ще ти се обадя.

— Я пак — засмя се той. — Парите ми трябва веднага.

Мадлин светкавично си представи как ще изглежда бъдещето ѝ. Сега може би щеше да успее да го отпрати, но той щеше да се върне. Можеше да стане ужасно досаден и да поиска тест за бащинство. Усладеше ли му се, нямаше да престане, това си каза Мадлин. А тя до края на живота си трябваше да се пази от куршумите. Мадлин безсилно задъвка устната си, а отчаянието се върна и я стисна като менгеме за главата, и тогава в изблик на вдъхновение ѝ хрумна решението.

— Трябва да се приготвя за това парти, Еди. Всичко е планирано, не мога да го променя. Вече трябва да вървя. Дай ми няколко часа. Ела довечера, след като партито свърши. Ще се срещнем... Ще ти покажа къде... и ще ти помогна малко. Става ли, Еди? Става ли?

Звънецът на входната врата я накара да подскочи — доста силна реакция, която показваше колко е изнервена.

— Мамка му, от кетъринговата фирма. Еди, трябва да тръгваш.

Той се поколеба, но накрая започна да отстъпва към вратата.

— Добре, но ще се върна, Мадлин. Ще се върна довечера.

— Не отгук — бързо каза тя. — Ще ти покажа откъде да минеш, за да се срещнем по-късно. Върни се... в полунощ става. Дотогава всички вече ще са си тръгнали, а Андрю ще е заспал. — Говорейки, тя го прекара през вратите на вътрешния двор и до страничния вход близо до гаража и до многото им розови храсти. Звънецът на входната врата отново звънна.

— Един момент! — провикна се Мадлин. — Добре, Еди, върви. В полунощ, нали?

— Дано не ме разиграваш — предупреди я той, — защото здравата ще пострадаш.

— Трябва да вървя — каза тя, обърна се и го остави да зяпа розите й.

ГЛАВА 36

Колкото и малка да беше орбитата на Марина, все пак, за да стигне до някъде, трябваше да се съобразява с движението, което бавно тласкаше хората към състояние на колективна лудост. Часът пик никога не започваше, той траеше непрекъснато. Освен това нямаше странични пътища, по които може да мине, за да избегне блъсканицата с колите на шофьорите, които трябваше да стигнат *веднага*. Кратките пътища, отклоненията, които местните винаги са намирали, за да избегнат простосмъртните, насочили се към магистралата, бяха станали натоварени като междушатските пътища. Вече всички бяха местни.

Слънцето беше залязло в събота вечерта, а в понеделник сутринта пътищата бяха все така натоварени. Докато Марина се придвижваше към ранчо „Санта Фе“, имаше предостатъчно време да обмисли какво ѝ предстои да направи и всички рационални аргументи защо не бива да го прави. Беше бременна и сама, тръгнала към място, където в най-добрия случай не беше добре дошла. Няколко човека на това парти имаха причина да я избягват, да се страхуват от онова, което знае. Тя знаеше за техните лъжи и изневери, за дребните и за големите жестокости спрямо хора, които твърдят, че обичат. Марина обаче не възнамеряваше да се натрапи на празненството, за да им вади кирливите ризи на показ. Тя търсеше пръстена на Гидиън. Съдбата щеше да реши какво ще се случи, след като го намери. Съзнаваше, че това едва ли може да се нарече разумен план.

Разумно щеше да бъде да се обади на детектив Франкс, чиято визитка беше пъхнала в чантата си като талисман, и да го осведоми какво прави. Предния ден той ѝ бе звъннал и ѝ беше оставил съобщение, „искаме да ви зададем още няколко въпроса, така че ако ни позвъните...“. Първоначалната тревога на Марина поради това съобщение беше отстъпила място на притъпено безпокойство, когато си даде сметка, че ако искаше — ако разполагаше с достатъчно свидетелства — детектив Франкс щеше просто да цъфне на прага ѝ като преди и да я отведе в полицейския участък. Фактът, че беше

предпочел да остави сърдечно съобщение, означаваше, че съдействието ѝ все още е доброволно. Усещаше обаче, че няма да е за дълго. Затягаха обръча около нея.

Само че как би могла да се обади на детектива и да му съобщи, че знае, че пръстенът на Гидиън е на пръста на Кики? Че Кики ѝ е била клиентка? Че Макс, който ѝ го беше дал, не би могъл да е човекът, откраднал го от шията на Гидиън, защото Макс е гей и вече криеше толкова много неща, че никога не би извадил на бял свят улика, взета от местопрестъпление, че това не е в стила му? Че някой е убил Гидиън и е взел пръстена и че само да го докосне, Марина веднага ще разбере кой го е направил? Че е обещала на майката на Гидиън да носи пръстена, докато опасността не отмине? Не, помисли си Марина, нищо подобно не би било разумно, само щеше да я направи още по-виновна в техните очи.

Всичко това обаче бе хипотетично, понеже разумът вече не направляваше решенията на Марина. Ако щяха да я арестуват, измислянето на план нямаше да ѝ помогне с нищо. Можеше само да продължи да се придвижва напред в посоката, в която я бяха тласнали, и да се надява, че няма да я спрат, преди да стигне там. Съдбата се бе превърнала в основна движеща сила за Марина — вероятно най-мощната промяна в поредицата от катаклизми, започнали през нощта, когато се бе запознала с Гидиън.

Тя си помисли, че една от многобройните категории, в които можеха да бъдат разпределени хората, по-основна бе онази, която отделяше вярващите във вероятността от фаталистите, по-основополагаща разлика от пола. Единственото нещо, което позволяваше на двата типа хора да съществуват съвместно, бе, че и двата допускаха известна свободна воля. Онези, които смятаха, че имат шанс, се редяха да си купуват лотарийни билети рамо до рамо с онези, които се пресягаха към съдбата. Марина винаги бе стояла до такава степен на страната на шанса, че дори не можеше да си представи как изглеждат нещата от гледна точка на фаталистите. Сега обаче вярваше, че концепцията за случайност е нещо, създадено за да бъде предотвратен срывът на неизбежността. Предишният здрав разум на Марина приличаше на крайник фантом: колкото и да опитва да го използва, него вече го нямаше и тя се оказваше тласкана от различна ръка. Точно така се бе озовала на пътя към дома на Мадлин и с всеки

изминат километър усещането за опасност пропълзяваше все по-навътре в нея.

Притесняваше я фактът, че наблюдателността на Купър, а не собствените ѝ видения са осигурили отправна точка на търсенето ѝ. Фактът, че той бе огледал нейния пръстен достатъчно добре, за да го разпознае на ръката на друга жена, я накара да се запита колко ли още неща е пропуснала. Марина винаги толкова се бе стремил да изучава другите, че не бе разбрала колко внимателно я гледат те. Горкият Купър, нямаше ни най-малка представа в каква извратена история се е забъркал, но усещаше, че нещо никак не е наред с мястото, където в крайна сметка се бе озовал този пръстен.

— Сама се увери — каза той на Марина, след като тя го въведе вкъщи. — Тази вечер ще го оповестят публично — ха! — на парти в ранчо „Санта Фе“ довечера. Ще бъде в... нали познаваш Мадлин? Разбира се, нали там се запознах с теб.

След това беше започнал да дърдори, толкова му било олекнало, че тя не му се сърди, понеже бил направил някои неща, едни неща, които никак не му били присъщи, но само да знаела колко му било трудно и... После припадна. Буквално се катурна на една страна и се строполи сред меките гънки на канапето ѝ. Когато пристигна линейката, той достатъчно се бе съвзел, за да ѝ се усмихне и да направи плах опит да се пошегува за крайностите, на които са готови хората, за да им обърнат внимание.

— Отиваш в болницата — каза му тя, — но ще се справиш, Купър.

— Ти го каза — промърмори той. — Градинар, нали?

Но докато се увери, че Купър е настанен и си почива царски в болницата, където имаше крило, носещо името на баща му, Марина вече беше решила да се натрапи на партито на Мадлин.

Налегнаха я наситени и бързи спомени, когато се приближи към къщата на Мадлин. Докато минаваше покрай лагуната Сан Елихо, си спомни пътуването си с Гидиън, колко мълчалив и загадъчен бе той, докато отиваха към хотела. Опита се да си представи лицето му, но това ѝ бе дразнещо непосилно. Затова се постара да се съсредоточи над подробностите, които виждаше: голямото бяло легло, толкова многообещаващо, как светлината на зазоряване бе смекчила и

приглушила цветовете в стаята и розите. *Розите*. Марина усещаше мириса им, отново смесен с миризмата на пушек.

— Гидиън, къде си? — произнесе тя на глас. „Съжالياвам — добави безмълвно. — Трябваше да се прибера вкъщи. Трябваше да се вслушам. Трябваше да бъда там.“ Последва и още, бавно ррукна безполезното съжаление. Беше обещала на възрастната жена, че ще носи пръстена и ще го държи в безопасност. Ако го бе пазила скрит, ако не бе допуснала той да го види... да го вземе...

Движението най-сетне оредя, когато Марина слезе от главния път и започна да маневрира през тъмната и луксозна вътрешност на ранчо „Санта Фе“. Оттук знаеше пътя наизуст, мускулите й помнеха как се стига до дома на Мадлин от всички онези посещения. Мадлин, излегнала се на червения шезлонг, положила бледите си ръце върху издутия си корем. Мадлин върти венчалната си халка отново и отново на пръста. Андрю, мрачен и разярен, навърта се на прага, наблюдава неодобрително. В ръката си стиска чаша от рязан кристал.

Сърцето на Марина затуптя учестено и започна да помпи адреналин във вените й. Първо усети миризмата, силна и остра, после усети горчивата тръпчивост на скоча на езика си. Коремът й се сви отвратено. Стече се още течност, напълни носа и устата й, все едно поглъщаше големи глътки алкохол. Марина се закашля, гърлото й се затвори и тя имаше чувството, че ще повърне. Главата й се въртеше, тя отби на едно разширение на пътя и отвори прозореца, за да влезе малко въздух.

Не е достатъчно пиян. Ни най-малко.

Отново беше в онази глава, но този път тя бе влязла в нейната. Всичко пред погледа й затрептя и тя повърна. Отвори прозореца на колата, показа се навън и изхвърли на пътя противния вкус от устата си.

Какво правиш!

Ще се върна след минутка.

Марина затвори очи и се облегна на седалката, опитвайки се да успокои дишането си. Зад затворените си клепачи видя как един цветен вихър бавно идва на фокус. Палмови дървета и хамак на сини и бели ивици. Мъж с хавайска риза пие от един кокосов орех и разговаря с жена с поличка от трева. Видението се измести рязко надясно към тъмния вътрешен двор, където няколко човека седяха около издълбана

дупка с огън, заровили крака в купчина пясък. Още едно шеметно завъртане и тя вече гледаше право в огромна купа за пунш, пълна с някаква червена течност. Разнесоха се силни шумове — смях, строшаването на чаша, няколко човека, които говорят едновременно. Всичко това се превърна в оглушителна и ослепителна смесица и Марина отвори очи.

Тихо. Тихо, мамка му.

След това остана само противният вкус на скоч и мирисът на рози. Марина отвори очи. Подиша бавно и равномерно още пет минути, но продължаваше да трепери от силата на нападението — само за тази дума се сети, за да опише онова, което ѝ се бе случило. Запаля колата и се върна на пътя. Докато караше несигурно към къщата на Мадлин, зрителното ѝ поле сякаш се превърна в тунел и се сви, все едно гледаше от неправилния край на телескопа. За пръв път, откакто бе излязла от къщи, усети бебето да ритва и това я върна в собственото ѝ тяло. Каза си, че ако това е филм, в момента цигулките щяха да се извисяват в пискливо кресчендо и хората от публиката щяха да си мислят: „Не отивай там! Обърни!“ . Само че героят, разбира се, щеше да продължи напред, нищо неподозиращ, макар че всеки глупак би могъл да види към каква опасност се е запътил. Точно това направи и Марина.

Цяла армия ягуари, мерцедеси, беемвета и хамъри бе задръстила не само алеята пред къщата на Мадлин, а и голяма част от улицата отпред. Марина се видя принудена да паркира доста по-далеч от къщата, отколкото ѝ се искаше, и докато се провираше между колите в тъмното, си спомни множеството на последното парти на Мадлин: хората се трупаха покрай живия поднос със суши и пред собствената ѝ тента в дъното на стаята. Марина си спомни как някой ѝ каза, че за онова парти Мадлин е наела прислуга, „като в Ел Ей“. Само че на наистина модерните партита в Ел Ей слугата, който ти докарва колата, ти дава и по една роза.

Марина закачи токчето си на камъче от чакъла на пътеката и залитна. Усети как нещо тупва и не можеше да определи дали идва отнякъде вътре в нея, или земята под краката ѝ се тресе. Мирисът и вкусът на скоч отново изгаряха гърлото ѝ. Вече чуваше от къщата да се носи музика на хавайска китара, шумотевещата на парти в разгара си, и си даде сметка, че онова, което бе видяла в колата си преди няколко

минути, се разиграва в къщата в момента. Отново изпита безсилието винаги да бъде една крачка пред и две крачки зад самата себе си. Това превръщаше опита да разбере какво се случва в настоящето почти непосилна задача. Но в момента чуваше и още нещо.

Марина! Марина, Гидиън е. Чуваш ли!

Отново се озова там, посред онази нощ, скрита в задната част на кабинета си, докато гледаше как Гидиън се приближава. Беше дошъл да ѝ каже, че я обича, да се извини, задето я беше зарязал, да се опита да изглади нещата. Искаше да изслуша нейната страна на нещата, да разбере. А тя никога нямаше да може да му я разкаже, защото вдигна ръка, която не беше нейна и стовари пистолета върху черепа му, чу го как се пукна, гледаше как Гидиън рухва.

Трябва да се отърва от уликите. Не бива да оставям нищо тук. Вземи портфейла и ключовете. Какво виси на шията му? Що за педал носи такъв пръстен на верижка? Такова бижу струва... да го взема. Трябва да го взема. Трябва да изгоря това място. Огънят пречиства всичко.

Дробовете на Марина бяха пълни с пушек. Тя се закашля и се задави. Беше горещо — палеца и мъчителна топлина. *Не, не!* Сълзите изгаряха бузите ѝ. Той беше все още жив, когато кабинетът ѝ избухна в пламъци. Беше изгубил съзнание от удара по главата си, но всъщност го бе убил пожарът. Ако беше пристигнала само минута по-рано... Броени минути можеха да променят всичко между живота му и ужасната му смърт.

Марина продължи да върви, докато се отърсваше от остатъците от видението. Вече усещаше присъствието, жестокото съзнание, което споделяше, и знаеше, че то е съвсем наблизо. Бушуващата кръв пееше в ушите ѝ, лицето ѝ беше мокро от сълзи. Почти бе стигнала. Накрая, в горния край на дългата алея тя зави към страничната част на къщата и към входа, през който винаги бе влизала, когато идваше тук преди. Докато не подмина гаража, не ѝ хрумна, че може би не трябваше да минава през вратата, която винаги бе смятала за слугинския вход. Няма значение, ако вратата тук беше отворена, щеше да ѝ бъде по-лесно да се шмугне незабелязано.

Само че Марина дори не стигна до вратата. Точно когато наближи разцъфналите розови храсти на Мадлин, пред нея застана мъж, който вонеше на алкохол, и препречи пътя ѝ. Андрю.

— Вещица! — каза той. — Какво търсиш тук, по дяволите?

Сетивата на Марина се изостриха като бръснач. Тя видя гнева на Андрю да бушува като вряща маса, едва сдържан и напъващ да излезе. Собственото ѝ сърце биеше като лудо. Паника скова гърлото ѝ и тя не можеше да говори.

— Доста трябва да ти стиска, за да се появиш в дома ми. — Беше пиян, но се държеше стабилно на крака, не заваляше думите, в тях се долавяше само тъмна алкохолна злоба. — Или е това, или си поглупава дори от онази кучка жена ми.

И тогава Марина го видя — сцената се разгърна в главата ѝ като откъс от филм. Гидиън се приближава към кабинета ѝ и наднича в тъмното, където вижда да проблясва фенерчето. Там отзад дебне Андрю с пистолет в ръка. Оставил е вратата отключена и Гидиън току-що е влязъл. Андрю е разяждан от омраза и от горчивина заради живота, който не му е донесъл онова, което е очаквал от него. И цялата тази черна омраза блика от него. Там на масата ѝ, над нейните карти таро и над свещите ѝ, ненавистта на Андрю се среща с омразата на Гидиън и двете избухват в пламъци. Тя трябваше да бъде насред този вихър, не Гидиън.

— Ти си бил — казва Марина.

— Ти си като черен гологан — заявява Андрю и се приближава към нея. — Не се губиш. Не изчезваш. Още в мига, в който те зърнах, разбрах, че носиш само неприятности. — Вече се бе надвесил над нея и тя усещаше алкохолния му дъх. — Трябваше да се откажеш, докато все още имаше преднина — изсъска той.

Марина се опита да отстъпи назад, но той стисна ръката ѝ и я придърпа по-близо. Лицето му беше до такава степен разкривено от гняв, че бе заприличало на маска за празника Все светии. Зрението ѝ отново стана като през телескоп, лицето на Андрю сякаш се отдръпна назад и тя го видя през очите на Гидиън. Беше се надвесил над него, ръцете му дърпаха, грабеха, вземаха портфейла, ключовете и пръстена... дръпна го, скъса верижката.

— Не! — извика тя. Всичко стана черно, нищо не виждаше. Опита се да помръдне, да отвори очи, но беше като мъртва тежест. Дробовете ѝ се напълниха с дим. Не можеше да диша, гореше, давеше се...

Ръцете на Андрю стискаха гърлото ѝ, устата ѝ, разтърсваха я.

— Млъкни! Млъкни! Млъкни! — долетяха думите между стиснатите му зъби.

— Ти си го убил! — ахна Марина. Гласът ѝ заглъхна в гърлото, а той продължаваше да стиска по-силно, пръстите му се склучиха около трахеята ѝ. Тя стисна ръцете му, ноктите ѝ прободоха плътта му, но не успя да разхлаби хватката. Той беше твърде силен и тя се задушаваше. Щеше да я убие. Тя щеше да умре. Светли петна затанцуваха пред очите ѝ и времето забави ход. Не нейният живот проблясваше откъслечно пред очите ѝ, а последните секунди от живота на Гидиън. Видя себе си, блага и усмихната, образ, какъвто никога не бе имала в представите си. Усети любовта му и надеждата му, когато той се пресегна към нея. Чу сърцето му да вика името ѝ. *Съжалявам, Марина. Вече разбирам.* Той не искаше да я пуска, не беше готов да си тръгне. Имаше още толкова много недовършени неща.

Нямаше повече въздух. Светлината угасна. Тялото ѝ се отпусна.

Марина падна.

В главата ѝ нахлу кръв, усети острото драскане на тръни и сладникавия мирис на рози. Сред пращането на чупещи се клони нечие тяло се стовари тежко до нея. Меки цветни листенца се посипаха по лицето ѝ. Закашля се и засмука въздух, обърна глава и видя мъртвите очи на Андрю, вперени в нейните. Усети писъка, но от нараненото ѝ гърло не излезе никакъв звук.

— Марина! Добре ли си?

Тя се обърна по посока на гласа и видя Еди да се навежда над нея, да протяга ръце и да я вдига.

— Можеш ли да говориш? Добре ли си?

Марина се долепи до него и опита да се изправи на крака.

— Какво се случи? — Думите прозвучаха дрезгаво и болезнено.

— Проклето откачено копеле. Щеше да те убие. — Еди я обгърна с ръце, пое с тялото ѝ тежестта на нейното и я дръпна настрана от розовите храсти. — Щеше да те убие — повтори той с треперещ глас. — Трябваше да... — обърна глава и Марина проследи тревожния му поглед към мястото, където Андрю лежеше проснат, наполовина скрит под розовия храст, с разперени и извити крака. На земята до него лежеше нещо, което приличаше на парче тръба. — Не го ударих толкова силно — каза Еди. — Мамка му, трябва да повикаме линейка. Трябва да отидеш в болницата.

Марина усети как мускулите му се стягат. Искаше да избяга. Опита се да го пусне, но слабите ѝ колене не я държаха.

— Добре, добре, няма да те пусна — успокой я той.

— Еди... всичко е наред. Ти ми спаси живота.

Още щом изрече думите, всичко край тях избухна в лудешки вихър от цветове с цвят. Отвори се някаква врата, блисна светлина и музика, Мадлин излезе, следвана от малка група гости.

— Не знам къде е отишъл. Андрю! Андрю, имаме гости!

— Да, едва ли би искал да пропуснеш лимбото, Андрю! — додаде друг. Отвътре се чуваше мелодията на маримба.

— ... дано не е избягал от къщи, Мади.

— ... отишъл е да донесе лед за...

— ... видя ли им розите? Страхотни...

— ... това беше Дон Хо, глупачке...

— Андрю! Къде си?

Мадлин стигна до тях първа и лицето ѝ побеля като прозрачната ѝ бяла роба, когато видя първо Еди, после Марина.

— О, боже, боже мой!

— Какво...

Някаква жена изпищя и звукът проряза нощта като с нож.

— Някой да позвъни в полицията!

Мадлин се извърна и видя тялото на съпруга си. Случи се за по-малко от секунда, но Марина го видя. Мадлин стрелна поглед обратно към Еди и по лицето ѝ се изписа не шок, не скръб, а нерешителност. Опитваше се да намери най-доброто решение, най-подходящата реакция, за да може свидетелите да я опишат впоследствие. След това тутакси изражението изчезна. Мадлин отвори уста и изпищя.

— Всичко е наред — прошепна Марина на Еди. — Всичко ще се оправи.

ГЛАВА 37

Август 2007 г.

Купър прокара пръсти през току-що подстриганата си коса и прецени ефекта във високото огледало в салона пред себе си.

— Искате ли да се видите отзад? — попита Каси. — Изглежда страхотно.

Тя му подаде кръгло огледало с дръжка и завъртя стола му така, че да може да види тила си. Да, права е, каза си той, докато оглеждаше работата ѝ. Късата и ултрапрофесионална прическа му отиваше идеално. Разбира се, преди няколко месеца, когато лицето му беше дебело и жълтеникаво, щеше да изглежда ужасно. Триумфът на новата му прическа се дължеше колкото на уменията на Каси като стилист, толкова и на новия вид на Купър. Въпреки това трябваше да ѝ отдаде заслуженото.

— Много ми харесва — каза той. — Един нов аз.

— Определено — отбеляза Каси. Завъртя го така, че и двамата гледаха към голямото огледало, и постави ръце върху раменете му. — Знаеш ли, ако искаш, мога да те отърва и от белите коси — каза тя, снижавайки гласа си. — Много мъже го правят. Повече, отколкото си мислиш. И наистина изглежда страхотно. — Тя изчетка раменете му с ръце, макар че косъмчетата вече ги нямаше, а пръстите ѝ се задържаха върху голата кожа на тила му.

— Ще си помисля — отговори Купър и я удостои с тънка усмивка. Съзнаваше, че явно е възвърнал върховата си форма, след като жените започваха да му се пускат.

От друга страна, чувстваше се зле, че тази жена е толкова неориентирана... или отчаяна. Напомняше му за „булката“ на Макс и въпреки новия си философски подход към цялата тази работа, споменът все още беше болезнен.

— Е, можеш да дойдеш по всяко време — каза Каси. — Тъкмо започвам тук, така че работя много, за да си създам клиентела. Ще ти дам телефонния си номер, за да ми звънеш, когато решиш за боята.

Ето, ще ти напиша мобилния си телефон, така ще си сигурен, че ще се свържеш с мен, а не с някой друг.

Част от новата философия на Купър (заета от няколко бързи програми за самоусъвършенстване) бе да избягва да променя неща, над които няма власт. Предишният Купър би казал нещо от сорта на: „Благодаря, ще изпратя и приятеля си“, но новият Купър не би се ангажирал дори до тази степен. Благодарил го е, даде му щедър бакшиш и излезе от салона, след като за последен път се огледа в огледалото.

Купър си купи пресен сок от моркови с пшеничени кълнове от „Джамба Джус“ в съседство на салона и се запъти към болницата. Задната седалка на колата му беше отрупана с кутии с кукли и с игри, които смяташе да раздаде на болните деца в детското отделение. Друга страна от новия подход на Купър към живота бе да се постарее да не бъде толкова себичен и да дава на обществото под формата на благотворителни мероприятия. Поне така го бе обяснил, когато бе поискал от баща си фондове, за да осъществи благотворителните си начинания. Уточни, че всъщност сблъсъкът му със смъртта е причината. Колко хора получаваха втори шанс? Всъщност негова беше отговорността да се възползва максимално от отпуснатия му под наем нов живот.

Разбира се, не можеше да се каже, че Купър е минал през тунела към светлината, на наистина беше болен и можеше да умре, ако не бе припаднал в къщата на Марина и не го бе откарала линейката, а беше припаднал у дома сам (или още по-лошо — на пътя). Имаше възпален и затлъстял черен дроб, както и свързано с това „увреждане“ на панкреаса и на бъбреците. Явно опитът му да осъществи сексапилно самоунищожение бе предизвикал изключително несексапилна, макар и лечима болест. След първоначалната драма в спешното и приемането в болницата Купър прояви чувствителността да се засрами от вида на здравословните си проблеми. Въпреки това обаче беше твърдо убеден, че Марина е спасила живота му. И което бе по-важно — вярваше, че си струва животът му да бъде спасен.

Освен това Марина го бе насочила към любовта — този път истинска — с предсказанието за ландшафтния дизайнер, с когото щеше да се запознае. Разбира се, още не се бе случило. След като се възстанови и възвърна формата си, Купър се бе обадил на всички ландшафтни дизайнери в телефонния указател да дойде и да прецени

състоянието на кактусовата му градина, но всеки от тях бе категорично хетеросексуален и изпадаше в пълно недоумение защо Купър го отпраща толкова бързо. Най-накрая се запозна с Майкъл, „ландшафтен художник“, който правеше езерце с рибки в двора на съседите му. Той бе наблюдавал шествието от свои конкуренти доста развеселен и най-накрая бе отишъл при Купър, за да провери какво е намислил.

— Просто съм любопитен — каза Майкъл на Купър. — Да не би да чакаш принцесата, която ще усети граховото зърно под всички дюшеци?

Купър си каза, че усещането е максимално близо до любов от пръв поглед и че трябва да благодари на Марина за това. Благодареше ѝ по всевъзможни начини след деня, когато го бе изпратила с линейка в болницата. Все още се чувстваше виновен, че му е било твърде зле, за да я придружи на онова парти, и се чувстваше някак отговорен, че едва не са я убили, макар че кой да предположи, че Андрю е такъв откачен психопат? Затова първото му делово занимание бе да се погрижи да ѝ осигури лекарски грижи до раждането. („Да, Марина, забелязах, че си бременна“ — каза ѝ той.)

След това отиде с нея на погребението на Андрю. По-точно, той отиде на погребението на Андрю, а Марина чакаше наблизко с някакво ченге, което познаваше.

Точно както му бе казала, годеницата на Макс, Кики, беше до гроба и рубиненият ѝ пръстен искреше на слънцето. Интересното бе, че Макс не присъстваше. Избягва публичността както обикновено, помисли си Купър тогава. Макар да не се връзваше с новата благотворителна нагласа на Купър, той изпита злобно удоволствие, когато съобщи на Кики, че някакъв полицай я очаква, за да разговарят за годещия ѝ пръстен. Съжаляваше само, че не може да присъства, когато тя ще попита Макс защо ѝ е подарил пръстен (впоследствие иззет като улика), откраднат от убит човек. Все пак накрая бе научил какво е станало, когато Макс му се обади няколко седмици по-късно.

Започна с дълго и неискрено слово, как узнал за боледуването на Купър и се обаждал да провери как е и още дрън, дрън, дрън, докато накрая Купър не го прекъсна с въпроса как е бременната му годеница и какви са планове им за сватбата. Макс направи една от прословутите си паузи и след това осведоми Купър, че в крайна сметка нищо няма да се получи с Кики. За съжаление тя пометнала (тоест изобщо не е била

бременна, каза си Купър), така че нямало да има сватба. Купър замълча и не каза, че съжاليا, защото всъщност изобщо не съжالياше. След това Макс увери Купър, че няма нищо общо със смъртта на онзи човек, нито с неприятностите, които е преживяла Марина. „Само купих пръстена от него — каза той. — Андрю беше «Ройъл Рингс», за бога. Откъде да знам?“ Макар да съзнаваше, че Макс явно е здравата разтърсен, след като си позволява да ругае, Купър продължи да мълчи и го остави да говори, прилагайки му собствените му номера на психоаналитик. Макс заяви, че е важно какво е мнението на Купър за него. Осведоми го, че си взема отпуск от работа, „за да премисли някои неща“. След това замълча достатъчно дълго и Купър бе напълно сигурен, че най-сетне ще каже: „Липсваш ми, обичам те, допуснах грешка, нека да се съберем“. Само че Макс за последен път подлъга Купър: „Вярваш ми, нали, Купър? — попита той. — Ако някой те попита...“ и за последен път Купър затвори телефона на Макс. Каза си, че Марина винаги е била права за Макс.

Смешното бе, че сега, когато беше готов, отворен и просветен (поне за някои неща), Марина вече не искаше да му гледа. Каза му, че може да се отбива колкото често пожелае, но вече не било „редно“ да му гледа. Каквото и да означаваше това. Наистина, Марина бе преживяла сериозни сътресения през последните няколко месеца, обаче все още си оставаше загадъчна.

Няма нищо. В изблик на искрена добронамереност тя му беше дала името на друга компетентна гледачка, която живееше над Ла Джола. Сийл му позволяваше да я посещава само веднъж на три месеца — никакви изключения, — но той нямаше нищо против. В крайна сметка, ако прекалено често надничаш в бъдещето, желанието ти действително да го изживяваш намалява.

В това поне Купър бе сигурен.

„Мади!

Да вдигнем тост за продажбата на къщата ти!!!

Половин милион над исканата цена!!!

Поздравления!!!“

Джой

Мадлин смачка бележката, напълни една висока и тънка чаша с „Дом Периньон“, оставен от брокерката ѝ, за да отпразнуват продажбата на къщата — и собствената ѝ тлъста комисиона — и я пресуши на един дъх. Беше успяла да се откопчи от среща с Джой, която беше умела професионалистка, но дразнеща като човек, с обяснението, че си има проблеми, докато се оправя с нещата — всякакви приготовления, пари, адвокати и бизнес консултанти, защото продаваше „Ройъл Рингс“. Джой въпреки това бе изпратила бутилка шампанско с надеждата Мадлин да я сподели с нея по-късно. Едва ли, каза си Мадлин.

Занесе бутилката и чашата в почти празната си дневна и седна на пода. Почти не чуваше носачите, които опаковаха кухнята. От време на време подрънкваха прибори или порцелан, само това издаваше присъствието им. Мадлин усети как топлото сияние на шампанското се блисва златисто в слънчевия ѝ сплит. Приятно беше, наля си още една чаша. Беше забравила колко обича вкуса и шумоленето на хубаво шампанско. Време бе да си възвърне този навик. Мадлин много дълго бе прикована от изискванията на размножаващото се тяло и се наложи да си напомни, че вече няма забранени неща. За пръв от цяла вечност не се опитваше да забременее или да задържи бебето. Едно от първите неща, които бе направила след онази нощ, бе да направи аборт. Отиде в една долнопробна клиника далеч извън града, където никой нямаше да я познае, даде четиристотин долара в брой и по-малко от един час по-късно вече се прибираще у дома.

Очакваше да изпитва известна тъга, може би дори съжаление. Само че Мадлин не пророни дори една сълза нито преди, нито след посещението си в клиниката. Изпитваше единствено огромно облекчение, че си е върнала тялото, и решимост никога повече да не допуска някой да го контролира. Не че някога бе допускала. Нуждата Мадлин да роди наследник умря заедно с Андрю.

Мадлин продължаваше да скърби показно, с достойно за Оскар изпълнение, но дълбоката истина бе, че е доволна от смъртта на Андрю. Ако се бе случило в който и да било момент преди онази нощ, Мадлин щеше да изпитва и нещо друго. Ако не чувство за мъчителна загуба, то поне някаква скръб. В крайна сметка, наистина го обичаше. Но онази страна на Андрю, която бе видяла на партито — толкова грозна и плашеща, че дори сега с мъка мислеше за нея, — бе успяла да

изтръгне и остатъка от нежни чувства, които все още изпитваше към него.

Очакваното посещение на Еди сериозно разстрои плановете ѝ да съблазни Андрю след партито, така че трябваше да ги промени — да се опита да го вкара в леглото преди партито. Всичко свърши с един от най-грандиозните провали на Мадлин. Андрю вече беше пиян и поначумерен от обикновено, когато се прибра два часа преди партито. Огледа одеянията ѝ като богинята на лова Диана и я попита как си въобразява, че се е издокарала. Тя запази спокойствие, наливаше го с уиски, прокара ръце по гърба му и се насочи между краката му. В този момент той стисна и двете ѝ ръце и ѝ кресна да престане. Тя се престори на засегната, на отчаяна, свали роклята си и навря голите си гърди, за които той беше платил, в пияното му лице. Тогава той я шамароса през лицето.

— Постарай се да не е толкова очевидно, че си курва — каза той.

Притиснала бузата си, Мадлин бе твърде шокирана, за да говори. Обаче каквато и слаба надежда да бе хранила относно брака им, тя изчезна при следващото му твърдение:

— Няма да се получи, Мадлин. Трябва да се опитаме да постигнем някакво споразумение, обаче с това — посочи той стаята и после нея — е свършено.

Тя си спомни твърдението на Еди, че е виждал Андрю да се навърта край кабинета на Марина, и внезапно всичко ѝ се изясни. Враждебността му към Марина, забраната му Мадлин да се среща с нея, дългите му отсъствия след пожара, когато Мадлин най-сетне бе престанала да я търси. Той имаше връзка с Марина. Обзета от странна паника, с усещането, че нищо не може да изгуби, Мадлин се извърна към него, все още гола, пламнала от срам и от страх, и настоя да разбере откога Андрю спи с гледачката ѝ. Реакцията му — тя потръпна от спомена — беше ужасяваща. Той я стисна отзад за главата и дръпна косата ѝ, докато в очите ѝ не се появиха сълзи. Приблужи се толкова близо до лицето ѝ, че тя усещаше алкохолната влага на дъха му на устните си.

— Никога повече не споменавай това име! — Стисна косата ѝ малко по-силно. — Тази вещица е причината за страданието ни. Чуваш ли ме? И обвинявам теб. Разглезена пачавра. Ти доведе тази дяволска жена в къщата и всичко отиде по дяволите.

— Андрю... — стенеше тя. — Моля те...

— Имаш късмет, че не убих... — Той се спря навреме, но преди това Мадлин видя в очите му най-силната омраза, която бе съзирала да струи от тях.

— Андрю, причиняваш ми болка.

Той я пусна и я отблъсна.

— Върви да се приготвяш — каза той. — Планирали сме скапаното хавайско парти.

* * *

Мадлин си наля още една чаша и я изпи. Удивително е колко бързо човек може да изпие бутилка от пенливата течност, каза си тя. Само че все още не усещаше нищо повече от топлото сияние. Е, засега и това стигаше. Откъм кухнята продължаваше да се носи шумът от методично пакетиране и прибиране в кашони. Копнееше за спокойствие — за истинска тишина, но все още се боеше да остава сама. Месеци наред се стремеше къщата да е пълна с хора — адвокати, носачи, приятели и брокери. Нощем, когато не оставаше никой, Мадлин отиваше в хотела на Ранчо „Санта Фе“ и си вземаше стая. Само че скоро щеше да сложи край и на това самотно пътуване. Къщата беше продадена и не след дълго щеше да се премести в друга, само нейна къща. Не беше напълно честна с Джой. Разбираше от пари много повече, отколкото показваше. Адвокатите наистина вършеха всичко, обаче Мадлин държеше самите тях под контрол. Скоро, много скоро, щеше да има всичко, което искаше.

Е, почти всичко. В живота на Мадлин нямаше мъж и тя подозираше, че ще мине доста време, преди да се появи такъв отново — ако изобщо се появеше. Признателността ѝ към Еди бе искрена, но не беше любов. Каквито и да бяха мотивите му през онази нощ, той бе спасил не само живота на Марина, но и нейния. Беше го възнаградила — тихо и кротко, внимателно, но се погрижи той да разбере, — само че не искаше да се доближава до него, нито да го вижда повече. Време бе да започне наново. По свои правила.

ГЛАВА 38

Еди седеше в „Дарлинг“, не четеше „Норт Кънтри Таймс“ и чакаше поредната все по-начумерена келнерка да дойде и да вземе поръчката му за закуска. Каза си, че ако се замисли човек, името на това заведение е доста смешно. Нито веднъж от десетките пъти, когато бе идвал тук, не го бе обслужвала жена, която дори смътно да прилича на някаква „дарлинг“^[1]. Беше пълно с кльоцави, чернокоси и бледи момичета с обица на носа, но нямаше нито една скъпа, сладка или дори мила. Не че Еди щеше някога отново да се обърне към жена с някое от тези нежни имена. Поредното допълнение към списъка на нещата, които никога нямаше да разбере у жените.

Загледа се през прозореца към крайбрежния път и проследи как минаващите коли отразяват слънцето. Още нямаше девет, но от шосето вече се надигаше мараня. Щеше да бъде адска жега, плажовете щяха да са претъпкани. Еди се радваше, че ще работи в къща с климатик и че няма да прави нищо изморително — само ще постави кранче. Освен това къщата беше наблизко, надолу по пътя към Солана Бийч. Щеше да приключи до началото на надбягването. Ако побързаше да се прибере, за да си вземе душ и да се преоблече, щеше да стигне за третото надбягване. Не можеше да повярва, че е живял в Сан Диего през повече от половината от живота си, а това лято за пръв път бе отишъл на надбягванията в Дел Мар. Крайно време беше. Възнамеряваше през уикенда да заведе и момчетата, когато дойдеха при него. Отначало идеята не допадна на Тина, защото си представяше, че на залаганията е пълно с пури и с мръсни старчета, но той ѝ изясни нещата.

— Здравсти. Извинявай, че се наложи да почакаш, обаче тази сутрин сме адски натоварени.

Еди завъртя глава и видя най-голямата сладурана с престилка, която бе работила тук. Косата ѝ беше руса, почти бяла, и беше чуплива, а не подобна на сламка като на останалите. Бялата ѝ фланелка с емблемата на заведението сигурно беше с два номера по-малка (вероятно нарочно) и прегръщаше сочните ѝ гърди, все едно бяха влюбени. Погледът му срещна нейния със съвсем малко закъснение и

той вида как големите ѝ кръгли сини очи се присвиват от раздражение, задето зяпа циците ѝ. Искаше му се да я попита защо е облякла такава фланелка, щом не иска да я зяпат. Защо? Само че така и нямаше да разбере отговора на този въпрос.

— Да, здравей — отговори той.

— Някакви въпроси относно менюто? — попита тя. — Или си готов с поръчката?

— О, знам какво искам. Редовно идвам тук. Сигурно си нова, не съм те виждал досега. Как се казваш?

Тя толкова драматично завъртя очи, че ирисите ѝ почти изчезнаха.

— Виж, защо не вземеш просто да си поръчаш, след като си готов? Много съм заета.

— Кафе — каза Еди, — бъркани яйца, бяла препечена филийка, малка порция овесена каша.

— Чудесно — отсече тя и прибра менюто от масата му. — Веднага ти нося кафето.

Майната ѝ, каза си Еди и отново се загледа към пътя. Майната им на всички. Но не, всъщност нямаше това предвид. Защото истината бе, че за пръв път от трийсет години Еди нямаше съпруга, гадже, любовница или каквото и да било съчетание между трите. Странна работа. Но вероятно това бе полезно за него. Като овесената каша. Винаги бе знаел, че жените са негова слабост, ахилесовата му пета. Това обаче не го бе спирало. Кой знае колко дълго щеше да продължава така, ако те, самите жени, не бяха сложили точка? А сега какво... беше убил човек.

Еди усети как келнерката стоварва кафето до него, но повече не се обърна да я погледне. Разбира се, той не беше убил Андрю, не както Андрю беше убил онзи човек... който, както се оказа, беше здравенякът гадже на Марина. Добре че се усъмни в мотивите на Мадлин да го накара да чака в тъмното. Беше се върнал в пикапа си и беше взел онази тръба за всеки случай. Нищо не беше планирал, но постъпката му беше напълно оправдана. Синьо-черните следи по шията на Марина се виждаха съвсем ясно. Андрю щеше да я удуши, мамка му, ако Еди се бе намесил само с две секунди по-късно. Как човек стига дотам, зачуди се Еди за стотен път. Как стигаш до състояние, в което да стиснеш гушата на една жена и да започнеш да я

душиш? Този тип имаше всичко — той беше господин Ройъл Рингс, за бога! Беше адски богат, имаше страхотна жена, огромна къща... Колко извратен трябва да е човек, за да се опита да убие една жена в собствената си къща, докато многобройните му близки приятели се веселят вътре? Това бе някаква налудничава проява на зло, която Еди изобщо не можеше да проумее.

Никак обаче не му се нравеше, че е отнел живота на човек. Според патолога възможно бе нанесеният от Еди удар по главата на Андрю да не е истинската причина за смъртта му. Когато отворил копелето, патологът установил признаци за силен мозъчен удар, случил се по същото време, когато Еди размахал тръбата. Имаше схеми и диаграми на различни ъгли и на черепи, които изглеждаха адски впечатляващо, но Еди въпреки това не беше сигурен — и никога нямаше да бъде. Но точно както му беше обещала Марина, шепнейки през наранения си ларинкс, всичко беше наред. Мадлин, представете си, се беше погрижила да му намери един от най-добрите адвокати по защитата, макар да го бе направила тайно. Нямаше почти никаква вероятност да го тикнат в затвора или дори да го съдят за стореното, но Мадлин се бе постарала тази вероятност да бъде сведена до нула.

Нещо го жегна, докато мислеше за Мадлин. Въпреки горчивината, която изпитваше към нея, и въпреки повърхностните ѝ постъпки, май бе съвсем мъничко влюбен в нея. По време на последната им среща — тайна, на брега като в стар фрески филм — когато му беше дала парите и го бе помолила повече да не я търси, бе забелязал нещо меко и уязвимо под ледената външност, нещо, което не бе забелязвал дотогава. И то го изпълни с желанието да я закриля. Изпита искрена и неочаквана тъга, когато я попита за бебето и тя отговори: „Не, Еди, няма бебе“.

Той поклати глава, сякаш искаше да прогони спомена. Не че нямаше достатъчно грижи с двете деца, които вече имаше. Тина бе твърдо решена да се разведе с него, макар че накрая той се бе пречупил и я бе помолил да го приеме обратно. Обаче, след като бе видял с очите си колко неприятности може да причини битовият гняв, той престана да ѝ се сърди и се постара да възпита у себе си търпение и разбиране. Никога не се знае — може би ако поотслабнеше, ако си направеше нова прическа и ядеше повече овесена каша... Човек никога не знае с жените. Поне вече си беше намерил работа и имаше жилище, където

да идват синовете му. С парите на Мадлин беше успял да започне собствен бизнес по ремонтите и да си наеме малко, но удобно жилище на Солана Бийч. Животът на брега започна да му допада и не бе сигурен, че някога отново ще се върне да живее във вътрешността.

— Малка овесена каша?

Еди вдигна поглед и видя една от обичайните кльощави келнерки на „Дарлингс“. Да не би русата красавица да го бе предала на друга келнерка?

— Да, за мен е — каза той. — Но освен това поръчах...

— Да, ей сега ще донеса всичко — каза кльощавата.

Еди започваше да се дразни. Какво им ставаше на тези девойчета? Заслужаваше по-добро отношение, дори само защото — макар да му беше неприятно да го признае — можеше да им бъде баща. Поне малко уважение, моля. Той се позамисли и установи, че може да включи още нещо в списъка „невероятно, но факт“: единствената жена в живота на Еди, която наистина се отнасяше към него с уважение, или поне му предлагаше топлота и приятелство, беше Марина. Е, беше й спасил живота. Ако с това не си спечелиш малко точки, по-добре се хвърли някъде отвисоко.

Допреди няколко месеца бе готов да се лиши от дясната си ръка, за да прекара известно време с Марина, сега обаче, и това бе най-странното, се чувстваше неловко край нея. Не че не я харесваше или я намираще за по-малко привлекателна, дори сега, когато беше наедрияла и бременна. Еди никога не бе вярвал в тази щуротия с медиумите, но сега нещата стояха по съвсем друг начин. Зелените очи на Марина съзираха неща, които той не искаше да знае, и стигаха до места, където не искаше да ходи. Всъщност Еди не искаше да знае какво го очаква. Достатъчно трудно му беше тук и сега.

— Така, бъркани яйца и бяла препечена филийка.

Русокоска се бе върнала, навела се бе над него и пъхаше чинията между лактите му. Той опита отново, усмихна й се, докато се изправяше, и тя почти отвърна на усмивката му — згълчетата на устата й леко потрепнаха.

— Да ти донеса още нещо? — попита тя.

— Разбира се, искам още малко кафе. И името ти.

Сянката от усмивка изчезна и на нейно място се появи отвращение и обърнат към него гръб, докато тя ядосано се запъти към

каната кафе. „Ей, можеше да попаднеш и на по-голям скапаняк — искаше да се провикне Еди след нея. — Аз спасих живота на една жена, така да знаеш.“

Спасих живота на една жена.

---

[1] скъпа (англ.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Септември 2007

Дните бяха топли, но се скъсяваха. Всеки ден слънцето залязваше с една минута по-рано — единственият признак за смяната на сезона. Въздухът беше сух и наситен с мириса на горски пожар. Появяваше се и изчезваше лек ветрец, който навяваше прах през мрежите на отворените прозорци.

Терминът на Марина приближаваше. Беше натежала и спокойна. Беше пренесла люлеещия се стол до прозореца на дневната си и прекарваше там по-голямата част от следобедите, опряла босите си стъпала в топлия дървен под и люлеейки се напред-назад. Наблюдаваше как котките се стрелкат през азалиите на съседа ѝ и как черни гарвани описват грациозен и зловещ кръг над една палма. По улицата се движеха хора, качваха се и слизаха от коли, разхождаха кучетата си, тичаха, надули музиката в слушалките си. Марина виждаше откъслеци от живота им, докато минаваха покрай нея, и чуваше части от разговорите им. Така се учеше да се съсредоточава, да пропуска някои неща и да спира други. Приличаше на настройването на радиото на точната честота.

Обикновено по време на тези сеанси Марина изпадаше в нещо като сън, пейзажът пред прозореца ѝ избеляваше почти напълно зад затворените ѝ клепачи. Полагаше ръце върху корема си и усещаше движението на крачетата на бебето под дланите си. Бебето също се успокояваше. Движенията му бяха по-бавни и не толкова чести, освен това се бе спуснало по-ниско, готвейки се да излезе. Чакаше, увиснало в това никъде/навсякъде между живота и смъртта.

Марина задряма и погледът ѝ проследи случайното потрепване на закъсняла пеперуда, търсеща цвят. Дребна, но настойчива тревога запълзя към повърхността. Какво щеше да се случи, когато погледне в очите на дъщеря си? Мисълта, че ще знае за всяка болка и опасност още преди да се случат, бе непоносима за Марина. Ако бе научила нещо през последните девет месеца, то бе, че не можеш да промениш

съдбата и че ако познаваш мястото си в нея, това само подчертава по-категорично колко слаб е контролът ти над нея. Сигурно бе истинско мъчение да знаеш бъдещето на детето си. По време на последния им разговор Сийл каза на Марина, че нещата ще се променят с раждането на бебето.

— Бебетата дават, но и отнемат нещо — каза ѝ тя. — Енергията се размества. Ще видиш.

Марина усети изпъване на мускулите, почти подобно на болка усещане между бедрата си, все едно тялото ѝ даваше знак за съгласие. Тя се размърда на стола, облегна глава назад и затвори очи. Слънцето се бе преместило и напичаше лицето ѝ. Ръцете ѝ лежаха отпуснати върху изпънатата кожа на корема. Отвътре се чу тихо трополене, растящото напрежение преди силен трус, и Марина си пое дълбоко въздух.

Най-напред усети вълнението във въздуха край себе си — разместването на въздуха, сякаш за да бъде направено място за нещо плътно. След това усети ръцете му върху своите, пръстите му, топли и плътни. Тя отвори очи и видя Гидиън, надвесен над нея. Лицето му, ясно очертано във всяка подробност, беше съвсем близо до нейното. Усмивваше се. Беше ѝ простил и се бе върнал. Трепетно облекчение заля Марина. Вдигна ръка и погали извивката на шията му, толкова успокоителна и истинска под дланта ѝ.

— Ти си тук — каза тя. — Не си мъртъв. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, замъглиха зрението ѝ и после тупнаха върху ръцете ѝ. Той не отговори, но тя го усети как въздиша, видя очите му да се изпълват с нещо мило и тъжно. — Съжалявам, Гидиън, съжалявам. Не успях да ти кажа...

— Всичко е наред — каза той, — вече знам. — Тя усети трептенето на гласа му дълбоко в тялото си. Той разтвори ръце толкова широко, че те покриха бебето под кожата ѝ, хванаха го. — Ще знаеш какво да правиш — каза ѝ той. — Тя ще ти каже. А и аз винаги ще бъда тук.

— Мислех, че си мъртъв — каза Марина. — Не те виждах. Смятах, че ми се сърдиш.

— Нося ти нещо — каза той. И тогава тя я видя — любовта и неохотата в очите му, и разбра, че той отново ще я напусне. Устните му

докоснаха челото ѝ и той притисна нещо малко и тежко към дланта ѝ. — Това е твое — каза ѝ. — Знаеш какво да го правиш.

Марина разтвори ръка. Пръстенът на Гидиън искреше в дланта ѝ между линията на сърцето и на съдбата. Тя впери поглед в него, омагьосана от тъмночервеното сияние.

— Моля те, не ме напускай отново — каза тя, но когато вдигна поглед, него вече го нямаше.

На мястото му се вихреха светли пращинки, огромна лъчиста празнота, и тя усети как нещо стяга гърлото ѝ.

— Гидиън, върни се! — Марина примигна и сълзите ѝ закапаха едри и тежки, докато лицето ѝ не се намокри и не пламна. След това изпита физическа болка, която я заля на вълни. Помисли си, че болката е твърде силна, докато се опитваше да успокои дишането си. Прекалено трудно бе да го изгуби отново, въпреки че той бе плод само на жестоко видение. Марина разтвори ръка. Пръстенът го нямаше. Притисна празната си длан към кожата на корема си.

Това е твое. Знаеш какво да го правиш.

Вече бе съвсем будна и не можеше да остане отпусната на стола. Трябваше да стане, да се движи. Още една силна болка, внезапна и жестока, я накара да изохка на глас и да стисне юмруци. Започваше се. Болката стигна кулминацията си и се отдръпна, но Марина знаеше, че ще последва нова. Стана и си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Рано беше, но тя бе готова. Погледна към кръглия часовник на стената над телефона и отчете времето.

За последен път погали бебето отвън:

— Руби, време е да се родиш.

Издание:

Дебра Гинсбърг. Порок
Американска. Първо издание
ИК „Ергон“ София, 2011
Редактор: Сергей Райков
ISBN: 978-954-962-532-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.